

Giới thiệu Hai Lần Gặp Gỡ

Truyện Hai Lần Gặp Gỡ, mối tình đầu giữa anh với cô có phải là một mối tình đẹp hay mới vừa bắt đầu là một sai lầm, không nên gặp thì sẽ không thấy đau khổ như bây giờ, day dứt khó buông tay.

Cô mới vừa quên đi được mối tình này, cứ ngỡ rằng sẽ không bao giờ tái diễn lại hoàn cảnh gặp gỡ này nữa. Nhưng quá khứ lặp lại một lần nữa khi hai người gặp nhau tại chỗ mà khi xưa hai người mới quen nhau tình cờ. Còn anh cũng tưởng rằng mình sẽ trốn chạy được tình yêu của cô nhưng định mệnh cho hai người gặp lại lần hai. Có thể hai người sẽ trở lại như xưa được không hay giống như một tờ giấy đã bị vò nát sẽ không bao giờ trở lại như cũ.

Tình yêu đã có vết nứt rồi thì làm sao có thể hoàn mỹ được, nàng sẽ không còn là nàng nữa vì tim nàng đã chết cách đây nhiều năm rồi. Nếu quay lại với nhau nói lời yêu thương thì cũng chỉ là giả dối mà thôi, như một con ác mộng.

Bạn đang đọc truyện *Hai Lần Gặp Gỡ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 1

Chúa tể của tôi – người đàn ông vĩ đại nhất, tuần tú nhất thế gian.

Câu chuyện về Ngài đã được dệt thành giai thoại; viết thành tiểu thuyết lưu truyền khắp chốn.

Ngài là một vị anh hùng trẻ tuổi thực sự. Có người nói, hai mươi tuổi Ngài đã bước vào thế giới sinh hóa, nghiên cứu trong lĩnh vực mũi nhọn bậc nhất và là cha đẻ của phát minh mang tính đột phá giới hạn loài người.

Ngài là người từng phát động một cuộc chiến rộng khắp thế giới, và từng giành được ưu thế trong trận chiến ấy. Nhưng vì một người con gái, Ngài bỏ lại lãnh thổ đã công chiếm hơn phân nửa. Giờ đây, đội quân của Ngài đội quân mạnh nhất thế giới, đang co cụm trên một cô đảo Nam Thái Bình Dương.

Mọi người đều nói, nếu không phải vì người ấy, Ngài đã nắm được cả thế giới.

Những điều này đều do các vệ binh và người hầu lên kể cho tôi. Mà thực tế, điều này ở trên đảo là một điều cấm kị.

Bởi vì Ngài không cho phép ai nhắc tới người đó.

Tôi là Bình An. Bình bình an an. Mọi người đều nói đó là một cái tên hay. Có điều không ai rõ tôi từ đâu tới. Lúc đầu tôi không có bất kì người thân hay bạn bè nào; khi tỉnh dậy, tôi thấy mình đã nằm trên giường của Ngài. Từ đó tôi mới bắt đầu có kí ức.

Số lần tôi thấy Ngài có thể đếm được trên đầu ngón tay, và đó là lần khắc sâu trong tâm trí tôi nhất.

Khi tôi tỉnh lại, điều đầu tiên nhìn thấy là Ngài. Đôi mắt Ngài đỏ sẫm, tóc rối loạn nhưng những điều đó không làm ảnh hưởng đến vẻ ngoài anh tuấn của Ngài.

Ngài nhìn tôi, ánh mắt chờ mong.

Tôi vẫn còn nhớ, khi đó mình chỉ hỏi một câu, nháy mắt ánh sáng trong đó mờ đi. Từ chờ mong khao khát thành tuyệt vọng.

Tôi chưa bao giờ biết ánh mắt của một người có thể nói cho đối phương rằng tâm tình ấy đã rơi từ Thiếu đường xuống địa ngục chỉ trong khoảnh khắc.

Chỉ cần một câu hỏi của tôi: “Anh là ai?”

Ngài không nhìn tôi nữa, sai người đưa tôi đi. Sau đó một thời gian thật dài, tôi không hề gặp lại Ngài.

Vì vậy trong dinh thự của Ngài xuất hiện một cô gái tên là Bình An.

Thế nhưng dường như tôi không giống những người hầu khác. Tôi không cần làm việc, đãi ngộ trong sinh hoạt của tôi giống như Ngài mọi người gọi tôi là tiểu thư.

Nhưng tôi không phải là bạn gái của Ngài. Ngài chưa từng chạm vào người tôi mà trong nhà cũng không có nữ chủ nhân.

Vị trí của tôi giống em gái Ngài hơn. Mọi người cũng cho là như thế, bởi vì Ngài chưa từng vào phòng tôi, gặp mặt cũng rất ít.

Điều này khiến tôi không vui.

Mặc dù bấy lâu nay chỉ thấy Ngài đôi lần nhưng tôi vẫn không thể ngăn mình trở nên giống hơn phân nửa Thiếu nữ trên đảo – thích Ngài.

Không chỉ một lần trong đêm khuya, rúc vào trong chăn tôi tự phác họa nét mặt Ngài, mái tóc Ngài, sóng mũi Ngài, bờ môi Ngài, và cả thân hình Ngài.

Ngài quá hoàn mỹ. Vậy nên lần đầu gặp Ngài - tôi đã yêu.

Nhưng tôi không biết bản thân mình với Ngài mà nói có vai trò gì? Nếu Ngài chỉ coi tôi là một người hầu thông thường thì vậy cũng tốt có thể giúp ôi đoạn tuyệt tơ tình này, nếu Ngài muốn tôi làm bạn giường, không sao, tôi cam tâm tình nguyện.

Nhưng Ngài không hề tỏ ý. Ngài đặt tôi bên mình, không gần không xa, lại không nhìn tôi lấy một cái.

Đã sắp ba năm rồi.

Kỳ thực Ngài cũng từng vào phòng tôi, hai lần. Hai năm, cùng một ngày. Tôi không biết ngày này có ý nghĩa gì với Ngài.

Đêm ấy, Ngài tới phòng tôi. Dường như Ngài uống rượu nên đã hôn tôi thật điên cuồng, thậm chí Thiếu chút nữa chiếm lấy tôi.

Nhưng Ngài vẫn không tiến tới.

Lần đầu tiên tôi không nhịn được bèn gọi khẽ, “Chúa tể!” Thân hình Ngài thoáng sững lại.

Lần thứ hai, tôi không kiềm nén được, kêu lên đau đớn, Ngài như lập tức bừng tỉnh, nói “Chết tiệt tôi sẽ không bao giờ khiến em đau đớn!” Rồi bỏ đi.

Hai lần chung đụng, tôi chưa từng kể với ai.

Bởi đây là bí mật nhỏ nhỏ của tôi, niềm hạnh phúc của tôi, cũng là nỗi hoang mang của tôi.

Hôm nay, là ngày đó của năm thứ ba. Tôi nghĩ, nhất định trong hôm nay phải tìm cho mình một đáp án.

Nhưng tôi chờ suốt một đêm, Ngài không tới.

Kim đồng hồ đã chỉ bốn giờ, chưa hừng đông mà lòng tôi đã lạnh.

Tôi đột nhiên hiểu ra, Ngài sẽ không tới, vĩnh viễn không tới nữa.

Bởi Ngài không muốn tôi – một thể thân.

Tôi không phải kẻ ngốc, tôi biết ánh mắt chan chứa chờ mong, tuyệt vọng, tiếc thương ấy đều không dành cho tôi – một cô bé xa lạ.

Tôi đứng lên mặc đồ từ tế. Tôi cần một đáp án. Tôi không muốn làm một vật trưng bày. Tôi – Bình An – không thể làm một vật trưng bày!

Tôi nhẹ nhàng bước về lầu phía Tây. Đó là cấm địa. Không có vệ binh đứng gác vì đã cài đặt vô số máy móc giám sát. Nếu dám tự ý xông vào, hôm sau Ngài sẽ hạ lệnh xử tử người đó. Sau khi chuyện này phát sinh vài lượt không còn ai dám lại gần nơi đây.

Tôi nghĩ nơi này có đáp án tôi cần, vì lầu phía Tây quanh năm tối, đêm nay lại sáng đèn.

Tôi rón rén đẩy cửa, trong bóng tối, dò dẫm bước lên từng bậc thang. Năng lực phản ứng của tôi rất tốt, quan sát trong bóng tối cũng khá. Bình thường chỉ cần một chút thủ thuật phòng thân là tôi có thể quật ngã vài thanh niên cao to hơn mình.

Tầng cao nhất phòng cuối cùng phía Đông, cửa khép hờ, ánh sáng vàng nhạt lọt qua khe nhỏ.

Tôi nhẹ nhàng núp sau cánh cửa, chợt phát hiện cửa lạnh vô cùng. Cũng may tôi nhanh nhẹn khẽ lùi lại mà không hề phát sinh tiếng động nào.

Tôi nhìn thấy người khiến mình ngày nhớ đêm mong, Ngài đang dựa vào một cổ quan tài kính, lặng lẽ ngồi trên đất. Ánh mắt Ngài vẫn đắm đắm nhìn trong đó, cho nên đến giờ vẫn không phát hiện ra tôi.

Ai nằm trong đó? Vì cơ thể Ngài đã chặn mất phân nửa nên tôi chỉ thấy một đôi chân mảnh khảnh bọc trong một chiếc váy dài màu xanh ngọc.

Đó là một người con gái. Tôi nghĩ, nhất định đó là người đã khiến Ngài vứt bỏ cả giang sơn.

Ngài bỗng nhiên lên tiếng, nói chuyện với thi thể ấy.

Ngài nói: “Thiếu Hàn, tôi rõ ràng đã làm theo nguyện vọng của chị, không cần quyền lực, không cần lãnh thổ, sao chị vẫn không chịu trở lại bên tôi?”

Thanh âm của Ngài thật nhẹ, ngữ điệu lại rất trịnh trọng. Tôi chưa từng gặp Ngài nhỏ nhẹ với ai như vậy.

Ngài nói: “Thiếu Hàn, tôi đã canh giữ ở hòn đảo này này nhiều năm như vậy, không cho ai ra khỏi đảo, sao chị vẫn chưa trở về?”

Tôi tò mò, không lẽ người đó vẫn chưa chết ? Nhưng cô ấy nằm trong quan tài ở nơi lạnh lẽo thế này, làm sao sống nổi ?

Ngài lại nói : “Thiếu Hàn, tôi đã khiến chị sống lại. Theo ý chị, tôi làm cô ấy sống lại, gọi cô ấy là Bình An. Nhưng cô ấy lại không hề biết bất cứ điều gì. Cô ấy không phải chị. Cô ấy cho rằng mình chỉ là Bình An. Thiếu Hàn, tôi phải làm sao ?”

Nghe đến đây, tôi như bị sét đánh, ngồi phịch xuống đất.

“Ai ?” Ngài quát một tiếng, bước nhanh ra cửa, từ trên cao nhìn tôi.

Nhưng tôi không quan tâm.

Ngài vừa nói gì? Tôi là “Thiếu Hàn” sống lại ? Thiếu Hàn là ai ? Tôi chỉ là chính tôi, là Bình An.

Ngài ngồi xuống, nắm lấy vai tôi : “Em tới đây làm gì ? không biết lệnh cấm của tôi sao ?”

“Thiếu Hàn là ai ?” tôi hỏi.

Nháy mắt, Ngài sầm mặt lại.

Thực ra tôi biết cái tên bị cấm trên đảo này – Dịch Thiếu Hàn.

“Cút ngay !” Ngài quát “Không đi tôi sẽ giết cô.” Ngài thật sự muốn giết người. Đúng vậy, Ngài vẫn là người đàn ông được cả thế giới công nhận – người đàn ông lạnh lùng nhất, vô tình nhất.

Tôi quay đi, bước về phía cầu thang.

Rồi bỗng nhiên tôi lấy hết sức lực, quay lại, đập đất, như tên rời cung lướt qua Ngài, bay vào căn phòng đóng băng kia.

Tôi tính rất đúng, năng lực phản ứng và độ miễn tiếp của tôi là điều khiến người thường không thể theo kịp, ngay cả Chúa tể cũng không.

Tôi đứng bên quan tài, ngực chột đau đớn dữ dội. Tôi cắn răng, máu ấm theo cánh tay chảy xuống quan tài. Ngay sau đó, vai phải của tôi đau nhói.

“Cút ra ngoài !” Ngài gầm lên sau lưng tôi.

Tôi bám lấy quan tài, gắng gượng đứng thẳng.

Người ấy nằm đó, sắc mặt bình thản dường như đang say giấc. Cô ấy thật xinh đẹp, làn da trắng nõn đôi lông mày cong cong như mỉm cười. Thì ra cô ấy trông như thế này, tôi nghĩ, cô ấy đã ra đi thật bình yên.

Tôi khó khăn quay sang, lại rơi vào vòng tay ấm.

Ngài ôm tôi, trên mặt đầy hối hận : “Xin lỗi... Tôi...”

“Đừng sợ, Chúa tể của tôi...” Hai phát đạn của Ngài đã khiến sức lực toàn thân tôi hao mòn theo dòng máu đang tuôn, nước mắt Ngài cũng rơi xuống. Đột nhiên tôi lại cảm thấy thật yên lòng, có thể chết trong vòng tay Ngài, có thể khiến Ngài vì tôi rơi lệ, có thể để Ngài hối hận đã giết tôi, tôi đã yên tâm mà chết rồi.

Tôi nhìn Ngài không chớp mắt. Ngài thật lời cuốn, khiến tôi không nỡ rời đi.

“Bình An ! Em không thể chết ! Em là hi vọng cuối cùng của tôi, em không được chết!” Ngài ôm chặt lấy tôi.

Tôi cũng thật mong có thể sống sót nhưng viên đạn đầu tiên của Ngài đã găm vào tim tôi. Lạ thật, trái tim tôi không hề đau đớn, nhưng tôi biết mình sắp chết.

Mắt tôi từ từ mờ đi, giọng của Ngài cũng dần trở nên xa xôi. Trong đầu tôi lúc này có một vài thứ khác, một vài thứ chôn giấu đã lâu, nay chậm chậm hiện rõ trong trí nhớ....

“Chúa tể,” tôi nói, “Dường như em gặp ảo giác...”

Ngài ôm tôi chặt hơn.

Tôi thực sự gặp ảo giác.

Hoặc là, đó không phải ảo giác. Bởi vì đó là một đoạn kí ức đầy đủ, như một tia chớp lóe lên trong đầu tôi. Hơn bốn mươi năm, cứ thế lướt qua.

Khi sắp chết tôi lại rơi vào một kí ức của người khác, một kí ức kì lạ.

Hoặc người đó... chính là tôi.

Đã rất lâu rồi, tôi chưa về lại Bắc Kinh.

Trong hồi ức, nơi ấy mặt trời rạng rỡ, khô hanh ít mưa. Mây dày gió ít, nhà nhà san sát, u ám nhấp nhô.

Phía Tây Bắc Bắc Kinh là nơi trường đại học hàng đầu cả nước tọa lạc. Tôi từng có quãng đời sinh viên không trọn vẹn ở đó. Tuy biết mình cả đời sẽ không lấy được tấm bằng tốt nghiệp nơi này, nhưng mỗi khi nhớ tới trường cũ, nhớ tới những vệt sáng vàng óng loan lổ dưới hàng bạch quả, tôi lại miễn man hoài niệm.

Đừng hiểu lầm nhé, Dịch Thiệu Hàn tôi không phải loại sinh viên kém, thậm chí tôi rất ít trốn học, thi lại cũng chưa từng.

Khi đó tôi mới chừng hai mươi. Một tôi hoạt bát xông xáo, thanh xuân phơi phới, đàn mác sinh viên trường nổi tiếng, học lực cao, điều kiện tốt, đương nhiên ngoại hình cũng không tệ.

Một người như thế lại nửa đời bấp bênh cô độc chỉ bởi vì không chống lại được số phận.

Câu chuyện của tôi không thể thiếu cô bạn thân – Hứa Thanh Oánh. Cô ấy là một cô gái xinh đẹp, dũng cảm nhưng mềm lòng. Tôi cảm thấy may mắn khi cô ấy cuối cùng có được hạnh phúc của một người bình thường, đồng thời suốt những năm tháng khổ cùng, tôi vẫn luôn nhận được sự cổ vũ và giúp đỡ của cô ấy.

Câu chuyện bắt đầu khi tôi học năm thứ ba. Trong kí ức của tôi, năm thứ nhất, năm thứ hai dường như trôi qua trong nháy mắt. Những nữ sinh xung quanh đã có đôi có cặp, hai chúng tôi vẫn độc thân vui vẻ với nhau.

Hứa Thanh Oánh thì chưa gặp được người khiến cô ấy xao động, còn tôi, mặc dù đã từng xao động nhưng người ấy lại bước đi không hề lưu luyến.

Lên giảng đường, đến phòng tự học, vào phòng thí nghiệm rồi lại thường thường cùng Thanh Oánh đi uống cà phê. Cuộc sống thoải mái mà dễ chịu.

Tôi vẫn cho rằng cuộc sống của mình sẽ tiếp tục như vậy, bình đạm như nước, sóng gió không xao lòng. Một, hai năm sau, có thể chỉ cần nửa năm, chút vết tích về Hà Khiêm Dương trong lòng tôi sẽ tan biến. Tôi sẽ thuận lợi học tiếp lên nghiên cứu sinh, tốt nghiệp sẽ vào sở nghiên cứu nào đó, hàng tháng lĩnh món tiền lương eo hẹp, quen một đàn anh thật trung hậu, sau đó kết hôn, sinh con đẻ cái, an bình một đời.

Cho đến một ngày, tôi vẫn nhớ, đó là ngày mừng Bảy tháng Tám năm 2006, có một nhóm người xuất chúng nhưng xa lạ, đột ngột, mạnh mẽ xông vào cuộc đời tôi, từ đó về sau, cuộc sống của tôi đã biến đổi.

Trước đó, tôi chưa từng biết mình là một người có số phận “đặc biệt”.

Tôi vẫn cho rằng, ngoại trừ ba chuyện bi thảm: Từ nhỏ bị cha ruột bỏ rơi, cấp ba mồ côi mẹ, đến năm nhất đại học bị Hà Khiêm Dương đá, tôi không có gì khác người thường, thậm chí tôi vẫn là một cô gái hoạt bát phóng khoáng.

Cho nên khi đó, tôi thật sự không thể hình dung mình lại rơi vào một cái bẫy suốt đời không thể thoát ra.

Mà cái bẫy ấy, lại do chính tay tôi sắp đặt.

Ngày đó, tôi và Thanh Oánh đang ở quán Lộc Cảng Tiểu Trấn. Bầu trời xanh nhạt, mây mỏng như sương. Bên ngoài song cửa là mùa hè Bắc Kinh nóng cháy mà ồn ào, bên trong là từng đám nam nữ lười biếng ăn uống trong không gian mát rượi.

Tôi vẫn còn nhớ, khi đó mình gọi hai ly kem đậu phộng thơm nức béo ngậy, lúc chờ kem chúng tôi đang ói gì nhỉ? Phải rồi, đang nói chuyện về cha tôi. Ông muốn tôi tới Mỹ cùng sống với gia đình của mình – nhưng tôi từ chối.

Tuy tôi không còn thù hận ông như mấy năm trước vì đã dần hiểu được rằng, chuyện tình cảm không thể miễn cưỡng. Nhưng mẹ tôi vì sự phản bội của ông mà u buồn đến chết là sự thật không thể thay đổi. Huống hồ tôi cũng không thể vui vẻ chung sống dưới một mái nhà với một người vợ tóc vàng mắt xanh cùng những đứa con lai của ông như người một nhà được.

“Thôi đi! Một mình cậu ở đây tự do tự tại biết bao. Tớ không tin cậu nữ đi đấy!” Hứa Thanh Oánh nhăn nhó đôi mày xinh đẹp, khinh bỉ ra mặt. Huyết thống tình thân cùng với yêu hận bị cô nâng gạt bay qua một bên.

“Ừ ha... Lời này rất hợp ý tớ! Thôi thì tớ giờ cao đánh khẽ, không đi tàn phá các cục cưng con lai đáng yêu vậy!”

Tôi và cậu ấy khi thì rôm rả truyện trò, lúc lại trầm tư yên lặng. Có người nói, khi ở bên cạnh bạn thân, dù cả hai không nói lời nào những vẫn như đang có một cuộc trò chuyện đặc sắc nhất, câu này không sai. Hai chúng tôi ở trước mặt người khác thì hi hả luôn miệng, khi chỉ còn lại hai đứa thì lại im lặng. Đây có lẽ là nguyên nhân chúng tôi thân nhau – hai đứa mắc chứng thích chơi trội.

Ánh mặt trời giữa mùa Hạ xuyên qua kẽ lá và cửa kính, rơi trên mặt bàn, gió từ điều hòa thổi đến mát lạnh từng đợt, tiếng nhạc vãn vút đầu đây. Thế giới quanh tôi lúc ấy thật êm đềm đẹp đẽ.

Cho nên khi phục vụ đưa kem tới, phá vỡ sự tĩnh lặng.

“Hi người đẹp, đây là kem hai cô gọi.” Một giọng nói nhẹ nhàng vang lên sau lưng tôi. Trên gương mặt luôn mơ màng màng màng của Hứa Thanh Oánh

chợt lộ vẻ kinh ngạc và ngượng ngùng khiến tôi tò mò quay sang nhìn.

Đầu tiên là một bàn tay cầm khay. Khay màu đen ánh, năm ngón tay màu mạch nắm vững khay, đặt lên bàn. Đặt kem lên bàn, cúi ta chắt tay đứng thẳng lưng, mỉm cười với chúng tôi.

Khoảnh khắc ấy, tôi thực sự rung động một chút. Chúng ta thường dùng cụm từ “rạng rỡ như ánh mặt trời” để hình dung một anh chàng khỏe mạnh khôi ngô, tràn ngập sức sống, mà chàng trai trước mắt này còn rạng rỡ hơn cả mười mặt trời ban trưa cộng lại.

Không phải do vóc dáng cao ráo, không phải do hai gò má đẹp như vẽ, khiến người ta không thể không rời mắt lại ngượng ngùng không dám nhìn thẳng là đôi mắt sáng rỡ lạ thường của cậu ta, linh động như vậy, nhiệt tình như vậy. Chỉ cần ánh mắt, dù cậu ta đứng yên bất động vẫn giống như một vật sáng đột ngột đứng đó, giữa nhà hàng mát mẻ tràn ngập không khí biến hóa này.

“Ừm... Cảm ơn!” Dưới ánh sáng rực rỡ của cậu ta, tôi hơi đỏ mặt. Lén liếc sang Thanh Oánh, cô nàng này phản ứng còn mạnh hơn, tuy đã cúi thấp đầu nhưng bàn tay khuấy khuấy cái thìa nhỏ trong tách cà phê một cách vô nghĩa đã bán đứng cô nàng – cà phê đã uống xong từ bao giờ rồi mà...

Cảm ơn rồi, cậu ta vẫn chưa bước đi mà bước tới trước mặt hThanh Oánh, cố nín cười, nói: “Cà phê của quý khách đã uống xong, quý khách có cần thêm gì không ạ?”

“À...” Thanh Oánh bỏ thìa xuống, ngừng đầu, rất bình tĩnh nói: “Cảm ơn! Thêm một tách trà xanh nữa.”

Thấy mặt Thanh Oánh, cậu ta thoáng ngẩn ra, sau đó cầm lấy tách cà phê rồi bước đi. Thanh Oánh giơ tay chữ V với tôi, tôi bật cười. Cậu nhóc kia dùng bước, quay đầu nhìn chúng tôi, ý cười trong mắt càng đậm.

Thanh Oánh là một người đẹp đúng chuẩn, vóc dáng cao gầy, tóc dài cuộn sóng, môi hồng răng trắng, mắt sáng thuần lương, bản tính rõ ràng rất mơ hồ, thế nhưng mỗi khi cô nàng giả vờ bình tĩnh, lộ vẻ thản nhiên hơn hững hờ thì quả thật cũng có vài phần đoan trang đài các của bậc mẫu nghi thiên hạ.

“Thiếu Hàn, cậu có thấy anh chàng phục vụ này rất phong độ không?” Thanh Oánh nhỏ giọng hỏi, vẻ mặt hưng phấn.

“Ừ, hình như là con trai chủ quán đó!” Tôi ra vẻ cực kỳ nghiêm túc biểu đạt suy luận của mình, “ Nghĩ hè tranh thủ đến làm thêm ? Đây, mau nắm lấy cơ hội ngay, không biết chừng lại là một chàng rể vàng đây.”

Thanh Oánh khác tôi ở chỗ cô ấy chỉ nhìn thực tế mà nhận xét, còn tôi thích suy luận tận đâu đâu. Cô nàng xoa xoa cái cằm xinh xắn, ánh mắt sáng lên, "Đúng ! Cậu có nghĩ anh ta thoát nhìn có vẻ rất quý tộc không ? Cái kiểu phong độ cao quý thuần khiết ấy ? "

Tôi trịnh trọng gật đầu : "Cậu quả là tinh mắt. Nghe nói những anh chàng ở hộp đêm Thiên Thượng Nhân Gian □ đôi khi cũng có quý tộc Bất Kỳ đây. Không khéo anh ta vừa nhảy sang đây làm cũng nên ! "

□ chỉ những anh chàng trai bao ở hộp đêm

Nghe vậy, Thanh Oánh lườm tôi một cái, gỡ cái thìa inox xuống mép đĩa sứ : "Không chừng anh ta thậm mền tở, tới đây làm để thu hút sự chú ý của tở đây ! "

Tôi vuron người qua : "Gi cơ ? Tở không nghe rõ ! "

Cô nàng thoáng tăng giọng : "Tở bảo không chừng anh ta thậm mền tở, tới đây để làm quen tở đây ! "

" Khụ khụ ! " Cậu trai phục vụ lần thứ hai mang đồ tới ngượng ngùng đặt tách trà xuống, lần này không dám nói gì, chỉ có điều trước khi đi lại mỉm cười liếc nhìn Thanh Oánh, cái nhìn đã tóm gọn hành vi thả thêm hai viên đường vào tách trà của cậu ấy.

Tôi cười ha hả, Thanh Oánh vùng nắm đầm tới, xấu hổ nói : "Cậu dám bẫy tở ! "

"Cho tở xin !" Tôi vội vàng lui lại, "Anh chàng quý tộc của cậu không khéo còn đang nhìn đây, thù mị một chút đi !"

"Cho tở xin !" Tôi vội vàng lui lại, "Anh chàng quý tộc của cậu không khéo còn đang nhìn đây, thù mị một chút đi !"

Một lúc lâu sau vẫn chẳng thấy cậu thanh niên kia đi ra, một phục vụ khác đem các món ăn tới cho chúng tôi. Đến tận khi chúng tôi đã nhẩn nha thưởng thức xong, cậu ta vẫn chưa xuất hiện lại.

Chúng tôi không vì thế mà thất vọng, hôm nay gặp được anh chàng hào sảng như thế đã là niềm vui bất ngờ, về trường có đề tài để buôn chuyện với đám con gái nửa ngày rồi. Lần sau kéo bọn tôi cùng "tham quan". Chỉ lí chỉ lí !

"Tiểu thư, chúng ta phải đi rồi. Tối nay ót còn có giờ học !" Tôi thở dài, "Phần thực nghiệm môn thủy động lực học khó lắm, tở mà không học tử tế là trượt như chơi ! Thật không hiểu nổi sao tở lại bị điều tới cứu tế cho cái ngành tôn thờ sức mạnh này cơ chứ !"

Bản tính con người vốn đáng khinh như thế. Rõ ràng biết mỗi dịp thế này, Thanh Oánh sẽ lại liều mạng khoe khoang chương trình học ở ngành Trung văn của cô nàng dễ dàng đến thế nào, tôi vẫn không nhịn được than thở với cô ấy.

Quả nhiên, mắt cô ấy sáng lên : "Con gái con đũa học cái ngành ấy làm gì ? Chẳng lẽ sau này cậu muốn làm một kỹ sư ? Chuyên môn của cậu lại không

bằng bọn con trai kia. Năm ngoái bảo cậu chuyển ngành đi cậu lại chết sống không chịu dọn ổ cơ !"

"Câu này sai rồi !" Tôi hùng hồn nói, "Chuyên môn của tớ rất mạnh đấy nhé. Hiện nay sinh viên mới vào chỉ có tớ là người duy nhất được thầy cho phép thao tác trên thiết bị mô hình lớn. Đây chính là vinh dự chỉ có nghiên cứu sinh mới có nhé !"

"Rồi rồi, biết đằng ấy ‘cân quắc bất nhượng tu mi’ rồi !" Thanh Oánh nhẹ nhàng lấy khăn ăn lau khéo miệng, tôi dám đánh cuộc rằng nếu không phải vì sợ giai đẹp bất thành linh xuất hiện, cô nàng sẽ không nữ tính như vậy !

(1) Hình ảnh hóa nhằm chỉ phụ nữ không hề thua kém đàn ông

"Tĩnh tiền đi !" Tôi lấy tiền đặt lên bàn.

Phục vụ không thấy xuất hiện.

"Tĩnh tiền !" Tôi lại gọi Thanh Oánh, lạ nhỉ, bình thường quán Lộc Cảng này luôn phục vụ rất nhanh nhẹn, hôm nay sao lại chậm chạp thế. Tôi quay đầu, trợn mắt kinh hãi.

Trong nhà hàng không còn ai nữa !

Lạ quá, nghỉ kinh doanh rồi ư ? Dù bây giờ chưa tới giờ cơm chiều nhưng cũng không đến mức chỉ có chúng tôi là khách chứ ? Hơn nữa phục vụ cũng không thấy đâu, âm nhạc vẫn còn đang vang lên nhưng ngay cả quầy bar đều không có một bóng người.

"Chủ quán ! Chủ quán !" Tôi la lớn, vẫn không có ai đáp lời. Tôi và Thanh Oánh liếc nhìn nhau, cô ấy cũng ngỡ ngàng không hiểu.

"Chuyện gì thế nhỉ ? Liệu có phải có chuyện rồi không ? Đến tiền cũng không muốn lấy nữa ?" Tôi nhanh chóng tính sơ sơ các món trên bàn, bỏ lại một khoản tiền ước chừng, "Đi thôi, Thanh Oánh."

Thanh Oánh gật đầu.

Chúng tôi ra khỏi ghế, cửa chính nhà hàng chỉ còn cách chúng tôi hơn chục mét.

Tình cảnh này có gì đó rất lạ. Bên ngoài tấp nập người qua lại, mặt trời rực rỡ. Mà bên trong cánh cửa điều hòa mờ vù vù, âm nhạc du dương, lại chỉ có hai chúng tôi.

Thật sự rất lạ !

Tôi mới bước được vài bước, khéo mắt thoáng lướt qua khe hở giữa hai cái bàn, bắt gặp một cái đầu. Tiến thêm một chút, thấy có người nằm trên mặt đất, là một cô gái trẻ, mặc đồng phục của quán này, trông hơi quen. Cô ấy nhắm nghiền hai mắt, nằm yên bất động. Tôi đã có thể thấy được nửa thân trên của cô.

"Thanh Oánh, ở đây có người bị ngất rồi." Tôi chạy vội tới, Thanh Oánh cũng bước nhanh lại.

Hai dãy bàn xếp từ phía Tây chạy tới phía Đông nhà hàng đã bị xô đẩy lộn xộn.

Tôi đứng giữa hai dãy bàn cuối cùng phía Tây, cảm thấy trong nháy mắt đầu mình chợt tỉnh lặng lại, sau lưng lạnh buốt.

Thanh Oánh chạy tới, kinh hãi thét lên một tiếng, nắm chặt lấy cánh tay tôi.

Dưới chân tôi, nằm giữa hai dãy bàn bị xô lệch, người nằm la liệt ! Có phục vụ nhà hàng, có khách hàng vừa cùng chúng tôi vào quán. Chừng hơn mười người, đều nhắm nghiền mắt, nằm lạng lẽ, giống như những từ thi bị vứt bỏ ở nơi này.

Họ chết rồi sao ? Hay chỉ là ngất đi ?

Chẳng lẽ trong nhà hàng có sát nhân biến thái ? Tôi cảm thấy hai chân như nhũn ra, thảo nào vừa rồi chúng tôi chẳng nhìn thấy một ai trong này !

"Thiếu Hàn, có phải... họ... chết rồi không ?" Thanh Oánh run rẩy siết chặt tay tôi. Tôi gắng hít sâu một hơi, cẩn thận nhìn lại.

"Không phải ! Không chết ! Cậu xem, cô gái này vẫn còn thở !" Tôi nhẹ nhõm hẳn khi nhận ra ngực cô ta vẫn phập phồng.

"Vậy làm sao bây giờ ?" Thanh Oánh cũng bình tĩnh lại.

"Nhanh gọi xe cứu thương, chúng ta... ra cửa chờ !" Tôi đáp. Tuy bạn họ dường như chỉ ngất đi nhưng tôi cảm thấy có gì đó rất kỳ lạ, không dám bảo Thanh Oánh ở lại làm hô hấp nhân tạo hay cấp cứu cho họ, chúng tôi cũng đâu có hiểu gì về y học.

"Ừ !" Thanh Oánh nhanh nhẹn lấy điện thoại ra bấm số, tôi ngồi xồm xuống, vỗ vỗ lên mặt cô gái phục vụ nằm dưới chân, "Này, tỉnh lại ! Tỉnh lại đi !"

Song, dù tôi phát thế nào đi nữa, thậm chí còn đẩy đẩy cơ thể cô gái, cô ấy vẫn không tỉnh lại, mà Thanh Oánh ở phía sau lại kinh ngạc hô lên : "Ủa, sao không gọi được này ?" Tôi quay sang, cầm điện thoại của cô bạn, trên màn hình hiện lên dòng chữ "Không thể kết nối". Tôi vội lấy điện thoại của mình,

cũng như vậy.

"Thử gọi máy bàn xem !" Tôi liếc nhìn bộ điện thoại màu đỏ trên quầy, đi tới, cầm ống nghe lên, phát hiện không hề có âm thanh. Chăm chú nhìn lại, tôi phát hiện dây điện thoại đã bị cắt đứt.

Dự cảm không lành xông lên đầu. Chúng tôi chỉ cách cửa lớn vài chục bước chân.

"Đi mau !" Tôi kéo tay Thanh Oánh, chạy về phía cửa.

Vẫn không kịp.

Bước chân tôi dừng lại. Thanh Oánh không kịp dừng, đâm vào người tôi, tôi vội quay lại đỡ cô ấy đứng thẳng lên. Hai chúng tôi ngơ ngác nhìn người trước mặt.

Hai người đàn ông chắn phía trước chúng tôi. Thậm chí tôi còn không kịp thấy bọn họ chui ra từ đâu nữa.

Vóc dáng họ đều rất cao, chừng một mét tám lăm, một rất vạm vỡ, một rất gầy gò. Bọn họ đều mặc áo gió màu đậm, mặt mày có vẻ nghiêm nghị đến khó tính. Lúc này họ đang nhìn tôi chăm chăm, ánh mắt bình tĩnh và lạnh nhạt. Người gầy gò kia, trong mắt thậm chí còn có chút... khinh thường ?!

"Dịch tiểu thư, mời đi theo chúng tôi !" Người cao gầy nói. Thanh Oánh theo bản năng lách người lên, che chắn trước mặt tôi.

"Các người là ai?" Tôi liếc về phía cửa sổ, bên ngoài náo nhiệt đông đúc như vậy, không một ai phát hiện bất thường trong này.

"Cô phải đi theo chúng tôi!" Người đàn ông cao gầy cuối đầu nhìn Thanh Oánh, "Hứa tiểu thư, xin tránh ra !"

"Các người muốn làm gì?" Giọng Thanh Oánh đã run rẩy nhưng thân thể lại không chịu rời đi. Người cao gầy kia nhíu mày, chậm rãi giơ tay lên.

Hắn định đánh Thanh Oánh? Tôi quýnh lên, lùi Thanh Oánh về phía sau.

Chúng tôi lùi lại mấy bước, tay hấn buông xuống, đứng im không hề bước tới.

Đường ra duy nhất bị bọn họ chặn mất rồi! Không biết phòng bếp có cửa sau hay không? Chúng tôi có kịp chạy không? Người đã ngã đầy đất, tín hiệu bị cắt đứt, dù là thế nào, bọn họ tìm tôi không phải có ý tốt gì!

Một mùi hương chợt tiến vào mũi, rất nhẹ, lại bao phủ khắp chốn.

Lòng tôi đột nhiên bình tĩnh trở lại, không còn khẩn trương như trước.

Chuyện gì thế này?

Tôi thậm chí còn cảm thấy buồn ngủ, ngáp một cái. Hai người đàn ông không hề bước lại gần, người cao gầy dường như hơi mỉm cười – nụ cười hài lòng.

Tôi cố gắng tập trung tinh thần nhìn lại, Thanh Oánh đã ngã trên mặt đất. Tôi vươn tay muốn đỡ cô ấy dậy. Cố gắng một lúc lâu, tôi mới phát hiện tay mình chỉ vươn được một chút.

Phát hiện điều này, tôi đột nhiên cả kinh, vội cắn mạnh vào đầu lưỡi mình, đau đớn truyền lên óc, thậm chí tôi còn nếm được mùi vị máu tươi. Sự tỉnh táo lại càng làm tôi hoảng sợ - người cao to đã đứng cách tôi chưa tới một mét, vươn tay về phía tôi.

Tay sắp chạm đến tôi rồi ! Tôi không còn sức lùi lại nữa!

Xung quanh bắt đầu mơ hồ, đầu tôi như đặc oánh lại, tôi mơ màng nghĩ, mục tiêu của bọn họ đúng là mình...

Xung quanh bắt đầu mơ hồ, đầu tôi như đặc oánh lại, tôi mơ màng nghĩ, mục tiêu của bọn họ đúng là mình...

"Kiều ngạo đấy ! Chỉ phải có hai người đến đối phó bọn này?" Một giọng nói khỏe khoắn vang lên, toàn bộ gian phòng như bị chấn động theo. Giọng nói ấy như một tia sáng quét qua đầu óc đã mờ dần của tôi, giúp tôi một lần nữa mở mắt.

Cánh tay của người đàn ông cao to đang vươn về phía tôi bỗng dừng lại giữa không trung. Cả đến người cao gầy kia cũng sầm nét mặt. Tôi nỗ lực quay sang, thấy cậu phục vụ rạng rỡ hào sảng nọ đang cười hi hi bước về phía chúng tôi, phía sau còn một người đàn ông cao lớn hơn.

Bên tai tôi chợt có một trận gió thổi qua. Tựa cơn lốc!

Khi tôi lấy lại tinh thần, thấy bàn tay người cao to chỉ cách tôi chưa tới mười centimet, mà tay của cậu phục vụ đã siết chặt lấy cổ hắn!

Cậu chàng này nhanh quá! Chưa kịp ngấm lại, ba người kia đã lao vào đánh nhau. Tuy tôi không hiểu kỹ thuật cận chiến nhưng cũng nhận ra thân thủ của bọn họ sắc bén mà tàn nhẫn.

Tôi cả kinh lùi lại mấy bước, trong đầu lần thứ hai mơ hồ, ý thức bắt đầu tan rã.

Sắp ngất rồi... Dù không hiểu được tình hình trước mắt nhưng tôi vẫn mong cậu phục vụ có thể thắng. Trong tiềm thức, tôi nghĩ cậu ta không phải người xấu.

Trong mong lung, một đôi tay vững chãi đỡ lấy tôi. Đường như tôi rơi vào một vòng tay xa lạ. Cái ôm lạnh lẽo khác thường khiến ý thức của tôi thoáng quay lại. Một giọng nói trầm thấp vang lên bên tai tôi: "Dịch tiểu thư, đừng sợ! Chúng tôi sẽ bảo vệ cô!"

Hơi thở nóng hổi phả lên mặt, tôi nghe thấy giọng nói xa lạ tiếp tục: "Thứ lỗi cho tôi mạo phạm..."

Mạo phạm? Nháy mắt trước khi tôi mất đi ý thức, một thứ mềm mại đè lên môi tôi, đầu lưỡi lạnh lạnh cạy răng môi tôi ra, tiến vào trong, triển miển không dứt... Đường như chỉ như trong giây lát, chủ nhân của đầu lưỡi lại rời môi tôi, chỉ còn hơi thở của người đàn ông xa lạ vẫn quanh quẩn không đi.

Hôn... Tôi bỗng nhiên mở bừng mắt.

Người đàn ông vừa rời đi phía sau cậu phục vụ, lúc này đang ôm tôi vào ngực, nhìn tôi chăm chú. Đó là một gương mặt tuấn tú lạ thường mà cũng lạnh lùng lạ thường, đôi hàng lông mày phi dương nhập tảo (lông mày xéo cao, kéo dài tới tận chân tóc), những đường cong của gương mặt rất sắc bén, đôi môi mỏng mím chặt. Bây giờ, cặp mắt sâu thẳm đang bình tĩnh nhìn chằm chằm vào tôi. Không có kinh ngạc, không có quan tâm, không có ảm áp, không có tình cảm. Không có gì cả.

"Vì sao hôn tôi?" Tôi lập tức đứng lên khỏi vòng tay anh ta, lùi lại một bước, hỏi.

Anh ta cau mày, dường như không hề chuẩn bị trả lời câu hỏi này, quay về phía phòng bếp gọi: "Huyền Tư! Mau ra đây ngay!"

Lẽ nào trong phòng bếp còn có người? Chưa kịp băn khoăn, một cô gái cao gầy, xinh đẹp vô cùng từ trong phòng bếp đi ra, chỉ có điều trên cái miệng đỏ tươi còn dính bơ, vừa thấy cảnh ba người ẩu đả, đôi mắt đẹp trừng lớn: "A, đánh nhau rồi? Thủ lĩnh yên tâm, ở đây cứ giao cho tôi với Triển!"

"Đi theo tôi!" Người đàn ông trước mắt lại nắm cánh tay tôi, tay kia đặt xuống bên hông như định ôm tôi lên.

"Anh làm gì thế?" Tôi đẩy anh ta ra.

Anh ta nhú mày, dễ dàng bóp lấy cổ tay tôi – là bóp, bởi vì anh ta chỉ dùng hai ngón tay, "Dịch tiểu thư, cô không phát hiện mình đã hết choáng vàng rồi sao?"

Đúng nhỉ? Tôi đã bình thường trở lại! Thuốc mê mà hai người kia thổi vào không khí đã tan ra hết?

Tôi đi theo anh ta ra cửa.

"Đó không phải là hôn!" Anh ta đặt tôi vào một chiếc xe thể thao dừng trước cửa, "Chỉ là cách giải độc cho cô."

"Giải độc?" Lí do kiểu này thực không thể tưởng tượng nổi, nhưng nhìn anh ta khởi động xe, tôi vội vã hô, "Anh muốn đưa tôi đi đâu? Thanh Oánh còn đang ở trong kia!"

"Yên tâm!" Anh ta vẫn nhìn về phía trước, "Mục tiêu của bọn họ là cô, họ sẽ không tổn thương người khác!"

"Không! Tôi không thể bỏ lại Thanh Oánh!"

Anh ta lại nhú mày, quay đầu vào nhà hàng hô to: "Triển, đưa Hứa tiểu thư về nhà!"

"Tuân mệnh!" Trong nhà hàng vọng ra giọng sang sảng của cậu phục vụ rạng rỡ nọ.

Rừng phong xanh biếc, xe thể thao đỏ chói, biệt thự màu cà phê, chàng trai cực kì tuấn tú, cực kì lãnh khốc lấy chìa khóa mở cửa, hơi cúi người về phía tôi: "Dịch tiểu thư, mời vào."

Tôi nhắm mắt rồi lại mở ra. Thú thật, cảnh tượng trai đẹp bên biệt thự trước mắt này rất hấp dẫn ánh mắt người khác, có điều... nếu như anh chàng đẹp trai này không phải đang mở cửa nhà tôi, tôi sẽ càng say sưa ngắm nhìn.

"Sao anh lại có chìa khóa nhà tôi? Anh là ai?" Tôi cau mày, vươn tay muốn cướp chiếc chìa khóa, lại bị anh ta né thoát.

"Mời tiểu thư vào nhà trước, tôi sẽ nói chi tiết cho cô hiểu." Anh ta khóa cửa lại sau khi tôi bước vào.

"Tôi nghĩ tiểu thư đã thấy được, tôi và bạn của tôi vừa cứu cô." Anh ta kéo tôi ngồi xuống sofa, "Hai người đàn ông kia, bọn họ... định hại tiểu thư."

Tôi rót cho mình một chén nước, nghĩ nghĩ một chút, lại rót cho anh ta một chén, hỏi: "Anh cho tôi là con cóc à? Tôi chỉ là một cô gái bình thường, sao lại có người muốn giết tôi?"

"Tiểu thư đúng là người bình thường, nhưng tiểu thư hẳn nên biết, người chí thân của cô lại không phải người bình thường." Giọng của anh ta rất nhẹ nhàng nhưng lại mang theo một sức mạnh khiến cho người khác không thể nghi ngờ.

Lòng tôi run lên. Thì ra là thế, thì ra là thế...

Người chí thân... Trên đời này, ngoại trừ người cha ở nước Mỹ xa xôi kia, tôi đã không còn ai là người thân. "Tôi hiểu." Tôi gật đầu với anh ta, "Là kẻ thù của ông ấy à? Tính hại đến tôi? Anh nói tiếp đi."

Giương mặt lạnh lùng của anh ta thoáng ngẩn ra, song rất nhanh khôi phục bình thường, nói : "Hiện tại tiểu thư biết càng ít càng tốt, bởi thực tế, mọi chuyện sẽ biến đổi theo hướng nào, tôi cũng không thể dự đoán được. Tôi là Sở Vong, hai người kia là đồng bạn của tôi, Triển Trâm và Bạch Huyền Tư."

Tôi biết công ty của cha tôi ở Mỹ rất lớn, nếu không ông đã chẳng tùy tay giao cho tôi căn biệt thự lớn như vậy cùng một tài khoản khổng lồ ở ngân hàng. Ông có thù oán với ai đó sao? Cho nên kẻ thù của ông đã vượt ngàn trùng tới đây, đuổi giết một con nhỏ mồ côi là tôi? Nhưng chẳng lẽ bọn họ không biết, đối với ông ấy, tôi không thể so sánh được với người vợ xinh đẹp và hai đứa con lai kia?

Tôi hỏi : "Sao tôi có thể tin anh đây?"

Anh ta liếc nhìn tôi, đặt chén nước xuống, đi tới.

Tôi rất muốn lùi lại tránh xa anh ta nhưng vẫn gắng gượng ngồi yên không nhúc nhích, cái tật thích thể hiện đây mà, không chịu lép vế ai bao giờ.

"Dịch tiểu thư," ngón tay anh ta áp lên cổ tôi, lạnh lẽo mà như chứa đầy sức mạnh. Tôi hơi run lên, nghiêng đầu muốn tránh, anh ta lại dễ dàng siết chặt hơn. Anh ta nhìn tôi, hơi híp mắt lại : "Tôi có thể giết tiểu thư dễ như trở bàn tay. Cho nên tiểu thư chỉ có thể lựa chọn tin tưởng mà thôi."

Sau lưng lạnh buốt, tôi đành xuống thang : "Được, tin thì tin. Vậy sau đó phải làm thế nào ?"

Dù thế nào đi nữa, tôi đã rơi vào tay bọn họ là sự thật không thể nào thay đổi. Hơn nữa hai người đàn ông lạ ở nhà hàng kia dường như càng nguy hiểm hơn.

Anh ta thu tay về, nhìn tôi : "Chúng tôi cần bảo vệ tiểu thư chừng một năm trở lên."

Bàn tay ấy lại vung lên, nhẹ nhàng phất qua mái tóc ngắn của tôi : "Dưới sự bảo vệ của chúng tôi, tiểu thư hoàn toàn có thể yên tâm."

Đột nhiên sau tai nhói lên, tôi vội sờ kiểm tra : "Anh làm gì thế ?"

Anh ta trở về sô pha đối diện, ngồi xuống : "Trong vành tai tiểu thư là chip định vị, dù cô đến bất cứ nơi nào trên địa cầu, tôi cũng có thể tìm được cô." Phía sau tai phải quả nhiên có một vật hơi cứng cứng nổi lên.

"Cao cấp lắm à ?" Tôi hơi ngạc nhiên và bất an, "Anh chỉ chạm vào một cái, sao nó đã nằm dưới da tôi? Không có tác dụng phụ với phóng xạ đấy chứ ?" Tivi thường mô tả mấy thứ công nghệ cao này rất kinh khủng !

Mắt anh ta lóe một tia đắc ý : "Loại chip định vị cao cấp nhất, tiên tiến hơn thời đại này nhiều." Rõ ràng anh ta cố tình lờ đi những vấn đề khác.

"Sở Vong đúng không ?" Tôi nói, "Nếu quả thật các người đến bảo vệ tôi, vậy sao chúng ta không báo cảnh sát ?"

"Báo cảnh sát ?" Đôi mày anh ta nhướng lên, mắt nhìn chằm chằm khiến tôi cảm thấy hơi mất tự nhiên. Rút khẩu súng đen sẫm từ bên hông anh ta, đặt "cộp" một cái lên bàn, anh ta nói : "Cảnh sát không làm gì được bọn họ đâu."

Tôi hiểu ra. Thế lực của bọn họ lớn như vậy cơ à ?

Cha à, cha khiến con "kinh h" quá đấy !

Tôi là sinh viên ngành kỹ thuật, chỉ tin tưởng logic. Lời anh ta không chỗ nào bất thường, tôi đành tạm thời lựa chọn tin vào anh ta. Nếu đã tin tưởng thì nên lựa chọn hành động có lợi nhất cho mình. Bởi vậy tôi lựa chọn nghe lời.

"Thế các người là ai ?"

"Người bảo vệ của tiểu thư." Anh ta trịnh trọng nhìn tôi, "Vì an toàn của tiểu thư, chúng tôi sẵn sàng hi sinh tính mạng."

Bạn đang đọc truyện *Hai Lần Gặp Gỡ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 2

"Người bảo vệ của tiểu thư." Anh ta trịnh trọng nhìn tôi, "Vì an toàn của tiểu thư, chúng tôi sẽ sàng hi sinh tính mạng."

Một người xa lạ mới quen chưa đầy một giờ đồng hồ, ngồi trong nhà tôi, thân nhiên như không, nói có thể vì tôi mà hi sinh tính mạng. Vậy mà trong lòng tôi chỉ có tin tưởng.

Anh ta không nói gì nữa, chỉ nhắm mắt lại, dựa lưng vào sô pha, như thể mệt mỏi, mà cũng có thể là vì không muốn trả lời thêm bất cứ vấn đề gì. Phòng lại trở về trạng thái tĩnh lặng.

Tôi còn có giờ học, song nhìn tình hình này, tôi còn có thể đi được không?

"Sở Vong, tôi nay tôi còn có tiết."

Anh ta mở mắt, đôi con ngươi thăm như màu đêm, lạnh băng như nước, thoáng quét qua tôi.

"Hiểu, hiểu, tôi biết tôi biết vấn đề này rất ngu." Tôi bất đắc dĩ gãi tay hàng, "Coi như tôi chưa nói gì. Tôi nay tôi tự học ở nhà là được."

Khóe miệng anh ta cong lên, lộ vẻ hài lòng, sau đó tiếp tục nhắm mắt.

Tôi thở dài, học anh ta tựa vào sô pha nhắm mắt lại. Chuyên hôm nay quá bất ngờ, liệu tôi có gặp nguy hiểm đến tính mạng không nhỉ?

Chỉ là, cũng hay, tôi lặng lẽ cười, nếu không cuộc sống bình thân này sẽ buồn chán biết bao!

"À phải, Thanh Oánh ổn chứ?" Vẫn nhắm mắt, tôi hỏi.

"Yên tâm, mục tiêu của bọn họ chỉ là cô, nhất định sẽ không lạm sát người vô tội."

"Ừm."

Im lặng kéo dài thật lâu, lâu đến nỗi tôi sắp thiếp đi. Liệu tôi có nên tán dương mình "đại trí giả ngu" không khi mà ngày hôm nay xảy ra nhiều chuyện như vậy, tôi vẫn còn muốn ngủ.

Một chiếc áo khoát nhẹ nhàng phủ lên người tôi. Tôi nghe thấy giọng nói trầm thấp kia vang lên bên tai tôi mang theo chút nghi ngờ: "Tiểu thư có hơi khác so với tưởng tượng của tôi."

"Ừa? Không giống chỗ nào? Không đủ đẹp? Thiếu đáng yêu? Không dịu dàng?" Vẫn nhắm mắt, tôi chậm rãi hỏi lại.

"Không phải." Tôi đoán khóe miệng anh ta nhất định cong lên, bởi vì giọng nói ấy đã thoáng dẫn theo ý cười, "Là rất có sức sống."

Rất có sức sống? Đây là kiểu khen ngợi ở đâu vậy?

"Ngài đây đang khen tôi ư?" Tôi không vui, "Tôi thấy mình chưa già lắm, lẽ nào tôi nên sống lẳng lặng âm u mới phải?"

Anh ta không nói tiếp. Tôi mở mắt, thấy ánh mắt lấp lánh ấy đang nhìn mình chăm chú. Bị một anh chàng đẹp trai như vậy "chiếu tướng", tôi cảm thấy áp lực hơi cao.

"Ừm... buồn ngủ nhì. Thôi không nói chuyện nữa." Tôi nhanh chóng quên mất mình đang hỏi anh ta cái gì, đối diện ánh nhìn lạnh lùng ấy, tôi lại ngượng ngừng nhắm mắt lại.

"Thủ lĩnh!" Một giọng nói thanh thanh vang lên, cửa bị đẩy ra, cô gái xinh đẹp tươi cười bước đến, phía sau là anh bồi bàn đẹp trai sáng sủa nọ. Tình cảnh người lạ vào nhà mình như chốn bỏ hoang thế này khiến chủ nhà là tôi hơi xấu hổ.

"Huyền Tư, Triển Trâm, tôi đã giới thiệu thân phận của chúng ta với Dịch tiểu thư rồi." Anh ta nói với hai người vừa vào.

"À hả?" Cậu bồi bàn đẹp trai – Triển Trâm, nhìn tôi thật sâu, cười nói: "Có thể trấn tĩnh như vậy, quả nhiên không hổ là phu nhân."

Phu nhân gì cơ? Tôi còn chưa kịp hỏi, người đẹp bên cạnh đã thân thiết sắp lại, "Tôi là Bạch Huyền Tư. Woa woa, làn da của tiểu thư thật đẹp!" Cô gái quyến rũ chết người này đã nhanh tay sờ soạng lên mặt tôi một cái, làm tôi hết hồn.

"Cần rồi!" Sở Vong trầm giọng quát, Bạch Huyền Tư "soạt" một tiếng đứng nghiêm, sau đó ngượng ngừng đứng qua một bên. Xem ra Sở Vong rất có uy với bọn họ.

"Xử lý thế nào rồi?" Sở Vong ngồi trên ghế, lạnh lùng hỏi. Triển Trâm và Bạch Huyền Tư đứng nghiêm như quân nhân trước mặt anh ta.

"Hai người đó đã trọng thương, còn Huyền Tư bị thương nhẹ." Triển Trâm trả lời.

"Vì sao không tiêu diệt?" Sở Vong nhướng mày, hai người kia hơi lộ vẻ xấu hổ.

"Bọn họ đã lợi hại hơn lần trước một chút." Triển Trâm nhỏ giọng.

"Thù lĩnh, chúng tôi còn phải bảo vệ Hứa tiểu thư, có thể đánh bọn họ bị thương đã là không tệ! " Bạch Huyền Tư cướp lời.

Sở Vong không nói gì, chỉ thản nhiên nhìn bọn họ.

Một lúc sau, Triển Trầm đã đổ lượt mồ hôi thứ năm, Bạch Huyền Tư khá hơn, mới lượt thứ bốn. Sở Vong không còn nhìn chăm chăm hai người họ nữa, chỉ nhắm mắt dưỡng thần.

"Khụ khụ!" Tôi đành chủ động phá vỡ bầu không khí yên ắng này, Sở Vong mở mắt nhìn tôi.

"Bạch tiểu thư, Hứa Thanh Oánh bạn tôi hiện tại thế nào?"

"Dịch tiểu thư, chúng tôi đã đưa cô ấy về nhà rồi!" Giọng Bạch Huyền Tư lãnh lớt vang lên, cô còn nghịch ngợm lè lưỡi với tôi.

"A, cảm ơn hai người." Tôi cười, Triển Trầm và Bạch Huyền Tư đều tươi tỉnh hẳn, sau đó lại len lén nhìn Sở Vong.

"Ngồi đi." Sở Vong lúc này mới dịu lại, hai người thở phào nhẹ nhõm, ngồi xuống.

"Dịch tiểu thư, nhóm người tấn công tiểu thư hôm nay là tổ Hắc Diệu." Sở Vong nói.

"Hắc Diệu?" Tôi lặp lại, quả là một cái tên mang đậm chất xã hội đen.

"Nhưng tiểu thư cứ yên tâm, bọn họ chỉ có bốn người tới đây." Sở Vong tiếp tục, "Chúng tôi sẽ diệt sạch bọn họ."

Tôi thoáng run lên.

"Bọn họ là xã hội đen à?" Tôi hỏi, "Mục đích là đến giết tôi?"

Triển Trầm nhún vai : "Bọn họ định làm vài việc với tiểu thư, đối với một cô gái mà nói, còn kinh khủng hơn cả chết."

Tôi cứng đờ.

"Lắm miệng !" Sở Vong quét mắt qua, Triển Trầm cúi đầu. Bạch Huyền Tư thấy thế liền trấn an : "Dịch tiểu thư, cô đừng hỏi nhiều làm gì. Tôi nghĩ tiểu thư biết càng ít càng tốt. Tiểu thư chỉ cần đề ý chúng tôi bảo hộ, đợi bọn tôi giết sạch chúng rồi, tiểu thư lại tiếp tục cuộc sống cũ của mình, không có gì thay đổi cả."

Sở Vong cũng gật đầu, biểu thị tán thành.

Được rồi, thì không hỏi nữa. Nhưng vẫn còn một vấn đề.

"... Thân nhân của tôi, ông ấy an toàn chứ ?" Chẳng phải tôi muốn quan tâm nhưng ông ấy đã cử người tới bảo vệ tôi, tôi cũng không thể quá thờ ơ với an nguy của ông được.

Ai ngờ tôi vừa mới dứt lời, ba người lập tức đứng phắt dậy, thật chính xác quay về phía tôi, chào kiểu quân đội. Sở Vong trầm giọng : "Tiểu thư yên tâm, ngài ấy tuyệt đối an toàn, không ai có thể gây nguy hiểm cho ngài ấy."

"Ồ, thế thì tốt rồi. Ba người ngồi nói chuyện đi, cứ như vậy tôi sẽ cảm thấy ngại đấy. Các người là quân nhân à ?"

"Đúng thế, thưa tiểu thư." Ba người ngồi xuống.

Thôi được, giờ đây tôi đã tin họ đến 99%. Tôi nhận thấy thái độ cung kính của họ với tôi và vẻ kính trọng khi nhắc tới cha tôi không giống giả bộ.

"Mặt khác, Dịch tiểu thư, tôi đã thay cô xin trường học cho bảo lưu một năm." Sở Vong nói.

"Cái gì ?" Tôi giật mình, "Vậy chẳng lẽ tôi phải tốt nghiệp muộn một năm à ?"

Anh ta không tiếp lời.

Trường tôi dù gì cũng là một trường có tiếng toàn quốc, quản lý rất nghiêm, họ làm thế nào thay tôi xin nghỉ nghỉ ? Tôi ngạc nhiên : "Tôi chưa tới đó làm thủ tục mà, các người làm thế nào ?"

Sở Vong khẽ nhíu mày : "Đúng là rất hù bại đấy. Mất năm vạn đô la."

Triển Trầm đã sâu sắc cảm thụ việc này, cũng nói : "May mà tôi kịp thời hiểu được ý tứ của trường khoa cô nên mới giải quyết gọn lẹ như vậy."

"Không phải chứ ? Năm vạn đô la ? Bốn mươi vạn tệ ?" Tôi ôm trán, "Các người bị lừa rồi."

Nhưng rõ ràng ba người này không tiếc tiền, chỉ khó chịu vì thói ưa nhận hối lộ.

Sở Vong nói : "Không sao, chúng tôi mang đủ tiền. Có gì ăn được không ?"

Trọng tâm câu chuyện bị chuyển dời hơi bị nhanh quá đấy....

"Có, mì ăn liền." Tôi hùng hồn mời chào, bởi vì bình thường tôi rất ít đến đây ở.

Bốn người nhanh nhẹn tiêu diệt bữa tối.

"Hôm nay Dịch tiểu thư đã phải sợ hãi rồi, chúng ta đều đi nghỉ thôi, có việc gì ngày mai tiếp tục." Sở Vong ra chỉ thị.

"Tuân lệnh ! " Triển Trầm và Bạch Huyền Tư đồng loạt đứng lên. Hai người cười hi hi nhìn tôi : "Dịch tiểu thư, chúng tôi ở phòng nào đây ?"

"Sở Vong... các người định ở lại nhà tôi á ?" Tôi bóp trán lần thứ hai. Hình như bộ dáng này khiến Sở Vong rất vui vẻ, anh ta lại cong cong khóe miệng lộ ra nụ cười hiếm hoi.

Bạch Huyền Tư kinh ngạc la lên : "Thủ lĩnh cười kìa ! Dịch tiểu thư, lực hấp dẫn của cô thật là lớn."

Tìm tôi này lên một cái. Sở Vong thân nhiên quét mắt về phía Bạch Huyền Tư, làm cô lập tức cúi đầu ra vẻ sảm hối. Lúc này anh ta mới quay sang tôi : "Chúng ta phải ở cùng nhau 24/24, một tác không rời."

"Thôi được." Tôi còn có thể từ chối sao? "Trên lầu có hai phòng, dưới thì có ba phòng. Phòng tôi trên kia, ba người ở dưới nhé !"

"Không, hai người Triển Trầm ở lầu trên, chúng ta ở lầu một." Sở Vong nói, "Để dễ bố trí phòng vệ."

"... Được." Có cơ hội cho tôi từ chối không ?

Triển Trầm và Bạch Huyền Tư cầm túi hành lý chạy lên lầu.

"Dịch tiểu thư, đưa tôi đi xem phòng nào." Sở Vong nhìn tôi.

Tôi dẫn anh ta đi xem cả ba phòng. Anh ta khảo sát một lượt, chọn một phòng thích hợp với tiêu chuẩn phong thủ của mình rồi nói với tôi: "Chúng ta ngủ ở phòng này."

Tôi dẫn anh ta đi xem cả ba phòng. Anh ta khảo sát một lượt, chọn một phòng thích hợp với tiêu chuẩn phong thủ của mình rồi nói với tôi: "Chúng ta ngủ ở phòng này."

Tôi sợ hãi : "Chúng... ta?"

"Đúng vậy, chúng ta." Sở Vong bỗng nhiên tiến lại gần, đứng sát bên tôi, hầu như dán cả người lên. Anh ta phải cao chừng một mét tám lăm, giờ đứng gần vậy khiến tôi hơi choáng váng, vội lùi lại một bước đến sát tường.

Anh ta nở nụ cười bí hiểm, tay chống lên vách tường sau lưng tôi, cúi đầu. Tôi có thể nhìn rất rõ đường nét bén nhọn của chiếc cằm rất đẹp và đôi môi mỏng. Bờ vai anh ta rất rộng, hầu như bao phủ lấy tôi.

"Tôi đã nói, một tác không rời." Hơi thở của Sở Vong phả lên trên trán tôi, khiến tôi cảm thấy mất mặt vì sự lép vế của mình. Lấy can đảm ngẩng lên, ngược mặt nhìn anh ta, nói rất kiên quyết : "Không được! Tôi còn là con gái chưa chồng, nếu mỗi tối ngủ cùng phòng với anh thì sau này tôi biết ăn nói sao với bạn trai?"

"Tôi làm thế chỉ để bảo vệ cô." Anh ta nhìn chằm chằm vào tôi, "Tôi nhất định không làm gì xúc phạm đến cô."

Con mắt anh ta dài nhỏ, đôi mày đen nhánh, kéo dài tới tận thái dương. Rõ ràng là một người lạnh lùng, vậy mà ánh mắt chuyên chú nhìn người khác khiến cho đối phương không sao chịu nổi.

"Hay là để Bạch Huyền Tư đến bảo vệ tôi đi?" Tôi đột nhiên nghĩ tới một biện pháp.

"Cô ấy không thạo cận chiến." Anh ta bình tĩnh nói, "Không phải cô lại muốn Triển Trầm đến bảo vệ đấy chứ? Có điều cô nên biết, lực chiến đấu của cậu ta chỉ bằng một phần ba tôi thôi."

Triển Trầm? Tôi chợt nghĩ đến vẻ ngượng ngùng của Thanh Oánh trước cậu ta... quên đi, đối tượng của bạn là không thể động đến. Tôi bất đắc dĩ nói : "Là cậu ta thì chẳng bằng để anh làm cho xong."

Anh ta ngẩn người, bỗng nhiên bật cười, hơn nữa còn cười ra tiếng. Tôi gần như có thể cảm nhận được rung động từ lồng ngực anh ta. Có gì đáng cười sao?

Trên lầu đột nhiên truyền đến cái giọng điệu như chỉ sợ thiên hạ không loạn của Bạch Huyền Tư : "Woa! Thủ lĩnh cười rồi kìa! Dịch tiểu thư, bản lĩnh của cô quá lớn!" Kèm theo đó là giọng cười hi hi của Triển Trầm.

"Nhiều chuyện!" Sờ Vong thu lại nụ cười, ngẩng đầu trầm giọng quát, trên lầu lập tức yên tĩnh. Anh ta vẫn duy trì tư thế cũ, khiens tôi như bị nhốt giữa anh ta và bức tường. Thừa dịp anh ta ngẩng đầu, tôi dịch về bên cạnh một chút, thoát ra khỏi phạm vi của anh ta. Không ngờ anh ta nhanh chóng cúi đầu, ánh mắt lần thứ hai giam tôi lại.

"Chúng ta... đi nghỉ thôi." Tôi lắp bắp, nói xong lại muốn cắn đứt lưỡi mình, lời vừa rồi... nghe như mời gọi vậy... "Không phải ý đó, ý tôi là, tôi muốn đi ngủ rồi."

Anh ta không lên tiếng, chỉ vươn tay bóp cằm tôi. Tôi tròn to mắt, người này... làm gì mà thân mật như vậy chứ?

Thật ra, khi ngón tay ram ráp của anh ta cọ nhẹ vào cằm tôi có hơi lan lan xao động một chút. Cảm giác tê dại từ cằm lan lên cả khuôn mặt, lan xuống cổ rồi toàn thân...

"Sao tôi luôn có cảm giác đã gặp cô ở đâu rồi?" Ánh mắt anh ta chợt mê mẩn khó hiểu.

"Ha ha, thế sao?" Tôi nghiêng đầu định tránh khỏi tay anh ta, không ngờ khiến anh ta siết chặt hơn. Tôi nói: "Có lẽ tại kiểu mặt tôi quá phổ biến đấy. Hai chúng ta chưa từng gặp đâu. Anh đẹp trai như vậy, nếu tôi đã từng gặp anh thì sao lại không nhớ được chứ?"

"Ừm..." Anh ta lên tiếng đáp lời, hai mắt vẫn chăm chú nhìn tôi.

Ông anh à, rốt cuộc là anh muốn nhìn gì đây? Anh phải biết, một anh đẹp trai, lại là quân nhân kiêm luôn vệ sĩ riêng cứ nhìn tôi như thế sẽ khiến tim tôi đập bất thường đấy.

"Làm gì mà cứ nhìn tôi chăm chăm như vậy?" Tôi hỏi.

"Ừm..." Anh ta lại đáp một tiếng trầm trầm vô nghĩa, đột nhiên cúi đầu, ấn nhẹ lên môi tôi một cái, "Ngủ ngon, Dịch tiểu thư." Rồi buông tay, bước vào phòng.

Người này! Tôi còn không kịp né tránh!

Bước vào theo, tôi níu áo anh ta lại: "Sao anh lại hôn tôi? Chẳng lẽ trông tôi giống người tùy tiện như thế?"

"Hôm nay cô trúng thuốc mê chưa giải hết." Anh ta bình tĩnh nhìn tôi.

Cái gì cơ? Tôi bối rối, bàn tay đang nắm áo anh ta, bỏ ra không được, nắm cũng không xong. Về mặt anh ta bình tĩnh lạ thường, như thể anh ta vừa hôn một khúc gỗ.

"Thuốc mê kiểu quái gì mà phải hôn để giải độc chứ?" Tôi nói, "Chẳng lẽ trúng độc vài lần nữa thì phải để anh cắn cho sưng miệng à?" Tuy chẳng phải nụ hôn đầu nhưng ngoại trừ Hà Khiêm Dương, chưa từng có ai hôn tôi. Hôm nay đã bị một người xa lạ hôn đến hai lần....

"Xin lỗi, tôi mệt quá, ngủ đi." Tôi kinh ngạc nhìn anh ta nằm dưới đất, "Chờ chút, để tôi lấy đệm cho anh đã chứ."

Anh ta không trả lời, lồng ngực phập phồng đều đặn. Anh ta định ngủ như vậy?

Tôi lấy một cái đệm từ trong ngăn tủ ra, đẩy đẩy anh ta: "Đứng lên đã."

Vẫn không đáp lại. Anh ta đã ngủ say!

Người này, hôm nay đã mệt mỏi đến thế ư? Chắc không phải vì ngồi trên một chuyến máy bay dài tới đây, vẫn còn mệt vì lệch múi giờ đấy chứ?

Cũng may phòng này khá lớn, tôi trải đệm ngay cạnh đó, lấy thêm một cái chăn. Anh ta vẫn ngủ mê mẩn. Tư thế ngủ của anh ta khá tốt, nằm ngay ngắn, hai tay đặt hai bên thân. Tôi ngồi xổm xuống cạnh anh ta. Xem ra phải tự kéo anh ta vào chỗ ngủ rồi. Tôi quả là người chu đáo hiếm gặp!

Gương mặt anh ta khá dễ nhìn, là kiểu mặt rất đàn ông. Dù hai mắt nhắm chặt, đôi hàng lông mày đen nhánh, cái mũi cao ngất và đôi môi hơi mỏng trông vẫn điển trai lắm. Có điều anh ta đã ngủ say rồi, sao mày vẫn nhú chặt như vậy? Một người lúc nào cũng không thể thả lỏng thì thật đáng thương.

Tôi dốc hết sức lực moi lời được con người cao lớn này lên cái đệm trải sẵn, giúp anh ta cởi áo khoác, đắp thêm một cái chăn mỏng. Dù đã là mùa hè nhưng đêm Bắc Kinh vẫn hơi lạnh.

Xong xuôi tôi lên giường nằm thử ra.

Phòng mình đột nhiên thêm một người đàn ông, cảm giác này thật kỳ cục. Nhớ tới nụ hôn ngoài cửa phòng, trong giây lát, đầu anh ta cúi xuống, che mất ánh sáng hành lang, tôi chỉ thấy viền mắt anh ta, không thấy rõ nét mặt.

Lúc ấy tôi nhất định rất ngu ngốc, hai mắt trừng to, ngược mặt nhìn anh ta, cho đến khi mũi anh ta lướt qua, gò má lạnh lạnh dán vào má tôi, đôi môi mỏng áp khế lên.

Thân thủ anh ta như còn tốt hơn Triển Trầm. Một người đàn ông mạnh đến như vậy, thần bí như vậy, gọi cảm như vậy... hoàn toàn khác Hà Khiêm Dương.

Đầu loạn lên vì những ý nghĩ đầu đầu, tôi chậm rãi chìm vào giấc ngủ.

Tôi nghĩ, có lẽ quá khứ của mình đã có quá nhiều đau khổ, đau khổ đến nỗi bản thân trở nên hơi bất thường, vậy nên sau một ngày gặp phải bao chuyện kinh khủng như hôm qua, hình như tôi vẫn chưa ý thức được xung quanh mình có bao nhiêu hiểm họa rình rập, trái lại, tâm tình vừa bất an vừa hưng phấn nghênh đón một ngày mới.

Đương nhiên, cảm thụ từ thị giác đã có tác dụng rất lớn. Nếu hôm qua ba người cha tôi phải tới không phải thuộc hàng tuấn tú xinh đẹp xuất sắc như vậy mà là ba tên đàn ông thô kệch xấu xí, có lẽ tâm trạng tôi đã xấu khỏi cần bàn. Tôi xuống giường, Sở Vong đã rời khỏi phòng từ lâu, chân đệm được gấp gọn gàng chỉnh tề.

Dù bọn họ là người bảo hộ, rất cung kính với tôi nhưng tôi vẫn cho rằng bọn họ giống những nhân vật trong tiểu thuyết, vừa đẹp đẽ vừa mãnh mẽ hơn người. Họ đều hoàn mỹ như vậy, so với cả ba người, quả thật tôi kém cỏi vô cùng.

Vô duyên vô cớ nghỉ học một năm, còn phải chung sống với ba người xa lạ cả năm ấy ! Cầm cuốn sách bằng tiếng Anh lên, tôi thậm chí phải bồi dưỡng bản thân thêm chút hiểu biết.

Ra phòng khách, ánh nắng đã tràn ngập phòng. Hồi trước, thường chỉ cuối tuần tôi mới về đây ở, thỉnh thoảng Thanh Oánh cũng đến cùng, vì vậy cảm nhà luôn luôn lạnh lẽo, tiêu hoai người. Giờ nơi này rõ ràng đã thêm rất nhiều sức sống.

Đứng ở chân cầu thang, tôi ngây người vì cảnh tượng trước mắt. Đây là biệt thự xinh xắn đáng yêu của tôi sao ?

Lúc này, nó giống một sở chỉ huy căn cứ quân sự hay một phòng nghiên cứu sinh hóa nào đó trong phim hơn.

Trên bàn gỗ tròn của tôi vốn có mấy bồn hoa lan, nay đã không còn tung tích, thay vào đó là ba cái máy tính xách tay nhỏ gọn đẹp đẽ. Bạch Huyền Tư cúi thả thoải mái ngày hôm qua nay mặc một cái áo sơ mi trắng với váy ngắn, nghiêm túc ngồi trước máy tính, hai chân vắt chéo, cặp đùi thon dài khiến người ta không muốn rời mắt, mười đầu ngón tay linh hoạt gõ liên tục trên bàn phím. Trên màn hình hiện đầy những mạng lưới đan xen cùng với những cụm từ tiếng Anh. Mạng lưới liên tục đan vào nhau, tôi thấy trên màn hình xuất hiện hai cụm từ tiếng Anh : "An toàn", "phòng ngự".

Triển Trầm ngồi trên mặt đất cạnh đó, mặc một chiếc áo chèn màu đen, quần kiểu quân đội Mỹ. Trang phục đơn giản lại tôn lên cơ bắp của cậu ta, khỏe mạnh nhưng không thô lậu. Ngồi ngang trên mặt đất là nhiều loại vũ khí, lựu đạn, súng ngắn, tiểu liên, rocket, và những thứ tôi không gọi nổi tên. Xem cảnh cậu ta thuần thục tháo lắp điều chỉnh và đổi mất hưng phấn thì đám vũ khí này hẳn không phải là đồ chơi.

Sở Vong đứng bên quầy bar, mặc một chiếc áo dài tay đem sẫm, quần cũng là kiểu quân đội Mỹ. Anh ta đứng đó, người hơi dựa vào quầy bar.

Trên quầy đặt từng hàng ống nghiệm và thiết bị máy móc cùng với một notebook. Anh ta chăm chú chú nhìn một ống chất lỏng nửa xanh nửa đỏ, như muốn nung ánh mặt trời để xem xét thành phần, thậm chí tôi còn nhìn thấy bên trong chất lỏng có những vật thể dạng sợi đang di chuyển. Như cảm nhận được ánh mắt tôi, anh ta nghiêng đầu, nhìn tôi chăm chú, khóe miệng trút một nụ cười. Thấy tôi nhìn vào chất lỏng trên tay mình, anh ta nhướn mày với tôi, nâng ống nghiệm như muốn nâng ly, ngửa đầu... uống cạn !

Cảnh tượng này thật quý dị ! Tôi mơ hồ nhận ra mức độ nghiêm trọng của chuyện này đã vượt khỏi khả năng tưởng tượng của mình, có lẽ chỉ bất an và hưng phấn thì đã quá lạc quan rồi !

"A! Cuối cùng cũng tới !" Huyền Tư reo lên, chạy tới, tà váy phấp phới theo bước chân, chiếc áo trắng lộ ra những đường cong đẹp mắt, song giọng điệu cô nàng lại như hồ rời núi: "Đói chết mất!"

Lúc này tôi mới chú ý, trên bàn đã sắp sẵn bốn phần điểm tâm đơn giản: Trứng gà, bánh mì, sữa tươi.

"Dịch tiểu thư, bữa sáng hôm nay không có nhiều thời gian chuẩn bị." Sở Vong nói, "Bởi vì nếu tôi tính không sai, sáng nay họ sẽ tìm đến đây."

"Bọn họ?" Tôi lặp lại, lập tức hiểu ý anh ta. Nhìn ba gương mặt bình tĩnh trước mắt, tôi cũng nỗ lực khiến giọng mình thân nhiên, "Vậy nên làm sao bây giờ? Chúng ta phải rời khỏi đây?"

"Không cần, cứ ôm cây đợi thỏ." Sở Vong trả lời.

Thấy anh ta tự tin nói như vậy, cộng với vẻ mặt khiến người ta an tâm của hai người bên cạnh, tôi cũng bình tĩnh lại. Song thắc mắc vẫn không tự tiêu đi: "Ôm cây đợi thỏ kiểu gì? Các anh sẽ đấu súng với họ à?" Tôi liếc nhìn bên hông bọn họ, tất cả đều trang bị tiểu kiên và lựu đạn.

Thấy anh ta tự tin nói như vậy, cộng với vẻ mặt khiến người ta an tâm của hai người bên cạnh, tôi cũng bình tĩnh lại. Song thắc mắc vẫn không tự tiêu đi: "Ôm cây đợi thỏ kiểu gì? Các anh sẽ đấu súng với họ à?" Tôi liếc nhìn bên hông bọn họ, tất cả đều trang bị tiểu kiên và lựu đạn.

Kì thực tôi muốn hỏi, ở ngay trong phòng tôi mà dùng mấy thứ này, hẳn sẽ khiến nhà tôi bị tổn hại rất nghiêm trọng đúng không?

Quả nhiên Sở Vong ngắt đầu, quét mắt nhìn một lượt gian phòng, nói: "Sáng nay chúng tôi đã bố trí lại căn nhà này. Một căn nhà có địa thế rất tốt, trong vòng một kilomet quanh đây không có người khác ở, rất thích hợp quyết đấu. Hơn nữa kết cấu của phòng ốc hợp lý, vật liệu là loại tốt nhất hiện nay, tính năng kháng công kích vượt trội so với những nhà tương tự. Chúng tôi đã gia cố thêm cho tường và cửa sổ."

Anh ta nói đơn giản dễ hiểu nhưng Triển Trầm và Bạch Huyền Tư ngồi cạnh đó lại như bị kinh sợ. Bạch Huyền Tư hô to: "Thủ lĩnh! Đây là lần đầu tiên

tôi thấy anh nói một hơi dài như vậy đấy!"

Triển Trầm thông minh hơn, cười nói: "Dịch tiểu thư, nếu căn nhà này bị hỏng, sau này thủ lĩnh sẽ đền cho cô một căn nhà khác. Lần này anh ấy mang theo mấy triệu đô cơ mà."

Tôi liếc nhìn Sở Vong, thấy anh ta không phản đối gì. Vậy tính là chấp nhận rồi. Tôi vui vẻ bắt đầu ăn điểm tâm, nói thật, tuy căn nhà này có kết cấu và điều kiện tốt nhưng xa thành phố quá, đồng thời xung quanh không có láng giềng gì, vì thế tôi vẫn tính đổi một căn khác. Nếu là một căn trong nội thành, chẳng phải mình đã kiếm lời rồi sao?

Ăn được một nửa, tôi cười nói: "Gia viên Thế Kỳ cũng khá đấy. Là khu nhà liền kề đấy, ngay khu Bắc Tứ Hoàn, cũng gần trường tôi."

Ba người ngẩng ra một chút rồi mới hiểu được ý tôi. Thấy Sở Vong trầm mặc không nói, tôi cân nhắc một chút rồi tiếp tục: "Không thì khu Golden Pond cũng được, tuy hơi xa trường tôi nhưng địa thế đẹp, giá rẻ hơn gia viên Thế Kỳ chừng một phần ba."

Sở Vong bỗng lên tiếng, "Dịch tiểu thư, cô đừng nghe Triển Trầm nói lung tung, sự tình không đơn giản như cô nghĩ đâu."

"Là sao?" Tôi nhìn anh ta, Triển Trầm và Bạch Huyền Tư cũng mơ hồ nhìn theo. Sở Vong ngồi xuống chỗ đối diện, khoanh tay nhìn tôi, đôi mắt lóe lên một tia thương cảm.

Thương cảm? Có chuyện gì chỉ có anh ta biết ư?

"OK." Ah ta bỗng đứng lên, bước tới quầy bar, "Ai nấy về vị trí của mình ngay cho tôi! Đối phó với chuyện trước mắt này đã."

Triển Trầm và Bạch Huyền Tư nhảy dựng lên, nhào về một đồng vũ khí trên mặt đất, một chạy một ôm máy tính.

"Sở Vong!" Tôi cũng đứng lên, nghiêm giọng lại, "Anh có chuyện gì giấu tôi phải không?"

Sở Vong quay lại nhìn tôi, lúc này trong mắt tràn ngập lạnh lẽo và sát ý.

Anh ta nhìn tôi chằm chằm, nói: "Tôi rồi."

Bầu không khí trong phòng rõ ràng căng thẳng lên, Triển Trầm nâng một khẩu súng ngắm không lồ - tôi nghĩ đó là súng ngắm, nhưng lại trang bị kèm một ống phóng rocket, hỏa lực chắc không cần nói đến. Thấy tôi nhìn, cậu ta nở một nụ cười xán lạn, tay trái mò trên mặt đất, cầm lên một khẩu súng lục ném cho tôi. Tôi đón lấy, tỉ mỉ quan sát. Đây là một cây súng được chế tạo rất khéo léo, mài trắng bạc, như là làm riêng cho nữ dùng.

"Cô cầm chơi!" Giọng Triển Trầm vang lên, mắt thì vẫn tập trung vào ống ngắm.

Bạch Huyền Tư nhướng mày, mặt mày nghiêm trọng ấn một phím, khẽ nói: "Khởi động phòng ngự."

Sở Vong và tôi thành hai kẻ thất nghiệp. Anh ta đứng cạnh quầy bar, ngón tay nhẹ nhàng gõ lên mặt quầy.

Cả căn phòng bỗng dừng chần động. Ngay sau đó, bức tường bốn phía bắt đầu vang lên những va đập mãnh liệt. Nghe như có bốn chiếc xe - còn là loại xe việt dã - đang từ bốn hướng đâm tới.

"Loại súng ngắm mới này tôi chưa từng thử đâu." Triển Trầm cười cười, nheo mắt nâng nòng súng, nhắm vào một điểm trên tường, lạnh lùng nói, "Tôi thấy A Bó rồi."

Sở Vong đột nhiên đi về phía tôi, nói: "Xin lỗi, lại khiến tiểu thư phải đối mặt với chuyện kinh khủng này."

Đột nhiên anh ta cầm tay phải tôi, lúc này tôi mới phát hiện tay mình cũng lạnh lẽo như anh ta, và đã hơi run rẩy. Tôi cảm giác mình rõ ràng đang đứng trong phòng khách, vậy mà lại giống như đã thoát khỏi cơ thể, bay lên nhìn bốn người trong phòng. Tiếng va đập bên ngoài phòng và tiếng nổ rõ ràng đang vang bên tai lại như vọng về từ một nơi rất xa xôi.

Thì ra tôi vẫn chưa đủ kiên cường và bình tĩnh.

Đôi mắt Sở Vong đen thẫm đến đáng sợ, có lẽ thấy sắc mặt tôi không ổn, anh ta kéo tôi ngồi xuống sofa.

"Tiểu thư ngủ một lát đi." Dứt lời, anh ta bỗng cúi đầu, đôi môi lạnh lẽo của anh ta lướt qua gò má tôi.

Tôi đột nhiên như bị một con mê man tập lích, thân thể rũ ra trước cả ý thức, nặng nề dựa vào ngực anh ta, bên tai mơ hồ vang lên một tiếng nổ nặng nề. Tôi biết đó là tiếng pháo Triển Trầm về phía đối phương.

"Môi anh có thể giải độc, còn có thể thôi miên." Tôi thì thào, "Còn công năng gì nữa mà tôi không biết?"

Lúc tôi tỉnh lại đã là mười hai giờ trưa. Đã qua một tiếng đồng hồ. Tôi không biết mình té xỉu hay là ngủ thiếp đi, bởi vì trong quãng thời gian ấy tôi hoàn toàn không có bất kỳ ký ức gì, hoàn toàn trống rỗng, giống như choáng váng một giây rồi tỉnh lại.

Trời đất! Nhà tôi!

Trên cửa chính là một lỗ hồng có đường kính chừng hai mươi centimet, vách tường bốn phía chằng chịt vết nứt, tường tây thâm nhát, mất hẳn một nửa. Tôi đã có thể quan sát cây cối bên ngoài rồi! Trên mặt đất, khắp nơi đều phủ bụi và những vật thể cháy đen.

Chỉ có thể dùng một cụm từ để hình dung: Cực kỳ thê thảm.

Ba người kia đang ở chính giữa phòng khách. Sở Vong khoanh tay đứng thẳng, cây súng của Triền Trầm vút trên mặt đất, Bạch Huyền Tư đang đỡ vai cậu ta. Ba người đều mang vẻ bất đắc dĩ. Tầm mắt của họ đều hướng về một chỗ trên mặt đất.

Ồ đó có một... thi thể không vẹn toàn! Tôi vội chạy tới, sợ hãi kêu lên: "Các người đã giết người!"

Bọn họ nghe vậy đều quay lại nhìn tôi đầy kinh ngạc, nhưng không nói gì, như thể cái xác nằm dưới đất là chuyện không thể bình thường hơn.

Thi thể kia, máu thịt bê bết, rách nát thảm thương, thiếu một chân, một tay, đầu cũng không thấy đâu, trên cổ là một lỗ hồng nham nhở và vết máu loang lổ. Chỉ nhìn thôi, tôi đã không thể chịu nổi.

Xung quanh cái xác đó là vết máu chưa khô, ngay cả những thanh kim loại bên trong hay dây dẫn màu bạc đều lộ ra bên ngoài, gãy nát cong vẹo...

Khoan đã, kim loại, dây dẫn? Tôi dụi mắt, nhìn lại lần nữa, lồng ngực bị thủng của thi thể đúng là lộ ra những thanh kim loại và dây dẫn!

"Đừng sợ, Dịch tiểu thư!" Giọng nói ngọt ngào của Bạch Huyền Tư vang lên, quý dị khác thường, "Chỉ là chuyện thường thôi mà, có lẽ ngày mai nằm trước mặt cô là tôi cũng nên!"

"Đây là cái gì? Người máy?" Tôi khó khăn lắm mới tìm lại được giọng mình. Đây là hiện thực sao? Tôi véo mạnh lên tay một cái, đau quá. Sở Vong nhún mày, nắm lấy tay tôi, bao vào trong tay mình.

Tôi ngẩng đầu nhìn anh ta: "Chuyện gì thế này?"

Trong mắt Triền Trầm và Bạch Huyền Tư hiện lên vẻ kinh ngạc, nhìn Sở Vong. Sở Vong cúi đầu nhìn tôi: "Chúng tôi đến để bảo vệ cô khỏi sự ám hạ của người máy."

"Đây là kỹ thuật mới nhất của Mỹ à?" Tôi cố gắng thần tình giọng nói của mình, "Công ty của cha tôi ở đó cũng chỉ có doanh số chừng vài trăm triệu đô la mỗi năm, sao lại chộc tới đối thủ lợi hại như vậy?"

Sở Vong nhướng mày, Triền Trầm và Bạch Huyền Tư lại lộ ra biểu tình không biết nên khóc hay cười.

"Dịch tiểu thư, ngài phải chúng tôi tới bảo hộ cô không phải là cha cô." Sở Vong buông tay, nói.

"Chẳng phải anh nói người thân nhất của tôi phải các anh tới hay sao?" Người thân - tôi chỉ còn có cha tôi thôi!

"Không phải cha tiểu thư." Trong mắt anh ta hiện lên vẻ kính trọng, "Là con trai cô."

"Con tôi? Các người..."

"Chúng tôi từ năm 2026 đến đây để bảo vệ tiểu thư. Con trai cô là chủ nhân của chúng tôi."

"Anh nói cái gì? Đừng nói với tôi, các anh từ tương lai tới, xuyên qua thời không tới đây!" Tôi bỗng nhiên đẩy anh ta ra.

Sở Vong bỗng nhiên nhướng mày, đẩy tôi lại gần thi thể kia: "Cô nhìn kĩ đi..."

"Cô cho rằng năm 2006 lại có loại người máy thông minh như thế này?" Anh ta nói nhỏ bên tai tôi, thanh âm lại mang theo một lực hấp dẫn khiến người ta không thể hoài nghi, "Hai người máy tiểu thư nhìn thấy ở nhà hàng ngày đó, cô cho rằng khoa học kỹ thuật hiện tại có thể chế tạo ra?"

"Năm 2006 có thể có loại vũ khí tiên tiến như thế này sao?" Triền Trầm đứng bên cũng rất phối hợp lắc lắc cây súng trong tay.

"Năm 2006 có thể có hệ thống phòng ngự tiên tiến như vậy?" Bạch Huyền Tư bình thản cúi đầu ấn một phím, lập tức trong không trung hiện ra một tầng lưới dệt bằng những tia sáng đỏ, bao phủ toàn bộ phòng khách.

Tôi há hốc miệng, bắt đầu chậm rãi tin vào sự thực này: "Thứ đã chết này... là người máy?"

Sc gật đầu: "Là người máy. Bọn họ trông không khác gì con người bình thường, chỉ có là trong đầu được cấy một con chip để điều khiển suy nghĩ. Trong cơ thể cũng mang những dụng cụ tinh vi để điều khiển hành vi."

"Vậy vì sao những thứ này muốn giết tôi?"

"Bởi vì con của tiểu thư – Dịch Cảnh Dương." Một lần nữa trên mặt Sở Vong hiện lên vẻ kính trọng, "Ngài ấy là thiên tài vĩ đại nhất thế kỷ hai mươi mốt. Ngài sáng lập rất nhiều học thuyết sinh hóa vĩ đại. Ngài lãnh đạo chúng tôi chiến đấu với người máy. Hiện nay tình hình chiến tranh giữa hai bên đang chiến đấu rất gay gắt, đối phương đã có dấu hiệu bại trận. Chúng tôi được biết bọn họ sẽ phái tổ Hắc Diệu quay lại hai mươi năm trước, tức là năm

2006 này để giết mẹ của ngài ấy - tức là tiểu thư, với ý đồ cải biến kết cục cuộc chiến hai mươi năm sau. Vì vậy tôi phụng mệnh chủ nhân, mang theo hai người bọn họ đến bảo hộ tiểu thư tới khi chủ nhân được sinh ra."

Bạn đang đọc truyện *Hai Làn Gặp Gỡ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3

"Bởi vì con của tiểu thư – Dịch Cảnh Dương." Một lần nữa trên mặt Sở Vong hiện lên vẻ kính trọng, "Ngài ấy là thiên tài vĩ đại nhất thế kỷ hai mươi mốt. Ngài sáng lập rất nhiều học thuyết sinh hóa vĩ đại. Ngài lãnh đạo chúng tôi chiến đấu với người máy. Hiện nay tình hình chiến tranh giữa hai bên đang chiến đấu rất gay gắt, đôi phương đã có dấu hiệu bại trận. Chúng tôi được biết bọn họ sẽ phái tổ Hắc Diệu quay lại hai mươi năm trước, tức là năm 2006 này để giết mẹ của ngài ấy - tức là tiểu thư, với ý đồ cải biến kết cục cuộc chiến hai mươi năm sau. Vì vậy tôi phụng mệnh chủ nhân, mang theo hai người bọn họ đến bảo hộ tiểu thư tới khi chủ nhân được sinh ra."

"Anh... Anh..." Tôi lần thứ hai cứng họng, "Nhưng hiện tại tôi đến cả bạn trai cũng không có, cho dù bây giờ kiếm một người đàn ông để sinh con thì đến năm 2026 nó mới mười chín tuổi, một đứa nhỏ mới thành niên lãnh đạo mọi người chiến đấu?"

"Trước khi đến đây tôi cũng từng nghĩ tiểu thư đã có con." Sở Vong cười nói, "Quả thật chủ nhân rất trẻ, chúng tôi cũng không rõ tuổi thực của ngài, Song đây cũng là niềm kiêu ngạo của chúng tôi."

"Bọn họ muốn giết tôi sao?"

"Không chắc lắm." Sở Vong nói, "Có thể trực tiếp giết tiểu thư, hoặc cho cô uống loại thuốc gì đó, cũng có thể sẽ cắt buồng trứng và tử cung... Nói chung chỉ cần khiến chủ nhân không xuất hiện trên thế giới này là được."

Tôi lạnh cả tim, thật quá kinh khủng! Nhân vật nữ chính quả là không dễ đóng! Tôi chợt nghĩ đến kết cục của các câu chuyện, nữ chính thường cùng nhân vật nam đến cứu mình này sinh tình cảm!

Vậy tôi và Sở Vong...?

Tôi vội vàng gạt bỏ ý niệm này ra khỏi đầu, không phải tôi sẽ sinh con với Sở Vong đâu nhỉ? Nhưng thời gian đâu còn nhiều, tôi biết đi chỗ nào kiếm một đứa? Chẳng lẽ nhận nuôi?

Hà Khiêm Dương là không thể rồi. Anh ta không yêu tôi nữa, có lẽ còn chưa từng yêu tôi cũng nên.

Vừa nghĩ tới anh ta, ngực tôi lại đau nhói, lắc đầu, cố gắng đẩy ý nghĩ ấy ra, tôi hỏi: "Cha của con tôi là ai?"

"Không biết." Sở Vong lắc đầu, "Toàn bộ cả thế giới đều không biết. Kì thực sự tồn tại của tiểu thư cũng là một bí ẩn."

Trong đầu tôi, một ý nghĩ bỗng lóe lên như tia chớp, nó khiến tôi bất an. Tôi tự nhủ phải nhẫn nại, theo phép lịch sự thù nên nhẫn nại, nhưng bản năng lại khiến tôi thất ra.

"Các người là người máy?" Về ngoài tuần mĩ, cơ thể lạnh lẽo, đôi mắt không hề mang chút tình cảm... Tôi nhìn Sở Vong chằm chằm.

"Không, dĩ nhiên không phải." Trên mặt Sở Vong hiện lên vẻ khinh bỉ, như thể người máy là một tồn tại thấp hèn và đáng khinh!

Chẳng biết vì sao, tôi thở ra một hơi.

"Bọn họ hẳn chưa đi xa đâu, có lẽ đang mai phục ở nơi nào đó. Chúng ta tạm thời án binh bất động." Sở Vong tiếp tục nói.

Triển Trầm bắt đầu sửa chữa phòng ốc, Bạch Huyền Tư mở máy tính bố trí lại hệ thống phòng ngự. Sau cuộc đại chiến sáng nay, song phương đều cần nghỉ ngơi để điều chỉnh, bổ sung vật tư. Tôi ngồi ngoài hành lang lâu một, nhìn mặt trời tà về Tây.

Sở Vong ngồi xuống cạnh tôi.

"Nghĩ gì vậy?" Anh ta hỏi.

"Không biết, đầu trống không." Tôi cười cười, "Cho tới giờ tôi chưa từng muốn trải qua những điều ly kỳ như vậy. Thậm chí tôi còn không biết mình nên khóc hay nên cười nữa."

"Cô rất dũng cảm." Anh ta nói, "Hôm qua khi ở nhà hàng tôi đã thấy, quả không hổ là mẹ của chủ nhân."

"Ha, ha, chỉ là vì quá sớm phải tự mình giải quyết mọi chuyện, nên luôn luôn cố giữ bình tĩnh mà thôi." Tôi cười khò.

"Cô trẻ hơn nhiều so với tưởng tượng của tôi. Tôi cứ nghĩ mình sẽ gặp một người phụ nữ ba mươi, chín chắn và quyến rũ."

"Ồ! Tương lai tôi sẽ rất chín chắn và quyến rũ mà." Tôi cười. Anh ta ngẩn người, khóe miệng lại cong lên.

"Tôi vốn tưởng mình không có ham muốn với phụ nữ." Sở Vong lẩm bẩm, "Xem ra không phải vậy."

"Hử?"

Đột nhiên anh ta vươn tay nắm chặt cổ tay tôi, động tác rõ ràng không nhanh nhưng tôi lại dường như không thể tránh.

Anh ta nghiêm túc đánh giá: "Tôi xác định, cô là người phụ nữ có khả năng kích thích hormone của tôi phân bổ."

Sao lời này...

"Anh đừng có linh tinh, tôi không phải loại dễ dãi." Tôi chỉ có thể lấy hai tay che ngực, phá vỡ bầu không khí mờ ám này.

"Tôi đã từng gặp nhiều phụ nữ đẹp hơn cô, bốc lửa hơn cô, thông minh hơn cô." Anh ta nghiêm túc đặt vấn đề, "Bản năng của động vật đúng là thứ mà logic không thể lý giải được."

Tôi phản đối: "Tốt xấu tôi cũng là một cô gái xinh xắn đáng yêu, trẻ trung hoạt bát, trong trường cũng có cả tá người theo đuổi đấy. Sao lại không lý giải được chứ?" Vừa thốt ra, tôi lập tức đỏ mặt. Trời đất, đầu óc thành một đồng đậu phụ mất rồi!

"Chúng ta mới quen biết đến ngày thứ hai." Sở Vong tỏ ra nghi hoặc chứ không phải động tâm, "Nhưng dường như tôi đã biết cô cả thế kỷ."

"Sở Vong, tôi có thể hiểu là anh đang tán tỉnh tôi không?" Tôi đánh bạo hỏi.

"Không phải." Mặt anh ta bỗng dung đỏ một cách kỳ lạ, "Tôi chỉ là muốn cô."

"..."

Hai mắt anh ta như có lửa, nhìn tôi chăm chăm. Trời ơi, cứ nhìn như vậy, tôi sẽ không chịu nổi đâu! Hồi còn yêu Hà Khiêm Dương, cả hai đều rất mơ hồ rất kiềm chế, ai lại thẳng thừng thế này....

Thôi được, cũng không thể phủ nhận là, cái nhìn chăm chú của ấy khiến tôi vừa ngượng ngùng vừa hạnh phúc.

Tôi khó khăn lên tiếng: "Có phải anh quá sùng bái con trai tôi nên tiện thể thần thánh hóa tôi? Rồi phát triển thành dục vọng? À thì, chẳng phải đàn ông đều muốn làm vậy bản nữ thần trong lòng sao? Tôi tuy không phải là nữ thần, nhưng tốt xấu gì cũng là mẹ của nam thần trong lòng anh."

Anh ta ngẩn người, rồi bỗng nhiên bật cười, cười thật to đầy sáng khoái. Tiếng cười vang vọng, khiến cho Triển Trầm và Bạch Huyền Tư ở trong phòng phải kinh ngạc.

"Cô thật sự là..." Sở Vong lại đột nhiên vươn tay, ôm lấy vai tôi. Lập tức toàn thân tôi cứng đờ, cơ nên đẩy ra, cự tuyệt không? Nhưng khi anh ta cọ cảm lên tóc tôi, tôi cảm thấy toàn thân như tê dại, không thể nhúc nhích. Hơn nữa, anh ta mạnh mẽ như thế, dẫu tôi muốn động cũng không được...

"Bốp! Bốp! Bốp!" Tiếng vỗ tay giòn giã từ phía trước vang lên, Sở Vong buông tôi ra, ngẩn đầu.

Cho tới bây giờ, tôi vẫn không từng mong muốn sẽ có lần thứ hai gặp lại cô gái ấy – Mạc Cẩm Hân.

Ở trước nhà, trong vòng tay một người đàn ông khác, vào lúc tôi thấp thỏm bất an nghĩ xem có nên chào đón một tình yêu mới hay không, thì cô gái nhận được tình cảm của người tôi từng yêu tha thiết xuất hiện, mặt đầy chăm chọc.

Sự xuất hiện của cô ấy tựa như một thanh kiếm bén ngọt, đâm xuyên qua những mờ ám, những dục vọng giữa tôi và Sở Vong.

Cô ấy đứng cách chúng tôi vài mét, mặc một chiếc váy liền màu xanh da trời, vẫn đẹp kinh người như trước đây. Cô ấy nói từng chữ từng chữ: "Thì ra cô thay đổi rồi!"

Sở Vong bình tĩnh nhìn cô ấy, có lẽ anh ta đã sớm nhận ra sự có mặt của Mạc Cẩm Hân.

Tôi thay đổi ư? Tôi thay đổi sao?

"Mạc Cẩm Hân." Tôi dùng hết sức bình sinh nén thứ đang cuộn cuộn dâng lên trong lồng ngực, "Chẳng phải các người đi Mỹ rồi sao? Cô tới đây làm gì?"

"Ha ha ha !" Mạc Cẩm Hân cười, nụ cười xinh đẹp quyến rũ, cô ấy luôn đẹp như vậy, ánh mắt lạnh lùng quét qua tôi, dừng lại trên người Sở Vong. Cô ấy nói, "Đúng vậy, chúng tôi hiện giờ rất thắm thiết. Lần này tôi đến là để xem người từng thầm mến hkd đang ra sao, liệu có phải vẫn cô đơn lẻ bóng khiến anh ấy ân hận. May mà cô cũng có người yêu rồi, tôi không phải lo anh Dương sẽ mềm lòng nữa."

"Mặc Cẩm Hân, cô đừng quá đáng." Tôi chậm rãi nói, móng tay đã cắm sâu vào lòng bàn tay, "Cô là người anh ấy thật lòng yêu thương, tôi cũng thật tâm chúc phúc hai người. Cô yên tâm, anh ấy sẽ không mềm lòng với tôi. Anh ấy đã nói với tôi, cô là người anh ấy yêu nhất."

Bằng không, sẽ chẳng vào lúc đã cho tôi thật nhiều mộng tưởng, vào lúc tôi cho rằng anh ngầm thừa nhận quan hệ của hai đứa, lại nắm tay cô bước đi.

"Tốt, tốt lắm." Mặc Cẩm Hân quay người, cất bước, bỏ đi. Cô ấy vừa đi vừa nói: "Phải cố gắng sống hạnh phúc nhé, có thể thì chúng tôi mới hạnh phúc được."

Bóng dáng cô khuất sau ngã rẽ. Triển Trầm và Bạch Huyền Tư từ nãy đã nghe thấy, bước ra đứng cạnh tôi, quan tâm nhìn tôi.

"Vì sao cô ấy còn tới đây? Kỳ thực tôi đã không sao rồi, nhưng sao cô ấy lại tới?"

"Đừng khóc." Sở Vong vung về lau nước mắt cho tôi. Ngón tay anh thô ráp, khiến tôi cảm thấy đau rát. Con khó chịu như trào dâng trong lòng, tôi òa khóc. Dẫu biết như vậy chẳng được gì nhưng thực sự tôi không thể không chế được, chỉ muốn khóc to một trận.

Vì sao khi còn bé, cha lại bỏ chúng tôi, đi tìm tình yêu chân chính của mình?

Vì sao ngay trước kỳ thi tốt nghiệp trung học của tôi, mẹ lại mắc bệnh nặng qua đời?

Vì sao một Hà Khiêm Dương xuất chúng và tốt bụng như vậy lại trêu chọc một người bình thường như tôi? Rồi sau khi đã trêu chọc, lại không hề báo trước bất kỳ lời nào, nắm tay hoa hậu giảng đường ra nước ngoài?

Vì sao tôi lại phải trốn tránh sự truy sát của người máy đến từ tương lai? Mà thậm chí ai là cho của con tôi, tôi cũng không hay biết?

Tôi đã cố hết sức, để cuộc sống của mình được thanh tịnh và lý trí, nhưng sao số phận lại hết lần này đến lần khác bóp nát yên bình của tôi khổ cực xây nên?

Tôi đã cố hết sức, để cuộc sống của mình được thanh tịnh và lý trí, nhưng sao số phận lại hết lần này đến lần khác bóp nát yên bình của tôi khổ cực xây nên?

Tôi...

"A!" Tiếng hô kinh ngạc của Triển Trầm và Bạch Huyền Tư vang lên bên tai, đôi môi lạnh lẽo của Sở Vong đã áp lên môi tôi, anh ta nắm chặt bả vai tôi, không cho tôi né tránh. Đường cong trên mặt anh ta, dưới ánh sáng vàng rực của trời chiều, càng trở nên đẹp đẽ. Lưỡi anh ta cạy môi răng tôi, dấn vào sâu trong, triển miên, thỉnh thoảng lại đảo qua môi tôi hôn từng chút từng chút.

"Đừng..." Trong mắt anh ta, dày đặc những đam mê và thương tiếc, anh ta không nghe thấy được.

Đến lúc Sở Vong buông tôi ra, Triển Trầm và Bạch Huyền Tư không biết đã đi đâu mất. Trong mắt anh ta vẫn tràn ngập đắm say như vậy, lại dường như còn vương chút khao khát chưa tan.

"Anh không được..."

Lần thứ hai anh ta cúi đầu, hôn xuống. Bàn tay đặt trên vai tôi chậm rãi chạy quanh khám phá. Tôi chưa từng có kinh nghiệm trong chuyện này, thời gian ở bên Hà Khiêm Dương chỉ có đôi lần hôn môi. Những đụng chạm của anh ta khiến cả người tôi nóng rực. Cảm giác ham muốn xa lạ khiến tôi không thể kiềm chế. Sự sợ hãi từ vọng lẩn nổi tuyệt vọng về cuộc sống khiến tôi muốn trầm luân một lần... Tôi vươn tay, ôm lấy lưng anh. Anh ta run lên, hôn tôi càng mạnh hơn.

Là người xa lạ cũng được! Là do hormone cũng được! Những phòng tuyến bao quanh tim tôi, từng cái từng cái vỡ tan. Tôi chỉ biết rằng, lúc này đây, con người này có thể khiến tôi thêm kiên cường.

Đến khi tôi lấy lại tinh thần, Sở Vong đã ném tôi lên giường trong phòng ngủ. Anh ta hung hãn sập cửa, lao đến.

"Dịch tiểu thư! Dịch tiểu thư!" Anh ta thì thảo tên tôi, "Tại sao có thể như vậy?"

Một tiếng chuông vang lên lạnh lốt. Chuông điện thoại di động của tôi, ở trong túi quần. Mà quần áo, đang bị anh cởi phân nửa. Anh ta ngẩn người giây lát, sau đó vùi đầu hôn lên ngực tôi.

Thoáng chốc, tôi tỉnh táo lại. Trời đất, tôi đang làm gì thế này?

"Không được!" Tôi đẩy ra, anh ta vẫn không rời, trước ngực tôi truyền tới một đợt te đại, nháy mắt lan ra toàn thân.

"Vừa rồi là do tôi hồ đồ, anh buông ra đi." Tôi vung chân đá đá anh ta, "Tôi không muốn, anh làm vậy là cưỡng gian! Tôi là mẹ của chủ nhân anh! Tôi ra lệnh cho anh buông tôi ra!"

Sở Vong quả nhiên cứng người, rồi thả tôi ra. Anh ta đứng thẳng dậy, áo đã cởi, để lộ ra thân thể gầy mà rắn chắc, dây lưng đã kéo ra, nút quần cũng... Tôi không khá hơn là bao, áo tuột phân nửa, quần cũng cùng tình trạng. Thiếu chút nữa chúng tôi...

"Xin lỗi..." Cả hai đồng thanh lên tiếng

Anh ta vrun tay giúp tôi chỉnh lại quần áo, hôn lên trán tôi một cái, nói: "Sau này tôi sẽ tận lực khống chế bản thân."

Tôi gật đầu: "Tôi cũng không phải, vừa rồi không kiểm soát được tâm tình nên đã mượn anh để gửi gắm."

Anh ta cười một cái: "Đúng vậy. Là tôi vọng tưởng rồi. Hơn nữa cha của chủ nhân không thể là tôi."

Nhìn anh ta đi ra cửa phòng, tôi cảm thấy ánh mắt vừa rồi của anh ta... rất đáng thương.

Cầm điện thoại lên, trong đó có một tin nhắn mới từ một số lạ: "Hôm nay Mạc Mạc đến tìm em. Rất xin lỗi, mong rằng không ảnh hưởng đến cuộc sống của em"

Tôi không trả lời. Hà Khiêm Dương, đôi tình nhân các người thật là kỳ cục.

Tôi cùng Bạch Huyền Tư ngồi trên sô pha trong phòng ngủ.

"Thế giới năm 2026 khác nhiều so với bây giờ không?" Tôi tò mò hỏi.

"Đương nhiên rồi." Cô ấy nở một nụ cười xinh đẹp nhìn tôi, "Sự tiến bộ về khoa học kỹ thuật của nhân loại trong hai mươi năm là không thể lường nổi. Nhà nào cũng trang bị chip thông minh. Trong nhà cô bây giờ... đúng là hơi lạc hậu quá!" Tuy làm bộ rất nghiêm chỉnh nhưng tôi vẫn nhìn ra được nét kinh ngạc trong mắt cô.

Sau chuyện cùng Sở Vong lừa gạt rom thiếu chút nữa bốc cháy dữ dội hôm qua, cô ấy cùng Triển Trầm cứ dùng ánh mắt mơ màng ấy nhìn tôi. Mà Sở Vong vẫn như trước, nghiêm nghị và lạnh lùng. Hai người này không dám trực tiếp hỏi anh ta, đành ra sức quan sát tôi.

Tôi đành kiểm chuyện đời sự chú ý của cô nàng đi: "Con tôi là người thế nào?"

"Con trai của tiểu thư rất vĩ đại! Những học thuyết về chuyển hồn, bổ sung năng lượng chính – phụ của ngài ấy đã cải tiến toàn bộ thế giới sinh hóa. Chúng tôi nguyện thế suốt đời trung thành tận hiến cho chủ nhân, vì ngài đã cho chúng tôi cơ hội sống lại. Chỉ có chủ nhân mới có thể khiến chúng tôi trở thành chiến sĩ ưu tú nhất." Cô ấy nói "sống lại" là chỉ địa vị xã hội ư? Xem ra hai mươi năm sau con tôi là một nhân vật hô phong hoán vũ đây, tôi hí hửng.

"Ồ! Vậy bộ dáng nó thế nào? Có giống tôi không?" Tôi hiếu kì.

"Giống, rất giống! Hai người đều rất oai phong." Bạch Huyền Tư khẳng định. Oai phong? Tôi oai phong chỗ nào? Lời cô nàng căn bản khó tin nổi.

"Phải rồi, cô và Triển Trầm..." Tôi tò mò, "... là một cặp à?"

"Không phải đâu." Bạch Huyền Tư buồn cười nhìn tôi, "Vi soa cô nghĩ vậy?"

"Chẳng phải hai người ngủ cùng phòng đó sao?" Tôi hỏi lại, sáng nay tôi rõ ràng thấy họ đi ra từ cùng một phòng.

"Ừm, chúng tôi chỉ giúp nhau giải quyết thôi, tiểu thư suy nghĩ nhiều quá rồi." Bạch Huyền Tư nhìn ra nghi vấn của tôi, giải thích, "Chúng tôi chỉ là đồng đội, không phải người yêu. Chúng tôi không cần người yêu."

Cũng phải ha, đến năm 2026, nhân loại không biết đã coi mò thành cái dạng gì rồi. Không biết Sở Vong liệu có giống Bạch Huyền Tư không nhỉ? Người đàn ông lạnh lẽo như nước ấy...

Cô ấy lại hưng phấn nói: "Tiểu thư, cô thật là lợi hại nha! Lại có khả năng khơi dậy ham muốn của thủ lĩnh. Thủ lĩnh chưa từng có quan hệ với đồng sự nữ trong đội, chúng tôi còn tưởng anh ta bất lực hoặc gay kia. Nhưng hôm qua tôi thấy ánh mắt anh ta như thể muốn ăn tươi cô vậy. Cô không hổ là mẹ của chủ nhân! Mị lực vô biên, sửa đổi thành hay."

Tôi nhìn Bạch Huyền Tư đang vụn loạn thành ngữ, thử dò xét: "Nhờ anh ta yêu tôi thì làm bây giờ? Lẽ nào tôi sẽ sinh con cho anh ta?"

"Yêu?" Bạch Huyền Tư nhú mày, "Không thể đâu, thủ lĩnh sẽ không yêu ai."

Đúng vậy, từ đầu tới cuối, anh ta chỉ nói là ham muốn. Một ham muốn đối với một người vừa quen chưa được ba ngày. Tôi đã suy diễn quá nhiều rồi.

Vì vậy tôi quyết định, giữ khoảng cách với anh ta.

"Thực ra nha, có một lần chủ nhân từng bảo, thủ lĩnh kì thực là một người rất đau khổ." Bạch Huyền Tư nói, "Thủ lĩnh trông rất mạnh, tôi chưa từng thấy anh ta đau khổ bao giờ." Ánh mắt cô chợt sáng lên, "Chỉ có tiểu thư, chỉ trước mặt cô, anh ta mới bộc lộ nhiều biểu tình như vậy!"

Lòng tôi chợt dâng lên một tia vui mừng, một tia thất vọng, một tia buồn bã. Sở Vong... Tôi bỗng mềm lòng, con người người đau khổ theo lời con tôi ấy, người bảo hộ tôi, thực ra là thế nào?

Năng suất làm việc của Triển Trầm rất đáng phục, chỉ hai ngày ngắn ngủi cậu ta đã lắp đặt ổn thỏa toàn bộ thiết bị trong nhà, không biết kiếm đâu ra

nhiều thứ như vậy nữa. Bạch Huyền Tư cũng bố trí xong hệ thống phòng ngự mới.

Sở Vong ngoại trừ thời gian chế thuốc, còn lại hầu như đều ở bên cạnh tôi. Một người đàn ông tuấn tú phi phàm như vậy ngày đêm cận kề thực sự khiến tôi... hoảng hốt. Cũng may đã sớm nhận ra anh ta chỉ là có ham muốn cháy bỏng với tôi, mà anh ta cũng khôi phục về lạnh lùng thường có, hai chúng tôi vẫn bình an vô sự.

Hôm nay, tôi vẫn ngồi ngẩn người trên sô pha như thường lệ, Sở Vong đột nhiên lăm bắm một mình : "Bọn họ lẽ ra nên tới rồi. Tổ Hắc Diệu không có A Ngõa, mất hai ngày thương lượng đối sách cũng đủ rồi đi."

A Ngõa – nghe nói là thủ lĩnh Hắc Diệu, kẻ mạnh nhất trong số năm người của đội, chủ kém Sở Vong một chút. Hắn ở lại năm 2026, giúp thủ lĩnh người máy tiến hành những tranh đấu sau cùng. Đây cũng là nguyên nhân ba người họ dám ôm cây đội thỏ.

Kì thực, tôi nghĩ, Sở Vong là một người rất tự phụ.

Như để hưởng ứng lời anh ta, tiếng chuông cửa chợt dồn dập vang lên.

Ba người cấp tốc nhìn nhau, nhanh chóng về vị trí. Sở Vong tới ngồi cạnh tôi. Triển Trầm một tay tiểu liên, một tay súng ngắn, bận rộn vẫn ung dung. Bạch Huyền Tư gõ gõ bàn phím, tôi nhận thấy chung quanh cửa chính thoáng hiện một tấm lưới đan bằng những tia sáng đỏ, lóe lên rồi chợt biến mất.

Song Triển Trầm nói : "Hắn không phải bọn họ. Bọn họ đâu có lịch sự như vậy."

Chuông cửa lại vang lên một hồi, sau đó giọng nói quen thuộc truyền tới : "Thiếu Hàn, cậu có trong đó không? Nhanh mở cửa cho tớ !"

Tôi vui vẻ nói : "Là Thanh Oánh." Rồi đứng lên định ra mở cửa, Sở Vong giữ thắt lưng tôi, trầm giọng nói : "Triển Trầm." Triển Trầm cảm súng tiến ra cửa.

"Là bạn tôi mà!" Tôi la lên.

"Tôi chỉ phụ trách tính mạng của tiểu thư." Sở Vong kiên định nói.

Thôi được ! Tôi nhượng bộ : "Triển Trầm, nhờ cậu thu súng lại!"

Cửa mở, Thanh Oánh lo lắng đầy mặt chạy vọt vào, gương mặt xinh đẹp không giấu được quan tâm ám áp : "Thiếu Hàn, cậu..." Thấy Triển Trầm, cô đề phòng hỏi: "Anh là ai?"

Triển Trầm cười khẽ một tiếng, tôi cảm thấy đau đầu: "Thanh Oánh, giới thiệu với cậu, đây là Triển Trầm, Bạch Huyền Tư, Sở Vong. Bọn họ là... ừm... bạn tớ."

"Bạn?" Hứa Thanh Oánh nghi hoặc, hai chúng tôi thân nhau nhất, đột nhiên ở đâu đó nhảy ra ba người bạn lạ mặt, đương nhiên cô không tin.

"À ừm... có vài việc phải nhờ bọn họ xử lý giúp." Tôi hàm hồ cho qua, "Cậu về đi, sau này tớ sẽ giải thích."

"Mấy ngày trước tớ đột nhiên ngã bệnh, là cái ngày chúng ta đến Lộc Cảng ấy. Hôm nay về trường mới phát hiện cậu đã xin nghỉ học. Có chuyện gì vậy? Sao bỗng dưng lại bảo lưu? Gọi đến nhà cậu thì không ai nghe, gọi vào di động cũng tắt máy." Hứa Thanh Oánh bắt đầu nóng nảy.

Phải giải thích thế nào đây, lần trước Bạch Huyền Tư phát hiện tôi nhận tín nhắn bèn nói với tôi, nếu có tín hiệu điện thoại truyền ra, khả năng bọn người của tổ Hắc Diệu sẽ theo tín hiệu này khống chế hệ thống phòng ngự của chúng tôi, vì thế di động bị cưỡng chế tắt máy.

"Thiếu Hàn..." cô ấy nhìn tôi, ánh mắt dò xét, tôi biết Thanh Oánh đang muốn hỏi, liệu có phải mình có điều khó nói?

"Tớ không sao, cứ tin tớ. Mau về đi." Tôi nói.

Thanh Oánh càng không chịu. Trước nay cô ấy luôn là người mơ hồ với mọi thứ nhưng lại rất thiện lương và chấp nhất, đã nhận định điều gì sẽ không chịu thay đổi.

Thanh Oánh càng không chịu. Trước nay cô ấy luôn là người mơ hồ với mọi thứ nhưng lại rất thiện lương và chấp nhất, đã nhận định điều gì sẽ không chịu thay đổi.

"Không." Thanh Oánh cười, "Tối nay tớ ngủ ở đây." Cô nhìn tôi, "Thiếu Hàn, có chuyện gì chúng ta cùng nhau đối mặt."

Tôi đi tới, cầm tay cô ấy.

Ba người Sở Vong không có bất kỳ ý kiến gì, tôi coi đó là ngầm cho phép.

"Hai người..." Thanh Oánh giật mình hít sâu một hơi, nhìn Sở Vong thân nhiên đi vào phòng ngủ của tôi. Tôi xấu hổ muốn chết. Mọi lần Thanh Oánh đều ngủ cùng tôi, nhưng hôm nay vừa đề cập đến điều này đã bị Sở Vong từ chối thẳng thừng.

"Thanh Oánh, chuyện không phải như cậu thấy đâu, cậu phải tin tớ." Tôi nói.

"Tớ biết." Thanh Oánh nắm chặt tay tôi, nhìn tôi và Sở Vong đi vào phòng, đóng cửa lại.

"Hay là ngày mai tôi nói sự thật với cô ấy?" Tôi hỏi Sở Vong.

"Thế à? Cô muốn bọn Hắc Diệu có thêm một mục tiêu truy sát nữa?" Sở Vong nhướn mày, nói, "Tối nay tôi ngủ cùng giường với cô."

"Hả? " Tôi lập tức bắn quách, một loạt hình ảnh gọi cảm lủi lên não, khiến tôi nghĩ đến hơi ấm của môi lưỡi anh ta trên da thịt mình.

Anh ta nghiêm mặt nhìn tôi: "Bởi vì đêm nay tổ Hắc Diệu có khả năng sẽ tấn công, cô phải ở trong lòng tôi mới an toàn nhất."

Đêm lạnh.

Lần đầu ngủ trong lòng một người khác giới, tôi như nằm trên đồng lửa. Sở Vong cố định tư thế nghiêng người ngủ kề bên, thân hình cao lớn vây lấy tôi, vũ khí tủy thân của anh ta – cây súng rocket, đặt ngay cạnh tay.

Dù gần như vùi vào trong ngực người này nhưng tôi vẫn không nghe được nhịp tim anh ta – có lẽ bởi do tim tôi nổi trống quá dồn dập. Dáng người anh ta cao ráo thon chắc, tản ra mùi thuốc lá nhàn nhạt. Đúng vậy, anh ta hút thuốc, đôi khi châm một điếu, nhẹ nhàng hít một hơi, giữa hàng lông mày lơ đãng hiện nét sầu bi, sau đó dường như không phát giác được những biểu lộ của chính mình, lại khôi phục về lạnh băng hờ hững.

"Anh từng gặp chuyện gì đau lòng lắm sao?" Rốt cuộc tôi không nhịn được, thấp giọng thở dài, tuy rằng anh ta đã ngủ say.

Không ngờ anh ta chậm rãi mở mắt, đôi con ngươi đen đặc sáng dị thường: "Cô nói gì?"

"Tôi chỉ thấy làm lạ," tôi dịu dàng nói, "Vì sao đôi khi anh lại lộ vẻ đau thương như vậy?"

"Đau thương?" Dưới ánh trăng, tôi nhìn rõ từng nét kinh ngạc chuyển thành nực cười trên mặt anh ta, "Từ khi nào tôi khiến cô nghĩ đến hai chữ đau thương? Lẽ nào một chiến sĩ ưu tú như tôi vẫn không thể khiến cô tin tưởng?"

Thôi thôi, mỗi người đều có những vết sẹo trong tim không muốn để người khác nhìn, tôi nhiều chuyện mà làm gì?

Tôi cười sáng lạn: "Tôi hiểu lời anh rồi." Anh ta ngẩn ra, nhưng chỉ trong nháy mắt, sau đó lại khôi phục bình tĩnh, tựa như khoảnh khắc thất thần và lời thì thào tâm tình kia chưa từng tồn tại.

Tôi dám chắc rằng, hẳn phải là một cô gái xinh đẹp, thông tuệ phi thường mà tình bạc như vôi mới có thể khiến Sở Vong ưu tú như vậy âm ỉ buồn thương! So người đó, tôi chẳng qua chỉ kích khởi dục vọng thân thể anh mà thôi!

Trái tim tuy khó chịu nhưng trú ngụ trong lòng anh ta khiến tôi thấy bình yên lắm.

Dần dần, cơn buồn ngủ rũ xuống như sương.

Không biết qua bao lâu.

Xung quanh ... yên ắng quá.

"Kétttt..." Âm thanh yếu ớt nhưng chói tai truyền đến.

Cánh giác tỉnh dậy, tôi đã thấy hai Sở Vong sáng rực nhìn ra cửa.

Mái tóc dài mềm mại, dáng người thướt tha, cô ấy đứng ngoài cửa chính.

"Thanh Oánh." Tôi khẽ gọi, đề lại bàn tay Sở Vong đã cầm súng lên.

"Thiếu Hân." Giọng Thanh Oánh mang theo chút khiếp đảm, đôi mắt to trong suốt sáng lạ thường trong đêm tối, sáng đến chói mắt, "Tờ ngủ chung với cậu được không, tớ chưa ngủ một mình ở đây bao giờ..."

Tôi áy náy trong lòng: "Sở Vong..."

"Không có cửa đâu!" Sở Vong lạnh lùng cự tuyệt, mắt vẫn nhìn chăm chăm Thanh Oánh.

"Nhưng mà..." tôi hơi gượng dừ, tuy Sở Vong làm thế vì bảo hộ mình nhưng tôi cũng không thể đối xử như vậy với người bạn thân nhất này!

"Hứa Thanh Oánh," âm thanh của Sở Vong trước sau vẫn như một, lạnh băng lại ẩn một tia sát khí, "Cruel, cô cho là cây một con chip vào đầu cô gái này để công kích Dịch tiểu thư thì tôi không dám giết cô ta sao?"

Anh ta vừa nói... gì thế?

Cruel? Chiến sĩ tàn nhẫn nhất Hắc Diệu mà bọn họ từng đề cập?

Đầu tôi bỗng trống rỗng trong giây lát, ý nghĩ đầu tiên là...

Không thể để anh ta làm hại Thanh Oánh! Tôi nắm chặt lấy tay Sở Vong.

"Buông ra!" Anh ta lạnh lùng nói, "Cruel của tổ Hắc Diệu đã cấy chip vào đầu cô ta để khống chế, cô không nhìn thấy ánh mắt cô ta sao, đó không phải là ánh mắt của con người! Tôi phải giết cô ta."

Tôi hoảng sợ quay đầu, trong đêm đen, hai mắt Hứa Thanh Oánh sáng rực, lộ ra ánh lam nhàn nhạt mơ hồ. Gương mặt dịu dàng thường ngày nay nhếch lên một nụ cười lạnh băng ngập hận ý.

Không còn kịp nữa rồi, tay cô ấy đã lộ một khẩu súng, hòng súng đen ngòm chìa thẳng tôi!

Sở Vong ghi tôi vào ngực, giờ súng lên nhắm thẳng Hứa Thanh Oánh.

"Không!" Tôi tuyệt vọng hô to, tay nắm chặt vạt áo Sở Vong.

Một âm thanh trầm đục vang lên, sau đó là tiếng vật nặng rơi xuống đất.

Thân thể Sở Vong hơi chấn động. Tôi hoảng sợ ngẩn đầu, thét lên: "Sở Vong!"

Trên vai anh ta, thứ chất lỏng âm ẩm, đỏ chói mắt chảy ra! Tôi quay lại nhìn Thanh Oánh, thấy cô ấy ngã trên mặt đất, đèn trong phòng đã sáng, ngoài cửa thêm một bóng người đứng khiên súng – Triển Trầm!

"Thanh Oánh!" Lê nào Sở Vong đã giết cô ấy rồi? Tôi hoang mang hoảng loạn trong lòng, buông Sở Vong ra, nhảy xuống đất.

"Yên tâm, tôi chỉ lấy báng súng đánh cô ta hôn mê mà thôi!" Triển Trầm quay sang Sở Vong rống to, "thủ lĩnh, anh có biết vừa rồi rất nguy hiểm hay không? Lúc đó vì sao lại chần chừ không bắn? Anh có biết nếu cô ta bắn trúng não bộ của anh.... Chiến sĩ ưu tú nhất trở nên ủy mị như vậy từ bao giờ?"

Cậu ta nóng nảy, xông lại, đẩy tôi ra, đỡ lấy Sở Vong.

Tôi bước xuống ngang Thanh Oánh đã hôn mê dậy, nhìn về phía Sở Vong. Lê nào vì tôi cầu xin nên anh ta đã mạo hiểm không bắn Thanh Oánh?

"Triển!" Sở Vong nhìn thoáng qua, bình tĩnh nói, "Tôi sẽ không để người khác tấn công điểm yếu hại của mình. Cậu quên Dịch tiểu thư là ai sao? Cô ấy là mẹ của chủ nhân! Mệnh lệnh của cô ấy chính là mệnh lệnh của chủ nhân!"

Tôi đột nhiên không sao thốt thành lời. Cảm động đan xem một nỗi buồn vô cớ. Tôi chăm chú nhìn gương mặt kiên nghị và bóng lưng thẳng tắp cùng với bà vai nhỏ nhai máu kia, bỗng đổ kị với đứa con chưa từng gặp mặt. Nó có thể ảnh hưởng sâu sắc đến người này như vậy...

"A..." Sở Vong bỗng rên lên, hộc ra một búng máu. Dưới ánh đèn, gương mặt anh ta trắng nhợt dị thường.

"Nguy rồi." Triển Trầm bà Bạch Huyền Tư nhìn nhau, sắc mặt khó coi vô cùng, "Chúng ta trúng kế rồi!"

"Có chuyện gì vậy?" Tôi nhìn khoe miệng còn vương máu của Sở Vong, tim như thắt lại, đau đớn quá.

"Không sao!" Anh ta thấp giọng, "Triển Trầm, đưa Hứa Thanh Oánh đến phòng bên nghỉ ngơi, sau đó lập tức đi thu dọn hành lý; Huyền Tư, lấy con chip trong đầu cô ta ra, sau đó tăng gấp đôi công năng phòng ngự của hệ thống. Dịch tiểu thư, cô không được rời khỏi tầm mắt của tôi."

"Thủ lĩnh, đúng như tôi nghĩ?" Triển Trầm vừa nghe mệnh lệnh này, sắc mặt lại trở nên ngưng trọng hơn, ôm Hứa Thanh Oánh cùng Bạch Huyền Tư vội vã đi ngay.

Sở Vong bỗng nhìn về phía tôi: "Thủ lĩnh tổ Hắc Diệu là A Ngõa đã tới rồi! Viên đạn bắn vào tôi có độc. Loại độc tố này là loại pha chế dùng ngay, bảo quản được không quá ba tiếng đồng hồ, chỉ có A Ngõa mới có khả năng chế ra nó! Chúng ta phải rời khỏi nơi này ngay lập tức, tôi cần một ngày mới có thể hồi phục lại. Hộp cấp cứu của tôi ở ngay trong túi." Anh ta chỉ vào cái túi du lịch. Tôi lấy hộp cấp cứu ra, giúp anh ta xử lý vết thương và băng bó lại.

"Chỉ sợ không kịp nữa rồi..." Anh ta thì thào.

Nghe vậy, tôi càng thêm hận mình quá trì hoãn, nhìn sắc mặt anh ta càng lúc càng tái nhợt, tôi nhìn không được hôn lên trán anh.

Anh ta run lên, nhìn tôi chăm chăm.

"Cám ơn." Tôi nói.

"Ừm." Sở Vong thấp giọng đáp, "Cô ra ngoài trước đi." Anh ta nhắm mắt lại nằm xuống.

Sở Vong đoán không sai, mười phút sau, biệt thự nghênh đón khách không mời.

Anh ta không hạ lệnh cho bọn Triển Trầm chống trả mà mở cửa mời bọn họ tiến vào đàm phán.

Chương 4

Hai vị khách không mời đã ngồi ở sô pha đối diện.

Nếu không nhờ Sở Vong tiết lộ, tôi không thể ngờ bọn họ là người máy. Người con gái kia trong bễ ngoài chừng mười bảy, mười tám, mặt trái xoan, mắt to, da trắng, áo trắng quần đỏ, hệt như một cô búp bê xinh đẹp. Có người nói cô ta là thành viên nhỏ tuổi nhất trong tổ Hắc Diệu, cũng là kẻ tàn nhẫn nhất – cô ta tên Cruel – thường gọi là A Khố, là kẻ không chế Thanh Oánh ngày hôm qua.

Lúc này cô ta ngồi đối diện, ánh mắt đầy thù hận nhìn chúng tôi, tôi nghĩ nếu không phải người đàn ông họ không cho phép, cô ta nhất định sẽ nhào lên tấn công.

Người ngồi cạnh A Khố là A Ngõa – Vacant, thủ lĩnh của tổ này, cũng là chiến sĩ người máy ưu tú nhất. Nhưng nhìn bề ngoài của y thật... Vóc dáng cao gầy, trên gương mặt trắng trẻo là đôi mắt phượng hẹp dài, sóng mắt linh hoạt, chiếc mũi cao thon, môi đỏ trông rất... xinh đẹp. Y ngồi đó bình thản, như cười như không nhìn chúng tôi. Nhất là với tôi, y chỉ nhìn chăm chú thật lâu, trong đôi mắt ấy, nhìn không ra hận thù hay bất cứ cảm xúc gì.

"Sở, chúng ta lại gặp mặt." Y mở miệng trước.

"Hai người khác đâu?" Triển Trầm hỏi.

A Ngõa khinh bỉ liếc nhìn Triển Trầm, ánh mắt nhanh chóng trở về trên người Sở Vong, cười đến lạnh lùng: "Sở, anh hẳn rõ ràng nhất, thắng bại – then chốt phụ thuộc hai chúng ta."

Sở Vong không lên tiếng, tôi liền hiểu ra, chuyện này đã đến nước gay go như y nói.

"Một kẻ thông minh như anh cũng có lúc dễ trúng đạn vậy. Tôi đoán phải cảm ơn Dịch tiểu thư đây." A Ngõa vắt chân, nhàn nhã dựa vào sô pha, "Anh tự chọn nhé, một là để chúng tôi đưa cô ấy đi, hai là đợi đến lúc chúng tôi trọng thương rồi giết anh, sau đó mang cô ấy đi. Tôi là một kẻ hẹp hòi, mẹ của Dịch Cảnh Dương không đáng để thù hằn của tôi đáng mạng."

A Ngõa có lẽ vẫn còn chút kiêng kỵ Sở Vong, bằng không sao chưa xông đến cướp người? Hay là y không muốn lưỡng bại câu thương?

Triển Trầm và Bạch Huyền Tư đều im lặng, Sở Vong cũng không nhìn tôi lần nào.

Căn phòng yên tĩnh như một nắm mồi.

Lát sau, Sở Vong nói: "Như anh mong muốn."

Như y mong muốn... Đúng vậy, cùng lắm thì tôi mất mạng, chí ít có thể bảo toàn mạng sống của ba người bọn họ. Đây là lựa chọn của lý trí.

Kì lạ thật, lúc này tôi lại chẳng sợ chút nào. Nhìn vẻ mặt trầm mặc của Sở Vong, tia hổ thẹn trong mắt Triển Trầm và Bạch Huyền Tư, đột nhiên tôi lại cảm thấy an ổn vô cùng.

Tôi ngẩng đầu, nhìn Sở Vong, cười nói: "Ngày đó, tôi hối hận rồi."

Sở Vong kinh hoàng nhìn tôi không rời mắt. Anh hiểu ý tôi, ngày đó, dù chỉ là nhất thời ham vui, giả như tôi chấp nhận anh – đó sẽ là hối ức hạnh phúc của hai chúng tôi. Sau này... sẽ không còn cơ hội nữa.

Anh bồng cũi đầu, bàn tay lạnh lẽo nâng mặt tôi lên, đôi môi cũng lạnh lẽo như vậy khẽ hôn lên gò má. Âm thanh trầm thấp của Sở Vong thì trào vào tai tôi, tôi thoáng run lên, rồi lập tức bình tĩnh trở lại để cha giấu kính ngạc. Lại một cái hôn! Nụ hôn của anh có thể giải độc, có thể thôi miên, cũng có thể khiến tôi điên cuồng. Mà nụ hôn này – lại mang tác dụng đặc thù gì đây?

Khi anh hôn tôi, những người xung quanh không ai lên tiếng, kể cả A Ngõa và A Khố. Tôi đi theo hai người máy ra cửa, lên xe. Phía sau vẫn có một ánh nhìn nóng rực dõi theo.

Đột nhiên tôi cảm thấy thật đáng giá.

Đây là một căn nhà thông thường ở khu Triều Dương. Có ba phòng, ở tầng cao nhất. A Ngõa đưa tôi vào phòng lớn nhất, bốn người bọn họ đứng trước mặt tôi.

Tổ năm thành viên nay chỉ còn lại bốn. Thủ lĩnh A Ngõa, thiếu nữ A Khố, cùng với hai người định bắt cóc tôi ở Lộ Cảng Tiểu Trấn, A Tắc cao to và A

Dân gầy gò.

A Ngõa nhìn tôi chăm chú, không lên tiếng, tất cả cùng im lặng. Người ta đến lúc sắp chết sẽ không có gì phải sợ nữa.

"Các người cứ ra tay đi!" Tôi nói to, "Cái chết, có thể nặng như Thái Sơn, cũng có thể nhẹ như lông hồng! Những kẻ bại hoại ý đồ phá hoại xã hội loài người như các người, nhất định sẽ bị trừng phạt."

Trong đầu tôi hiện lên bóng hình Sở Vong. Giờ khắc này, người tôi nghĩ đến - là anh.

"Dịch tiểu thư, xem ra cô hiểu lầm rồi." A Ngõa cười lạnh, bước lại gần, chỉ cách tôi không đến ba mươi centimet. Y từ trên nhìn xuống, nói: "Sao tên bại hoại Dịch Cảnh Dương kia làm bộ như hần là phía chính nghĩa vậy?"

"Ồ?" Tôi nhạo báng, "Lẽ nào các người mới đại diện chính nghĩa? Chính nghĩa lại ra tay với một người vô tội như tôi?"

"Đàn bà nông cạn! Không so đo với cô!" A Ngõa lộ vẻ mất kiên nhẫn, "Giải quyết xong cô, chúng tôi có thể về được rồi."

"Các người định giải quyết thế nào?"

"Cắt đứt một bộ phận cơ thể cô. Khiến cô cả đời không thể thụ thai bằng bất cứ hình thức nào."

Lần này tôi mới thực sự cảm nhận được nỗi sợ hãi.

A Ngõa ra hiệu cho ba người kia rời phòng. Y yêu cầu tôi nằm lên giường. Vì bảo toàn tính mạng, tôi không dám phản kháng.

A Ngõa giờ một ống tiêm, một chân đứng thẳng, một chân quỳ lên giường. Bởi vì rất gần, mái tóc dài ngang vai của y lướt qua gò má tôi, khiến tôi cảm thấy con tê dại không chân thật.

"Tôi tiêm cho cô một mũi gây tê." Y búng ống tiêm, "Xin lỗi, vì vượt thời không, chỉ có thể dùng các thiết bị của thời đại này để mổ. Nhưng cô cứ yên tâm, tôi là bác sĩ lâm sàng học, loại giải phẫu này chỉ là chuyện nhỏ. Không đau đâu."

Thân thể tôi cứng đờ như tượng.

"Ngoan, thả lỏng nào." Y lại hơi cúi người, vỗ vỗ vai tôi.

"Anh rất dễ nhìn." Tôi nói, "Anh là người đẹp mắt nhất mà tôi thấy. Thật đấy, thoạt trông anh không khác gì người thường."

Y thoáng nhú mày.

"Đừng để ý, cứ làm chuyện của anh đi. Tôi chỉ muốn làm nhầm một chút để phân tán sự chú ý của mình thôi." Tôi nói, "Thực ra tôi sợ đau lắm. Tuy anh nói không đau nhưng tôi biết, khi thuốc tê tan rồi sẽ rất đau."

Y vẫn cau mày, tôi lại nói: "Anh còn biết nhú mày? Khoa học hai mươi năm sau phát triển thật đấy. Kì thực tôi là một người rất lạc quan, dù các anh khiến tôi trở thành tàn tật nhưng tôi sẽ không vì thế mà tuyệt vọng chán sống. Tương lai tôi nhất định tìm một anh chàng thật đẹp trai, hạnh phúc sống đến già, đâu không có con cũng không sao."

Y đâm mũi kim vào mạch máu nơi cổ tay tôi.

Không có cơn đau nhói như dự liệu.

Tôi nhìn kim tiêm không dám tin, mũi kim bằng kim loại khi vừa tiếp xúc với da tôi lập tức hóa đen, tan chảy... Trên tay A Ngõa, toàn bộ ống tiêm cũng tan chảy, y vội vã ném phần còn lại xuống đất.

"Chết tiết!" Sắc mặt y trở nên rất tệ, "Sở Vong dám uống kịch độc rồi hạ độc trên người cô."

"Anh nói gì?" Tôi kinh hãi, lại chợt hiểu ra, nụ hôn lúc chia ly ấy, có độc! Trong đầu tôi chợt hiện lên buổi sáng hôm ấy, anh nâng ống đựng dịch thể màu lam, một hơi uống cạn.

Đó là kịch độc? Anh đã sớm tính đến ngày hôm nay?

"Dịch tiểu thư, e là cuộc phẫu thuật của cô phải tạm hoãn một lát!" Y nhanh chóng khôi phục về bình tĩnh, "Tên Sở Vong này không muốn sống nữa hay sao mà dùng loại kịch độc này? Tôi cần nửa ngày nghiên cứu thuốc giải." Nói xong, y đi nhanh ra cửa.

"Chờ một chút!" Tôi vội hô to, "Anh ấy sẽ ra sao?"

"Anh ta?" A Ngõa cười lạnh, "Ai biết anh ta còn sống hay không?"

Tôi ngồi dậy, y mở cửa, bên ngoài đã có một người đứng đó – A Khố.

"Thủ lĩnh, có chuyện gì vậy?"

"Có chút phiền toái nhỏ. Trên người cô ấy có độc. Tôi phải điều chế thuốc giải thì mới mổ được."

"Sao phải phiền phức như vậy? Giết cô ta đi là xong mà?" A Khó nói rất chậm, tựa như đọc thuộc lòng, gây cho người ta cảm giác sợ hãi khác thường.

"... " A Ngõa trầm ngâm như đang suy nghĩ về đề nghị này. Tôi chợt cảm thấy gió lạnh lướt qua, thoáng hoa mắt. Vừa lấy lại tinh thần, một vật lạnh lẽo đi vào thái dương tôi.

Là nòng súng.

A Khó đứng bên giường, nghiêng người nhìn tôi. Tay cô ta vươn thẳng, nòng súng vững vàng đề lên thái dương của tôi. Gương mặt cô ta dễ thương hết một con búp bê, lúc này đôi mắt to tròn ngập hiếu kỳ và phấn khởi như trẻ con, lại nói, "Mở đầu cô ra, để xem trong đó có những gì."

Đầu tôi trống rỗng, thế giới đột nhiên như an tĩnh lại, chỉ còn tiếng tim đập thình thịch trong ngực.

Tình trạng an tĩnh ấy duy trì hai giây.

"Buông!" Giây thứ ba, A Ngõa lên tiếng.

"Không!" A Khó găng giọng, "Giết cô ta thì đã sao? Con cô ta đã giết bao nhiêu người máy của chúng ta rồi?"

"A Khó!" Y lạnh lùng quát, bước tới, vỗ mạnh lên tay cầm súng của cô ta, súng rơi xuống đất. Chớp mắt, tôi thả lỏng người, đổ xuống giường.

Y nói: "Cô ấy không biết gì cả. A Khó, cô quên lời huấn luyện viên dạy chúng ta rồi sao?"

A Khó trầm mặc, nhặt súng lên, quay lưng bước ra ngoài.

A Ngõa cũng đi theo, tới cửa, y quay lại nhìn tôi, nói: "Cô vẫn còn có thể trấn tĩnh như vậy, không hổ là mẹ của Dịch Cảnh Dương."

Y đi ra ngoài, gã người máy cao to – A Tắc bước vào, ngồi xuống một cái ghế cạnh đó, tiếp nhận nhiệm vụ trông coi.

Tôi nằm im trên giường không muốn động. Nửa ngày, nhưng Sở Vong cần đến một ngày mới hồi phục.

Hơn nữa anh ấy không chỉ trúng độc của A Ngõa, còn tự hạ độc bản thân.

Bóng đêm dày đặc. A Tắc ngồi đối diện, mở to mắt nhìn tôi. Tôi cũng giương mắt nhìn lại anh ta, lát sau, anh ta cười cười, nụ cười mang vài phần thân thiện.

Bóng đêm dày đặc. A Tắc ngồi đối diện, mở to mắt nhìn tôi. Tôi cũng giương mắt nhìn lại anh ta, lát sau, anh ta cười cười, nụ cười mang vài phần thân thiện.

Tôi không khỏi mở miệng: "Anh cũng là người máy?"

Anh ta hơi ngần ra, cười nói: "Đúng vậy, tôi là kiểu rõ ràng nhất đấy."

Tôi nhìn anh ta, không hiểu "rõ ràng nhất" là ý gì.

Anh ta vẫn cười, vén tay áo. Lúc này tôi mới nhìn thấy "cánh tay" ấy đều là kim loại đúc thành, dưới lớp quần áo, toàn thân cũng là kim loại. Trên "tay trái" có một khẩu súng tiểu liên gắn ở mặt dưới, chỉ cần giờ tay là có thể phóng ra. "Tay phải" là một loạt kim thép ánh lên sắc lục nhạt mờ mờ, xem ra có tầm độc.

Đây là người máy giống người máy nhất mà tôi thấy. Tôi nhìn không được, hỏi: "Anh được lắp ráp thêm à?" Lời vừa thốt ra, tôi lập tức cảm thấy không ổn. Nhưng anh ta vẫn giữ nụ cười chur cũ, thấp giọng: "Không phải lắp ráp thêm. Tôi là một người máy hoàn toàn."

Lạ thật, tôi bỗng nhiên cảm thấy thương xót người máy này: "Người máy cũng rất tốt mà! Anh xem, toàn thân anh đều là vũ khí, sức lực của con người mới kém cỏi làm sao!"

Anh ta nhoen miệng cười: "Đúng vậy. Tuy rằng tôi không có vẻ là người máy nguyên thủy nhất trong số các người máy, nhưng lực công kích của tôi cũng mạnh nhất."

Tôi nói: "Khoa học hai mươi năm sau phát triển thế cơ à, đã có thể có người máy thông minh như vậy!"

Anh ta nói: "Chúng tôi là người máy hoàn toàn. Tất cả mọi hành động đều do con chip ở não điều khiển, cơ thể toàn bộ làm bằng kim loại. Trí thông minh cũng tương tự con người, thậm chí còn vượt trên mức trung bình của nhân loại, nhưng mặt khác..."

"Ọc.. ọc.. ọc..." Bụng tôi kêu vang dội biểu thị nhu cầu, gionhj anh ta ngừng bật, tôi đỏ bừng mặt.

"Cô đói rồi?" Anh ta cười nhìn tôi, như ông chú hiền lành nhà bên.

Tôi gật đầu: "Có thể cho tôi ăn chút gì không? Cả nước nữa."

Anh ta hơi bối rối: "Trong nhà không có đồ ăn."

"Xin anh đấy!" Miệng tôi đã thực sự khô khốc, "Đã một ngày tôi không ăn uống gì."

Anh ta nghĩ nghĩ một chút, khẽ cắn răng: "Cô muốn ăn gì, để tôi đi mua cho? Trong nhà không có gì ăn được đâu, chúng tôi không cần ăn uống, chỉ cần nạp điện là được."

Tôi cảm động: "Cái gì cũng được. Nhưng liệu có phiền toái cho anh không?"

"Không đâu!" Anh ta đi ra cửa, đột nhiên ngừng lại, nói: "Kì thực cô vô tội, chỉ vô tình liên lụy, mất đi khả năng làm mẹ. Chúng tôi rất xin lỗi."

Nhìn bước chân rời đi của anh, tôi đột nhiên có ảo giác, bọn họ không phải người xấu... Không, là không phải người máy xấu. Nếu không phải bọn họ nhất định muốn cắt bỏ "một bộ phận nhỏ" của tôi, tôi nghĩ mình sẽ không ghét họ.

Sở Vong tin chắc A Ngõa chưa tới năm 2006 nên khinh địch, để tôi bị bắt đi.

A Ngõa rất tự tin vào khả năng hạ độc của mình, mà Sở Vong cũng đã nói cần một ngày để giải độc, vậy nên trên đường tới đây, bọn họ chỉ lục tìm những máy theo dõi trên người tôi mà bỏ sót bộ phận định vị gắn trên vành tai phải.

Tôi nghe được A Tắc đang ở phòng ngoài gọi điện thoại đặt com hộp.

Mười phút trôi qua, com hộp chưa tới, A Ngõa đã đẩy cửa bước vào, ngồi bên giường nhìn tôi.

"A Tắc rất ngây thơ." Khóe miệng y nhếch lên một nụ cười, "Vừa rồi khăng khăng đòi gọi một thứ là com hộp cho cô."

"Các người chẳng có lý do gì bỏ đói tôi."

"Chúng tôi cũng chẳng có lý do gì cho cô ăn no." Y lạnh lùng cười, "Nếu không phải chúng tôi không muốn tổn hại tính mạng của người khác thì chỉ cần một quả lựu đạn là có thể giải quyết, dẫu toàn thân cô là độc cũng không chống được! Nhưng không sao, Hắc Diệu không bao giờ lạm sát người vô tội. Huống hồ Sở Vong cần một ngày mới khôi phục, bọn họ tới lúc này cũng phải chịu chết mà thôi!"

Tôi không muốn nghĩ đến khả năng này. Nhìn lên gương mặt lạnh băng của y, tôi bỗng hỏi: "Anh tên là Vacant, vì sao lấy tên này?"

Y không ngờ tôi lại chuyển sang chuyện khác nhanh như vậy, kinh ngạc nhìn tôi, trên mặt thoáng hiện lên một tia hoảng hốt, song rất nhanh lại khôi phục bình thản, khóe miệng cong lên thành một nụ cười nhạt, "Tên của một người máy, có gì đáng tìm hiểu đâu?"

Vacant – nghĩa là trống rỗng. Tôi lấy hết dũng khí, hỏi: "Người máy... không có tình cảm phải không?"

Y chắc hẳn không đoán được tôi lại hỏi như vậy, mở to mắt nhìn tôi. Mà tôi cũng bình thản nhìn lại.

Lâu sau, y dời ánh mắt, thản nhiên nói: "Cho tới bây giờ, không ai quan tâm đến tình cảm của người máy. Chúng tôi không đau khổ, không yêu thương, cũng không hận thù."

Y làm bầm như tự nhủ: "Tôi lấy tên là Vacant, bởi tôi luôn nghĩ đầu óc mình là một mảng trống rỗng, bởi nó là một con chip." Mặt y hiện lên vẻ kiêu ngạo: "Con chip hiện đại nhất năm 2026 hiện đang ở trong đầu tôi."

Tôi kinh ngạc nhìn y, trống rỗng sao...

"Chỉ còn một tiếng nữa là thuốc giải độc cho cô sẽ chế xong." Y không nhìn tôi nữa, lại trở về với A Ngõa tự tin âm độc nọ.

Lúc này, bên ngoài vang lên tiếng chuông cửa, y nhanh nhẹn rút cây súng bên hông, bước ra phòng khách.

Ngoài cửa chắc là người đưa com tới. A Ngõa giấu súng sau lưng, ra hiệu cho A Tắc mở cửa. Hai người còn lại vốn đang ngồi trước máy tính cũng cảnh giác cầm súng lên, bước ra.

A Tắc đang định mở cửa lại nghe A Ngõa nhắc: "Cẩn thận!"

Vì vậy anh ta nhìn vào lỗ mắt mèo trên cửa. Chẳng qua chỉ là người đưa com tới thôi, họ cảnh giác ghê thật!

Nhưng hết thảy lại phát sinh ngay trong giây lát ngắn ngủi đó! Tôi thề rằng mình chưa bao giờ phản ứng nhanh như vậy trong đời.

Ngay khi A Tắc áp mặt vào mắt mèo nhìn ra ngoài – tôi dám chắc anh ta còn chưa kịp nhìn thấy người đứng ngoài đó – chỉ trong tích tắc, một mũi dao nhọn đã xuyên qua đầu anh ta!

Tôi ngán người, giây sau lấy tốc độ nhanh nhất nhảy ngay ra phía cái giường duy nhất trong phòng. Bởi vì trong khoảnh khắc khi A Tắc bị tập kích, tôi nghe thấy giọng Sở Vong.

Giọng nói trầm thấp của anh xuyên qua máy định vị sau tai tôi truyền đến: "Trốn đi!"

Sau này Sở Vong nói cho tôi biết, chính nhờ hành động chớp nhoáng của tôi đã quyết định thắng thua lúc ấy!

"A Tắc!" Ba người trong phòng kinh hãi hô to, không hẹn mà cùng nhào tới thân thể A Tắc, lại nhất loạt dừng lại. Động tác của họ rất nhanh, chưa đầy một giây, họ đã vượt tới thi thể A Tắc chừng nửa mét.

Sau đó, một tia chớp xoẹt qua! A Ngõa lao vút vào, ngay khoảnh khắc đã đứng trong phòng, y hất tay đẩy chiếc giường qua một bên, cảm giận nhìn tôi!

Nhưng mà, không kịp nữa rồi! Trước khi bọn họ kịp nhào tới thi thể A Tắc, cũng là lúc A Tắc bị đâm, một tiếng nổ mạnh vang lên ngay cửa, hai bóng người một đen một trắng đi vào. Cái bóng màu trắng, ngay khi tiếng nổ vang lên liền phóng về phía tôi, nhanh hơn A Ngõa một chút mà thôi!

Lúc này, khi A Ngõa xóc cái giường thì Triển Trầm trong bộ đồ màu trắng đã đứng cạnh tôi rồi.

"Anh thua rồi, A Ngõa!" Triển Trầm nói nhẹ tênh, cùng lúc đó, những viên đạn bay ra từ đầu khẩu súng trên tay cậu ta, hướng về A Ngõa. Còn tôi thì nhanh chân trốn vào góc tường phía sau.

"Đoàng đoàng đoàng đoàng!" vài tiếng súng nhanh gọn vang lên, thân hình A Ngõa xẹt đi nhanh như điện, tránh thoát đũa gươm đạn của Triển Trầm, khi dừng lại, trên người y không có lấy một vết xước.

Hình như Triển Trầm cũng giật mình trước phản ứng mãnh liệt của đối thủ, xạ kích dừng lại trong một giây.

Còn tôi đã bị trận chiens bên ngoài thu hút sự chú ý.

A Dân và A Khó vừa mất đi đồng bạn còn chưa kịp phản ứng, bóng người màu đen kia – cái bóng cao to kinh khủng như Tu La đã làm một cử động khiến họ cứng đờ tại chỗ.

"Xoẹt!" Một tiếng vang nhỏ. Không phải âm thanh do người phát ra. Cũng không phải tiếng xé vải.

Là âm thanh từ cái đầu và thân thể được tạo từ vật liệu kim loại hoàn hảo nhất năm 2026 – lia khỏi nhau.

A Tắc, người máy thiện lương đơn thuần đã khiến tôi nảy sinh thiện cảm, từ đầu tới chân, bị xé thành hai mảnh. Ngay khi thân thể ấy vỡ ra, một làn khói đen bay lên từ đồng kim loại rách nát, bóng đen kia đứng sững, tay phải đao nhọn, tay trái tiêu liên!

Anh ta cứ thế chém A Tắc thành hai mảnh. Ngay cả A Tắc đang muốn tấn công Triển Trầm cũng bị thu hút sự chú ý, quay đầu nhìn qua. Chỉ một tích tắc này! Bóng người màu đen vụt vào trong phòng, đối diện với A Ngõa! Phía sau, một cái bóng màu hồng – Bạch Huyền Tư – đã xông tới hỗn chiến cùng A Dân và A Khó.

Lần đầu tiên tôi thấy được, thì ra Sở Vong có thể lạnh lùng tàn nhẫn đến như vậy, thân thủ mãnh liệt đến như vậy, tính toán thời gian chuẩn xác đến như vậy! Thảo nào, con tôi cứ anh ta tới bảo hộ tôi! Lạnh lùng tàn nhẫn và mưu trí mới chính là điểm mạnh nhất của anh ta! Giống như bây giờ, Bạch Huyền Tư đang một mình cùng chiến đấu với hai người ở phòng khách, mệnh ở sớm tôi; mà Sở Vong cùng Triển Trầm đứng ở đây cùng đối phó A Ngõa, thật dư dả thoải mái! Liều mạng như vậy, làm sao không thắng?

Nhưng mà Sở Vong, không phải anh ta đã trúng độc sao?

Rất ăn ý với nhau, Sở Vong cũng trầm giọng: "Huyền Tư, Triển Trầm, ngừng tay!"

A Ngõa chỉ hỏi một câu: "Vì sao?"

Sở Vong chỉ liếc nhìn tôi, nhàn nhạt hỏi: "Điều gì khiến anh xác định tôi cần một ngày để hồi phục?"

A Ngõa xanh mặt: "Chết tiệt! Anh lợi dụng Hứa Thanh Oánh!"

Sở Vong cười lạnh lùng: "Con chip của các người lợi hại thật đấy, có thể cấy vào đầu Hứa Thanh Oánh, lại có thể nghe trộm, theo dõi, còn thoát được khỏi hệ thống phòng ngự của Huyền Tư!" Anh nhướn mày, "Song tôi đã biết các anh chắc chắn có giải máy nghe lén."

Cho nên, anh mới nói với tôi, anh cần một ngày mới có thể hồi phục, cho A Ngõa một thông tin sai lầm.

Mà A Ngõa sờ dĩ không nghi ngờ, cũng vì quá tự tin với thuốc của mình.

Sở Vong chậm rãi bước về phía tôi, không ngoảnh lại, hỏi y: "A Ngõa, anh biết tại sao mình thất bại không?"

Sở Vong đã đi tới bên tôi, nhẹ nhàng ôm tôi vào lòng: "Bối nghi nhiều quá." Giọng anh chợt lạnh lùng: "Một người máy không có linh hồn, bản khoản quá nhiều về ý nghĩa sinh tồn sẽ làm chính mình lạc lối."

Sở Vong đã đi tới bên tôi, nhẹ nhàng ôm tôi vào lòng: "Bối nghĩ nhiều quá." Giọng anh chợt lạnh lùng: "Một người máy không có linh hồn, bản khoản quá nhiều về ý nghĩa sinh tồn sẽ làm chính mình lạc lối."

A Ngõa cứng đờ cả người: "Anh không sợ tôi cho nổ cả văn phòng này, liều chết ư?"

Sở Vong cười nói: "Còn một năm, anh vẫn còn cơ hội. Anh muốn trở về tương lai giúp thủ lĩnh của mình thì sẽ không dễ dàng chọn cái chết."

"Ha ha," A Ngõa cười khê, "Đúng vậy. Ngày hôm nay các anh đã không giết được chúng tôi. Thắng bại, còn khó mà nói được!"

A Ngõa bỗng đứng ngẩn đầu về phía tôi: "Vừa rồi Dịch tiểu thư phản ứng rất nhanh đấy."

Tôi ngẩng lên nhìn y.

"Chúng tôi vì thương tiếc nên không giết cô, cô lại dùng một hộp com khiến A Tắc tán mệnh! Dịch tiểu thư thật không đơn giản!"

"Không phải... " Tôi hoảng loạn lắc đầu, trái tim như rơi xuống đáy vực.

A Ngõa không nhìn tôi nữa, quay lại cùng A Dân và A Khố nâng thi thể A Tắc qua một bên.

"Đi thôi!" Sở Vong ôm tôi, Triển Trầm và Bạch Huyền Tư một trước một sau cầm súng che chắn cho chúng tôi rời đi. Tôi bỗng đứng cảm nhận được một ánh mắt nóng rực bắn theo. Quay đầu lại, tôi thấy A Khố – thiếu nữ xinh đẹp ấy – hai mắt bốc lửa. Cô ta nhìn tôi chăm chăm, như hận không thể bám vằm tôi ra.

Lần đầu tiên trong đời, tôi cảm nhận được sát ý của người khác đối với mình – sát ý tận xương tủy.

Tôi nhìn vào đôi môi đang mấp máy, từng cử động hợp thành một câu: "Tôi - sẽ - giết - cô!"

□ □ □ □

Mùa thu Bắc Kinh, hơi lạnh thấm xương, đêm sâu sương nặng. Phía Tây trường học có một sân thể dục lớn.

Mọi người trong trường đều thích ngồi cạnh rừng cây ven hồ đọc sách buổi sáng. Tôi lại thích ngồi cạnh sân thể dục. Phóng mắt nhìn từng hàng từng hàng cầu thang bằng đá, không gian đặc biệt trống trải, đối mặt với khoảng sân mênh mông ấy, lòng lại an tĩnh hơn.

Hứa Thanh Oánh lại không thể giấu được cảm xúc sâu sắc của tôi, lại nói tôi đọc sách ở đây để ngắm trai đẹp.

Ờ thì, hai bên sân thể dục còn có mấy cột bóng rổ. Sương nặng quá, không thấy rõ phía xa, chỉ nghe âm thanh đập bóng truyền đến.

Là anh ấy, người mỗi sáng tập bóng ở đây. Người âm áp như ánh mặt trời – Hà Khiêm Dương. Sớm sớm tôi đến đây đọc sách sẽ thấy anh.

Mỗi ngày tôi lại chọn đường xa, đi một vòng quanh sân bóng rổ để về kí túc xá. Kì thực Hà Khiêm Dương rất nổi tiếng, cao ráo đẹp trai, lại đứng đầu khoa Điện tử năm thứ tư, có người nói đã có mấy công ty lớn đã đến chiêu mộ anh ấy. Nhưng hình như tiêu chuẩn của anh ấy khá cao, đến giờ vẫn chưa có bạn gái.

Một buổi sáng, tôi như thường lệ thông thả dạo quanh sân thể dục, một quả bóng rổ chợt nảy về phía tôi.

Tôi tính rất chuẩn, bóng vừa lúc dừng lại ở ngay chân. Tôi cúi người nhặt lên. Một bóng người cao ráo rẽ sương mà đến, đứng trước mặt tôi.

Tôi ném bóng cho anh, anh nhẹ nhàng đón được.

"Tốt đấy, tư thế rất chuẩn." Giọng nói trầm thấp của anh vang lên.

Tim chợt đập thật mạnh, anh ấy bắt chuyện với tôi rồi, hạnh phúc muốn chết! Tôi nói: "Hồi trung học có chơi một thời gian." Nhìn gần, anh quả là đẹp trai quá mức. Mắt anh như mang ý cười, cứ đứng trước mặt tôi, không nói một lời, cũng không rời đi, chỉ nhìn như vậy. Tôi đương nhiên không chịu thua kém, mở to mắt nhìn lại, thế nhưng tình này cảnh này khiến tôi nôn nóng hồi hộp.

"Hình như sáng nào anh cũng đến rất sớm thì phải?" Tôi luống cuống tìm chuyện để nói, nói xong lại muốn ăn luôn lưỡi của mình – chẳng phải tôi vừa thú nhận mình luôn chú ý đến ý anh sao?

"Ừ." Anh ném bóng ra phía sau cho bạn, nói một cách thâm thúy: "Giống như em vậy."

Bạn anh cách đó không xa bắt bóng hô to: "Không cần quay lại chơi tiếp đâu! Đưa người ta về phòng đi!"

Khóe miệng anh cong lên, mắng một câu "Thằng ranh!" Rồi lại nhìn tôi, nói: "Mai gặp lại."

Tim... từ đó đã triệt để dao động rồi.

Thời gian vùn vụt trôi, hình như tôi và anh quen nhau đã nửa năm. Mặc dù chẳng nói ra nhưng tôi biết, trong lòng anh nhất định có mình.

Vẫn mỗi buổi sáng, khi đi qua sân thể dục, tôi lại không nhìn được mà dừng bước, nhìn anh chơi bóng. Dưới ánh mặt trời, anh gạt mồ hôi, nhìn tôi cười ầm ập ; anh thích quân sự, thường đưa tôi đi dạo khắp các cửa hàng bán các loại mô hình hay triển lãm về binh khí. Thường anh không nói nhiều, chỉ khi đề cập đến vũ khí, anh mới thóa thóa bất tuyệt...

Một buổi tối, là sinh nhật tôi, sau khi liên hoan cùng bạn bè, tôi một mình ngồi trên bãi cỏ ở sân trường.

Lát sau, bên cạnh truyền đến tiếng động khe khẽ. Người con trai tôi ngay nhớ đêm mong, đã ngồi cạnh tôi.

Tay anh cầm một chiếc bánh ga-to, dường như được làm rất công phu. Tôi cười vui vẻ, giờ tay đón bánh, nói với anh: "Anh biết à?"

Anh nói: "Luôn luôn biết."

Bàn tay day bóc hộp bánh của tôi sưng lại, tôi hỏi: "Có mua nến không đấy?"

Anh lấy một túi nến nhỏ thả trước mặt tôi.

Tôi mở hộp, thắp nến. Anh vẫn ngồi bên, nghiêng đầu nhìn tôi. Cảm nhận được ánh nhìn nóng rực của anh, tôi bối rối không dám ngẩng đầu.

Đêm tối lơ mơ, mặt cỏ vắng vẻ, ánh nến nhàn nhạt, tôi nói: "Em cắt nhé."

Anh bảo: "Ước trước đã chứ."

Tôi đặt con dao nhựa xuống, chắp hai tay lại, im lặng ước nguyện.

Còn chưa mở mắt ra, giọng anh chợt vang lên trên đầu tôi: "Anh biết em ước điều gì đấy."

Mặt tôi nóng bừng lên, vội mở mắt, lại hoảng sợ nên ngửa ra sau.

Anh đỡ lấy tôi. Mặt gần trong gan tấc, anh lặp lại: "Em có tin không, anh biết em ước điều gì."

"Em... anh..." Tôi nghĩ khi ấy nhất định mặt tôi rất đỏ.

Anh còn nói: "Vậy em có tin không, anh có thể biến điều ước của em thành sự thực?"

Tôi mở to mắt, đến khi môi anh áp lên môi tôi, đặt một nụ hôn dịu dàng và dài lâu.

Thật lâu sau, anh mới buông ra, tôi thậm chí còn cảm giác môi mình đã sưng đỏ. Anh vẫn ôm tôi vào ngực như cũ, tựa như nhốt chặt tôi trong lòng.

Anh nói: "Mai anh phải đi Thụy Sĩ tham gia khóa giao lưu sinh viên một tháng. Tuy chỉ một tháng nhưng anh sợ, nếu không làm rõ chuyện chúng ta, nhờ bị người khác chen chân thì phải làm sao?"

Tôi lập tức phản bác: "Không đâu, anh giỏi như vậy mà."

Trong mắt anh như viết hai chữ "thỏa mãn", như chưa tan khao khát, một cái hôn thật sâu, thật đắm thấm lại đặt trên môi tôi.

Tối đó, anh đưa tôi về kí túc. Anh nói: "Chờ anh về nhé!"

Tối hôm đó là thời khắc đẹp nhất trong cuộc đời tôi, tôi cho là tình cảm của hai đứa đã rõ ràng. Tôi nghĩ không ra bất cứ điểm gì chứng minh rằng anh không yêu mình. Anh lặng lẽ nhiều năm như vậy mới gặp tôi, một người nguyện ý để anh nắm tay đi tới.

Một tháng ấy, tôi sống trong ngọt ngào và nhớ nhung dày vò, thời gian như tính bằng từng giây. Anh quá nổi tiếng, tôi chỉ dám nói chuyện chúng tôi cho mấy người bạn thân. Các cậu ấy mới đầu kinh ngạc, sau lại đều vui vẻ chúc mừng tôi.

Đội Hà Khiêm Dương trở về đã thành điều có ý nghĩa nhất trong cuộc sống của tôi lúc ấy.

Còn lại chỉ là, khi anh về nước, nắm tay hoa hậu giảng đường, hạnh phúc nói với mọi người: "Sau khi tốt nghiệp, chúng tôi sẽ cùng đi Mỹ."

"Thiếu Hân, vào học một trường quốc tế hàng đầu để học chuyên sâu là ước mơ của anh. Em không thể đuổi kịp ước mơ ấy."

"Cô ấy rất dịu dàng, cũng rất chín chắn, ở bên cô ấy anh mới tìm được chính mình."

"Rất xin lỗi vì những đường đột trước đây, tất cả đã qua, em quên anh đi."

Thì ra, tất cả chỉ là ảo giác. Tôi đã nhầm khi cho rằng chúng tôi yêu nhau, đã nhầm khi cho rằng chúng tôi đã gắn bó.

Tìm, lại quặn đau từng trận. Lạ quá, chẳng phải đã hai năm rồi ư? Vì sao, nước mắt còn rơi dễ dàng như vậy?

"Đừng khóc, Dịch tiểu thư." Một thanh âm trầm thấp vang lên bên tai, tôi quay đầu lại, Sở Vong đang khoanh tay đứng đó, ánh mắt như sao.

Tôi nhát thời an tĩnh lại.

"Sở Vong." Tôi chạy về phía anh, choàng tay ôm cổ, "Hà Khiêm Dương không cần em, anh sẽ cần em chứ?"

Sở Vong cúi đầu nhìn tôi, ôm chặt lấy tôi: "Dịch tiểu thư, tôi sẽ dùng sinh mệnh của mình để bảo hộ cô."

"... Anh yêu em chứ?" Anh yêu em chứ? Nếu không yêu, vì sao còn hôn em?

Địu dàng trên mặt Sở Vong chợt tan thành mây khói, chỉ còn lại lạnh lùng hờ hững: "Dịch tiểu thư, tôi bảo vệ cô, chỉ bởi vì cô là mẹ của chủ nhân! Nếu không phải, tôi căn bản sẽ không nhìn cô lấy một cái, sẽ không bao giờ để ý đến mong muốn của cô, không quan tâm đến những vui buồn của cô. Ngay cả tính mạng cô, đều không đáng để tôi chú ý một lần."

Tôi như rơi vào hầm băng, hét to: "Nếu không thật tâm với tôi, vậy đừng trêu chọc tôi!"

Tôi dùng hết sức lực, muốn đẩy anh ra, lại bị anh ôm chặt hơn.

Bạn đang đọc truyện *Hai Lần Gặp Gỡ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 5

Tôi mở bừng hia mắt, nhìn trần nhà trắng tinh – ra là nằm mơ.

Muốn giơ tay lau đi vệt nước nơi khóe mắt, lại phát hiện không thể động đậy.

Sở Vong ngồi bên giường, hai tay nhẹ nhàng nắm tay phải tôi. Anh mở mắt ra.

"Tỉnh rồi?" Giọng anh hơi khàn khàn, "Đây là một căn nhà ở ngoại ô. Bọn A Ngõa tạm thời không tìm được nơi này đâu."

Vừa nhắc tới A Ngõa, thảm trạng của A Tắc khi bị giết và ánh mắt đầy sát ý của A Khố như hiện lên trước mắt, thân thể tôi khẽ run lên.

Đúng vậy, đây mới là hiện thực. Không có Hà Khiêm Dương, không có hoa hậu giăng đường. Chỉ có truy sát và chạy trốn.

Cũng may, tôi còn có ba người Sở Vong làm bạn.

"Sở Vong... các anh nhất định phải đánh đến cùng với bọn A Ngõa sao?" Tôi hỏi.

Anh nhẹ nhàng kéo tôi lại gần, để đầu tôi dựa vào ngực mình: "Đừng sợ. Trên đời này còn có kẻ nào muốn gây nguy hiểm cho cô, tôi sẽ xé hăn ra thành từng mảnh."

Bất cứ cô gái nào đều không thể chống cự lại một Sở Vong dịu dàng như vậy, và không thể từ chối cái ôm kiên định đến như vậy.

"Ừ." Tôi chui vào ngực anh, đáp lời.

Anh bỗng nhiên nâng mặt tôi, cúi đầu, nhẹ nhàng hôn lên. Môi anh lướt qua má tôi, làm trái tim tôi gần như ngừng đập.

Cảm giác êm dịu từ trong tim lan ra khắp chốn. Liệu tôi có thể, có thể nghĩ rằng, anh, cũng có cảm giác với tôi chăng? Hay...

"Vừa rồi tôi đã giải độc cho tiểu thư." Anh bình tĩnh nói.

Tôi chợt hiểu. Nhìn anh buông tay, ra khỏi phòng, tôi đột nhiên cảm thấy, mình, có lẽ nên chủ động hơn.

Hứa Thanh Oánh cũng bị chúng tôi đưa đến đây, Sở Vong sợ bọn người A Ngõa lần này chịu đã kích quá lon sẽ có thể mất lí trí mà gây nguy hiểm cho cô ấy.

Thanh Oánh cũng đã nghe đại khái câu chuyện, có lẽ vì sự tình vượt quá mức tưởng tượng, cô ấy trở nên trầm mặc khác thường.

Tôi nắm tay cô, ấy nói: "Xin lỗi, khiến cậu bị kéo vào chuyện này." Tôi thực sự áy náy, chuyện bị cấy chip vào đầu, cô ấy cũng đã biết.

"Đừng lo!" Cô cúi đầu nói.

"Triển Trầm, các buổi tối cậu canh giữ ở cửa phòng Hứa tiểu thư để bảo vệ cô ấy." Sở Vong nhàn nhạt ra lệnh.

"Vâng." Triển Trầm không nhăn mày lấy một cái, trả lời, gương mặt tuấn tú dị thường vẫn lộ ra nụ cười xán lạn. Tôi kinh ngạc nhìn Bạch Huyền Tư đứng bên cạnh, cô ấy vẫn đứng đưng như không.

Còn về phía Thanh Oánh, cô ấy dường như hơi ngạc nhiên, nhưng cũng không thể cự tuyệt. Tôi nhớ đến gương mặt hồng lên của Thanh Oánh khi cô ấy nhìn thấy Triển Trầm ở Lộc Cảng ngày nào, cũng không phân đôi.

Vài ngày sau, tôi mới biết được, thì ra nỗi sợ hãi do tận mắt chứng kiến cái chết của A Tắc còn nghiêm trọng hơn tôi tưởng nhiều lắm. Cứ nửa đêm lại giật mình bừng tỉnh vì ác mộng, ban ngày trong đầu lại vu vơ hiện lên nụ cười ám áp cùng thảm trạng khi anh ta bị giết! Tôi bắt đầu chán ăn, bắt đầu hoảng loạn, bắt đầu dờ dẩn.

Tôi thực sự rất sợ. Ánh mắt oán độc kinh người cùng câu nói vô thanh đầy sát ý của A Khố khiến tôi thường giật mình toát mồ hôi lạnh. Thậm chí tôi hay có cảm giác, cô ta như đang núp ở một góc nào đó nhìn tôi chằm chằm bằng ánh mắt oán độc kia, nguyên rủa tôi sớm ngày tử vong!

Sở Vong nói, ngày mai sẽ thay đổi chỗ ở, bởi vì ở lâu một chỗ hơi nguy hiểm.

Tôi không nhận được nữa. Nếu cứ trốn chạy như thế, bao giờ tôi mới có bạn trai, bao giờ mới có thể kết hôn sinh con? Hay là, một khả năng tồn tại đã lâu tởng lòng tôi, càng lúc càng kêu gào âm ỉ – cha của con tôi, liệu có phải...

Ban đêm, trăng sáng treo cao. Sở Vong ngồi ở giường đối diện tôi.

Tôi nghĩ mình nên chủ động một chút. Tôi thực sự thích anh, thích vẻ anh tuấn, lạnh lùng, dịu dàng và săn sóc của anh. Tuy Sở Vong là người do con tôi phái tới nhưng dù sao cũng không ảnh hưởng đến chuyện chúng tôi mến nhau, phải không?

Tôi đi tới bên anh: "Sở Vong, tôi có chuyện muốn nói."

"Chuyện gì?" Anh lập tức ngồi dậy, lẳng lặng nhìn tôi.

"Tôi sợ lắm." Tôi thành thật nhìn anh, để anh thấy được sợ hãi trong mắt mình, "Từ sau hôm đó, tôi thực sự sợ lắm."

"Tôi biết, mấy ngày nay tôi cũng nhìn ra cô không ổn." Anh nhẹ nhàng vuốt ve mái tóc ngắn của tôi.

"Chúng ta rời khỏi nơi này có được không?" Tôi ngẩng đầu nhìn anh.

Anh cũng nhìn tôi như không hiểu.

"Ý tôi là, các anh có thể mang tôi đến năm 2026, để con tôi bảo vệ tôi, như vậy tôi có thể bình an sinh con. Sau đó tôi lại quay về 2006, tất cả thành kết cục đã định, sẽ không cần hi sinh ai nữa."

Tay anh ta cứng đờ giữa không trung: "Tôi không thể mang cô về. Trách nhiệm của tôi chỉ là ở năm 2006, tại Bắc Kinh, bảo hộ cô một năm mà thôi."

Sự lạnh lẽo trong từng thanh âm của anh ngày càng sâu hơn.

Tôi vội la lên: "Vì sao không thể thay đổi một chút? Một chút thời gian, một chút địa điểm? Không được ư? Vì sao?"

Anh im lặng không lên tiếng, trong đôi mắt đen sẫm tựa hồ có một tia phức tạp mà tôi không sao hiểu được.

Thôi được, anh không muốn nói, bỏ đi. Đổi vấn đề quan trọng khác...

"Anh nghĩ tôi thế nào?" Tôi cảm giác mặt mình sắp cháy hết rồi. Tuy tính tình tôi luôn hào sảng nhưng tỏ tình với con trai vẫn là lần đầu tiên.

"Cái gì thế nào?" Anh nghi hoặc nhìn tôi.

"Tôi muốn hỏi... anh nghĩ con người tôi cũng được chứ? Có thể làm... bạn gái anh không? Anh, có muốn ở bên tôi, bảo vệ tôi suốt đời?" Tôi nói một hơi.

Thân thể anh cứng lại, đôi mắt chăm chú nhìn tôi.

"Không phải vì tôi là mẹ Dịch Cảnh Dương, chỉ là bởi vì, tôi là chính tôi. Nếu như tôi, Dịch Thiếu Hân, muốn anh đưa tôi quay về năm 2026, muốn anh cả đời bảo vệ tôi, anh nguyện ý chứ?"

Trong đôi mắt anh, chợt lóe lên một tia đau đớn.

Trầm mặc. Trầm mặc chết chóc.

Hồi lâu, anh vẫn không nói gì, chỉ nhìn tôi, gắt gao nhìn tôi.

"OK, tôi hiểu rồi, coi như tôi chưa nói gì đi." Tôi không nhìn anh nữa, leo xuống giường trở về giường tôi. Tôi hiểu, đáp án là như vậy.

Chúng tôi mới quen nhau một thời gian ngắn, thậm chí chỉ đo được bằng ngày, tôi cũng biết anh bảo hộ tôi theo lệnh của chủ nhân. Nhưng mà Sở Vong, anh không biết, trên đời, có một loại người, chỉ cần có kẻ đối xử tốt với mình một chút, cô ta sẽ dễ dàng yêu người đó. Bởi vì, loại người này, trời sinh thiếu khuyết yêu thương. Cho nên, đừng tốt với tôi như vậy nữa!

Tôi đưa lưng về phía anh, vùi đầu vào gối. Tôi nghĩ anh đã ngủ lại rồi.

Lâu sau, trong không khí bỗng vang lên một tiếng thở dài. Rất nhẹ, lại rất trầm. Lòng tôi căng thẳng, vì sao anh thở dài, anh muốn nói gì?

Dường như một thế kỉ đã trôi qua, tôi mới nghe được giọng nói khàn khàn trầm thấp của anh truyền đến: "Chỉ có vật chất phi sinh mệnh mới có thể đi qua đường hầm không gian. Cho nên tôi không thể đưa cô đến năm 2026, cũng không thể... cả đời bảo hộ cô."

Vật chất phi sinh mệnh... Tôi ngồi phắt dậy, tròn to mắt nhìn anh ở phía đối diện, mặt chẳng chút biểu tình.

"Anh nói cái gì?" Tôi lớn tiếng, "Chẳng phải các anh đã tới đây sao? Anh đã nói ba người đầu phải người máy...."

Trên khuôn mặt anh hiện lên nụ cười kì lạ.

"Chúng tôi quả thực không phải người máy." Anh nhìn tôi, bình thản nói, "Cũng không phải con người."

Tôi như bị sét đánh, chết đứng tại chỗ, đầu thoáng trống rỗng. Rất nhanh, tôi tìm lại được lí trí để phản bác: "Không phải người máy, không phải người, vậy là cái gì? Chẳng lẽ yêu quái? Cho dù anh không thích tôi thì cũng đâu cần lấy lý do vụng về như vậy để từ chối?"

Anh nhìn tôi, ánh mắt đầy bí ẩn.

"Cho tới bây giờ, tôi chưa từng nói, chúng tôi là nhân loại."

Xung quanh thật tĩnh mịch, tôi nhìn anh, mọi thứ trong phòng như mờ dần đi, chỉ có gương mặt anh càng lúc càng trở nên rõ nét.

Tôi nghe thanh âm của anh trầm thấp, rõ ràng, từng lời vọng vào tai tôi: "Chúng tôi, là người nhân tạo."

"Cái gì? Người nhân tạo là cái gì?" Trâu tim tôi cứ đập gấp gáp như vậy, vang dội như vậy, dường như muốn phá lồng ngực ra ngoài. Tôi mơ hồ nghĩ, dường như có điều gì đó thực sự trọng đại mà anh sắp nói, nhưng tận đáy lòng tôi lại kêu gào chối bỏ.

Cho nên tôi lảng tránh ánh mắt anh, giọng vẫn trầm tĩnh như cũ: "Các người hàng ngày chẳng phải vẫn ăn ngủ như tôi sao? Tôi chẳng nhận ra có gì bất đồng cả?" Tôi cúi đầu: "Tôi nghĩ, là một người đàn ông thì nên đối mặt với hiện thực, phải biết chịu trách nhiệm với hành vi của mình, Đừng nên tùy tiện kiểm soát."

Anh ngồi xuống bên tôi, ngắt lời: "Người nhân tạo, tên đầy đủ là người nhân tạo chuyển hồn. Cô có biết ý nghĩa của cụm từ ấy không?"

Tôi nhìn sườn mặt đẹp đẽ mà lạnh lùng của anh, lắc đầu.

"Thân thể tôi làm bằng máu thịt con người. Toàn bộ xương thịt, tứ chi, nội tạng... đều không khác gì người bình thường. Nhưng thật ra tất cả đều được chế tạo trong phòng thí nghiệm. Khác với người máy, thứ không chế tạo tư tưởng, hành vi của chúng tôi không phải là một con chip mà là... linh hồn. Thông thường, khi nhân loại từ vong, linh hồn sẽ nhanh chóng rời khỏi thân thể. Song nếu thân thể bị đông lạnh, linh hồn cũng sẽ bị năng lượng này giữ lại trong thân thể. Linh hồn trên người tôi là từ trên thi thể một người chết thả ra, cho nên mới có thể hoạt động như người bình thường, suy tư như người thường. Bằng không, tôi chỉ là một đồng cơ quan nhân tạo tổ hợp lại – một tổ hợp không có sinh mệnh mà thôi."

"Vậy anh với nhân loại có gì khác biệt?" Tôi giật mình vì cái lý thuyết không thể tưởng tượng nổi kia.

Bạn đang đọc truyện *Hai Lần Gặp Gỡ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6

Năm người ra phòng khách cùng ăn pizza. Sở Vong mở hộp, lấy một miếng đặt trước mặt tôi. Triển Trầm cũng lấy một miếng đặt trước mặt Thanh Oánh. Ánh mắt cậu nhìn Thanh Oánh dịu dàng ấm áp, cử chỉ săn sóc tự nhiên như thể đây là việc rất bình thường. Tôi kinh ngạc thấy trên mặt Thanh Oánh thoáng hiện một nụ cười ngọt ngào.

Mà Bạch Huyền Tư ngồi bên, coi như chẳng thấy, chỉ vội vội vàng vàng nhét đồ ăn vào miệng. Tôi nghĩ, trước đây Triển Trầm cũng từng săn sóc cô ấy như vậy.

Không được! Không thể để Thanh Oánh tiếp tục như vậy! Thanh Oánh vẫn còn mơ hồ, nhưng Triển Trầm... cũng như Sở Vong vậy, không có tình cảm!

Tôi nhất định phải tìm cơ hội khuyên nhủ cô ấy!

Đêm. Mười hai giờ. Sở Vong yên bình ngủ say trên giường.

Tôi rón rén bò dậy, xuống giường, đẩy cửa ra ngoài, bước nhanh về phía phòng Thanh Oánh. Căn nhà này chỉ chừng một trăm hai mươi mét vuông, đi qua phòng khách là tới phòng Thanh Oánh. Ánh đèn mờ nhạt hắt ra từ khe cửa. Xem ra họ chưa ngủ. Tôi chậm chậm bước, nín thở.

Thanh âm bên trong...

Tôi đẩy mạnh cửa phòng! Hai thân hình đang chuyển động trên giường chợt dừng lại.

"Triển Trầm!" Tôi chỉ cảm thấy máu nóng xông thẳng lên đầu, cậu ta...

"Dịch tiểu thư, có chuyện gì thế?" Triển Trầm kéo chăn đắp lên thân thể lỏa lồ của cậu ta và Thanh Oánh. Ngay cả người có tính cách rộng rãi ôn hòa như cậu ta, lúc này cũng lộ vẻ không hài lòng trên mặt.

"Hai người sao có thể... Thanh Oánh, sao cậu lại làm như vậy?" Tôi không biết nên nói thế nào.

"Tôi và cô ấy đều tình nguyện giúp nhau thỏa mãn, có vấn đề gì sao?" Triển Trầm lạnh lùng, "Ra ngoài xin đóng cửa giúp."

Mà Thanh Oánh, chỉ cúi đầu thật thấp, khiến tôi không nhìn rõ nét mặt.

Có điều, cô ấy không phủ nhận lời Triển Trầm.

Thanh Oánh, cậu thương cậu ta đến thế ư? Tôi kinh ngạc nhìn hai người, không biết làm sao. Sau lưng tôi chợt truyền đến tiếng thở hổn hển, là Bạch Huyễn Tư.

Nhưng Bạch Huyễn Tư chỉ liếc Triển Trầm một cái, quay đầu bước về phòng mình.

Tôi chậm rãi rời khỏi đó. Dẫu có là bạn thân đi nữa cũng chẳng thể can thiệp chuyện tình cảm của nhau, tuy họ tiến triển nhanh đến mức khiến tôi kinh ngạc... thực sự không giống Thanh Oánh tôi quen.

Cô ấy, đã yêu đến mức này rồi sao?

Tôi len lén bò lên giường. Sở Vong vẫn không mở mắt.

Nhưng, cô ấy dường cảm hơn tôi.

"Ăn cơm, Huyễn Tư." Triển Trầm gọi Bạch Huyễn Tư còn đang ngồi trước máy tính.

Huyễn Tư vẫn không động dậy. Tất cả đều kinh ngạc nhìn về phía cô ấy. Cô ấy dường như không nghe thấy Triển Trầm gọi, vẫn chăm chú trước máy tính.

Cô ấy, không nghe thấy Triển Trầm gọi...

Sở Vong đang ngồi cạnh tôi bỗng giật ghế đứng dậy, tới trước mặt Huyễn Tư: "Bạch, Huyễn, Tư!"

Cô ấy kinh ngạc ngẩng đầu, thấy Sở Vong đang nghiêm túc nhìn mình, vội vã đứng lên: "Thủ lĩnh, có chuyện gì?"

"Cô biết cô vừa phạm phải sai lầm gì không?" Sở Vong gần giọng hỏi.

"Tôi..." Huyễn Tư không hiểu.

"Vừa rồi," Sở Vong quát, "Triển Trầm gọi cô mà cô lại không nghe thấy! Cô như vậy làm sao bảo hộ Dịch tiểu thư? Làm sao hoàn thành nhiệm vụ?"

Giương mặt trắng nõn của Bạch Huyễn Tư đỏ bừng lên, cô chậm rãi cúi đầu: "Xin lỗi, thủ lĩnh, tôi sẽ không tái phạm. Tôi thề!"

Lẽ nào cô ấy thích Triển Trầm? Cho nên, vì chuyện của Triển Trầm và Thanh Oánh, tâm tình không vui?

Nhưng, chẳng phải người nhân tạo không có tình cảm sao?

Xế chiều hôm đó, Bạch Huyễn Tư đã phải trả giá cho giây phút thất thần của mình. Chỉ là cái giá này vô cùng thảm khốc.

□ □ □ □

Màn đêm buông xuống, tôi ngồi phía sau nhìn Sở Vong phối thuốc. Anh bỗng quay lại đưa cho tôi một ống chất lỏng màu đỏ. "Cái gì vậy?" Tôi hỏi, nhưng vẫn uống trước khi anh trả lời.

"Tôi điều chế cho cô," anh nhìn tôi, ánh mắt nhu hòa, "Uống cái này, máu của cô, nếu có ngày trộn lẫn với nước bọt, sẽ thành kịch độc. Nhưng chất độc này không ảnh hưởng đến cô."

"Chết tiệt!" Tiếng chửi thề mang chút lo lắng của Triển Trầm vang lên, cắt đứt lời chúng tôi, "Bạch Huyền Tur, cô đang làm gì vậy?"

Chúng tôi không hẹn mà cùng đưa mắt nhìn về phía Huyền Tur, phát hiện cô ấy cũng kinh ngạc nhìn về phía Triển Trầm, dường như không hiểu vì sao cậu ta mắng mình.

Lúc này tôi mới nhìn ra điều gì khiến họ lo lắng đến thế.

Trong không trung, phía trước cửa chính phòng khách, một loạt sợi ánh sáng màu đỏ nháy mắt đứt thành từng đoạn, nhanh chóng chuyển hướng, lao thẳng về phía chúng tôi.

Sợi mảnh đỏ sẫm, sáng lên lấp lánh, vụt bay như chớp! Mỹ lệ, lại đoạt mệnh! Bởi đó không phải là sợi dây thật mà là loại ánh sáng năng lượng cao có thể cắt đứt cả kim loại! Sở Vong nhanh nhẹn kéo tôi về phía cửa, nghiêng người tránh thoát; Triển Trầm cũng ôm Thanh Oánh nhảy vụt lên, tránh được những tia quét ngang.

"Huyền Tur! Cô làm gì thế? Tại sao hệ thống phòng ngự lại tấn công chúng ta?" Sở Vong quát lên.

Lượt tấn công thứ nhất kết thúc, công kích chỉ ngừng trong chốc lát. Trong phòng khách chỉ có tiếng rên rĩ khe khẽ của Bạch Huyền Tur.

"Huyền Tur!" Triển Trầm vội vã buông Thanh Oánh, vọt tới bên cô ấy.

Vai trái cô có một vết máu đỏ sẫm. Vừa rồi, khi những tia sáng công kích, cô không ngừng gõ máy tính, không thể tránh thoát.

"Chết tiệt! Hệ thống bị xâm nhập!" Giọng Huyền Tur đã khàn khàn. Lòng tôi chợt lạnh buốt.

"Sao lại như vậy?" Sở Vong trừng mắt, "Hệ thống phòng ngự của cô chưa từng bị khống chế. Dù đã từng bị phá hỏng nhưng cũng chưa bao giờ bị khống chế! Lần nào có chuyện gì?"

"Sao lại như vậy?" Sở Vong trừng mắt, "Hệ thống phòng ngự của cô chưa từng bị khống chế. Dù đã từng bị phá hỏng nhưng cũng chưa bao giờ bị khống chế! Lần nào có chuyện gì?"

Trên mặt Huyền Tur treo một nụ cười âm trầm, hai tay liên tục gõ bàn phím: "Xin lỗi thủ lĩnh, tôi nghĩ họ đã phá được mật mã rồi. Vậy mà tôi lại không phát hiện bọn họ đã xâm nhập!"

"Lập tức rút khỏi chỗ này! Huyền Tur, thu dọn đồ đạc, đi mau!" Sở Vong trầm giọng ra lệnh, "Chúng ta phải bảo vệ hai người, chính diện đối kháng phần thắng quá nhỏ!"

Đã không kịp! Một lớp tia sáng mới đã bện ở cửa chính, nhanh chóng gãy vụn, lần thứ hai nhắm thẳng phía chúng tôi. Sở Vong vội kéo tôi ra phía sau. Nhưng lúc này, đã không còn chỗ tránh!

Bởi vì những tia sáng không còn là một lượt phóng tới, mà đã chuyển thành từng lớp từng lớp, lấy cửa chính làm tâm, sắp thành dạng cung tròn hướng về phía chúng tôi!

Tôi nhìn những tia sáng đan dày đặc trong hông trung đang hướng về phía mình, nhắm mắt lại.

"Trung hòa! Trung hòa!" Từng tiếng rít bén nhọn vang lên, là giọng Huyền Tur!

Đau đớn trong dự liệu không tới!

Tôi mở mắt, một màn kì dị xuất hiện! Có lưới ánh sáng đỏ dày đặc từ hướng ngược lại tấn công những tia sáng phóng tới chúng tôi, hai bên chạm vào nhau, phát ra vô số ánh sáng lóe lên, nhìn kĩ hơn, những tia sáng đỏ tấn công chúng tôi đã bị lưới ánh sáng chặn lại chính giữa phòng khách.

Tôi vui vẻ trong lòng, là Huyền Tur! Cô đang liên tục gõ trên máy tính, miệng quát: "Lập tức sẽ đến vòng công kích thứ ba. Thủ lĩnh, mau đi đi! Tôi sắp không ngăn nổi rồi!"

Ở cửa xuất hiện một lượt ánh sáng đỏ mới. Dày đặc hơn, mãnh liệt hơn!

Sở Vong ôm mạnh lấy tôi, ra hiệu cho Triển Trầm, Triển Trầm hơi chần chừ, ôm lấy Thanh Oánh chạy lại. Tôi vội quay đầu lại, hô to: "Huyền Tur, cô cũng mau chạy đi!"

Nhưng cô ấy vẫn hết sức chăm chú gõ máy tính. Không có thời gian rút lui! Vì vậy, tôi đã chứng kiến một cuộc chiến của hệ thống phòng ngự tự công kích nhau, một cuộc chiến không nên xuất hiện ở năm 2006 này.

Những tia sáng đỏ không ngừng sinh ra, ào ào bắn về phía chúng tôi. Trong không khí lại xuất hiện một lưới ánh sáng khác ngăn cản chúng. Nhưng những tia sáng ào ạt không ngừng này nhanh chóng phá vỡ lưới.

Huyền Tư liên tục gõ, vì vậy lưới ngăn công kích liên tục sinh ra ! Nhưng tia sáng tấn công dường như bất tận, và cũng kiên định vô cùng từng chút từng chút lấn sang.

Cho đến khi – Sở Vong và Triển Trầm mang tôi và Thanh Oánh nhảy khỏi cửa sổ, ngồi trên ô tô rời đi, cuộc tấn công mới ngừng lại.

Tôi biết cuộc chiến đã ngừng, bởi vì căn phòng kia, sau khi chúng tôi nhảy xuống, đã nổ tung ! Một tiếng vang thật lớn, khói lửa bốc mù mịt, nguyên một tầng lầu nháy mắt rơi vào biển lửa.

"Huyền Tư!" Hai tiếng hô đồng thời vang lên. Là tôi và Triển Trầm !

Nhưng không hề dừng lại, không một giây dừng lại !

Sở Vong nhúu chặt mày, lại nhấn ga cho xe đi nhanh hơn !

Tôi kinh hoàng, nước mắt đổ ào ào. Mà Triển Trầm, sau khi hét lên kinh hãi, lại cấp tốc bình tĩnh, nhìn thẳng phía trước. Không hề quay đầu !

"Quay lại cứu Huyền Tư! Sở Vong, quay xe lại!" Tôi không ức chế được nữa, nín áo Sở Vong, gào lên.

"Cô ấy chết rồi!" Sở Vong nói, vẫn lạnh lùng như thế, bình tĩnh như thế.

"Đó là đồng đội của anh, đồng đội sát cánh nhiều năm của anh! Sao có thể bỏ cô ấy lại ?" Tôi không thể tin anh có thể nói ra những lời vô tình đến thế.

"Hi sinh một Huyền Tư, chúng ta mới có thể sống sót, đây là lựa chọn sáng suốt nhất." Sở Vong vẫn bình thản, "Nếu lúc ấy là tôi bị vây lại, tôi cũng sẽ không do dự lựa chọn hi sinh!"

"Sở Vong, tôi chưa từng biết, thì ra anh tuyệt tình đến thế!" tôi quát lên.

"Cô quên rồi sao?" Khóe miệng anh nhếch lên, "Người nhân tạo vốn không có tình cảm."

Tôi lặng lẽ rơi lệ. Một Huyền Tư rực rỡ đáng yêu, một sinh mạng tràn đầy sức sống, cứ thế mất đi !

□ □ □

Xe ngừng trước một tòa nhà xa lạ ở đầu khác của thành phố.

"Cô nghe đây, mấy ngày nay Huyền Tư làm việc thiếu chuyên tâm nên mới bị bọn họ xâm nhập hệ thống ! Sai lầm của cô ấy phải do chính cô ấy gánh vác hậu quả." Giọng Sở Vong vẫn lạnh lẽo như vậy, cánh tay lại vươn tới ôm tôi vào lòng.

Huyền Tư ! Tôi vùi đầu vào ngực anh.

Tòa nhà này là phòng máy của công ty thông tin Đại Thông. Chúng tôi ở bên dưới tầng hầm. Tuy ánh sáng hơi kém nhưng khá rộng rãi, có ba gian phòng riêng. Sở Vong nói, vì Huyền Tư đã mất nên chúng tôi không thể thiết lập hệ thống phòng ngự, phải chọn nơi nhiều tín hiệu nhiễu để tạm lánh. Thiếu hệ thống phòng ngự cực mạnh của Huyền Tư khiến thực lực của chúng tôi yếu hơn bọn họ.

Đêm nay, mọi người đều không ăn cơm. Triển Trầm dùng máy tính cá nhân thiết lập một tầng phòng ngự đơn giản tổng phòng xông liền dựa vào sa lon, nhắm mắt lại. Thanh Oánh vào một phòng ngủ, hôm nay chắc cô ấy hơi mệt.

Tôi ngồi bên Sở Vong. Anh khoanh tay, yên lặng nhúu mày.

Tôi thấp giọng hỏi: "Vì sao lần nào bọn họ cũng chỉ cần vài ngày là tìm được chúng ta?"

"Bởi vì trên người chúng tôi có một số thiết bị không thuộc về thời đại này, chỉ cần dùng máy quét kim loại là phát hiện ra ngay."

"Sao chúng ta không đi khỏi đây?" Tôi ngạc nhiên hỏi, "Thế giới bao la như vậy bọn họ làm sao tìm được chúng ta? Huyền Tư cũng sẽ không vì thế mà hi sinh..."

"Bởi vì..." Mắt anh cũng hiện lên một tia nghi hoặc, "Chủ nhân nói, trong vòng một năm không được rời khỏi đây."

"Chủ nhân của các anh sao lại ra cái loại lệnh khó hiểu như vậy?" Tôi tức giận, "Đúng là không thể hiểu nổi."

Sở Vong nhướng mày, nhìn tôi.

"Được rồi! Tôi biết nó là con tôi." Tôi mất tự nhiên nói, "Tự mình mắng con mình như vậy... Nhưng mà chủ nhân anh mình của các anh hơi quá đáng đấy ! Hay là nó biết tôi gặp cha nó ở đây ?"

Sở Vong hơi trầm tư : "Có thể lắm."

Hai chúng tôi rơi vào im lặng. Dưới nguy cơ bị tấn công, quan hệ của chúng tôi đã dịu lại đôi chút. Tôi cũng hiểu, không thể trách anh vì cái chết của Bạch

Huyền Tư. Lúc đó, anh chỉ có một lựa chọn là dẫn chúng tôi đi.

Lát sau, Sở Vong đột nhiên nói : "Kì thực tôi đã từng gặp cô một lần, ở năm 2026."

Trai tim đột nhiên như vọt lên cổ. Ánh mắt anh trở nên xa xăm : "Đó là ngày tôi chuẩn bị tới đây. Ở nhà của chủ nhân, gặp cô, cô chỉ nói một câu : ‘Đây là số mệnh’. Lúc đó, tôi không hiểu vì sao cô lại nói vậy, giờ hình như tôi đã hiểu."

Lòng tôi khó chịu quá, chỉ có vài chữ đơn giản. Hai mươi năm sau, tôi vẫn vô năng vô lực như vậy sao ?

Anh lặng lẽ nhìn tôi, kiên định nói : "Tôi nghĩ chủ nhân giúp tôi sống lại chính là gánh sứ mạng bảo hộ cô."

Anh lặng lẽ nhìn tôi, kiên định nói : "Tôi nghĩ chủ nhân giúp tôi sống lại chính là gánh sứ mạng bảo hộ cô."

"Phải." Không có tình yêu, chỉ là bảo hộ.

Đêm khuya. Tôi một lần nữa chậm rãi ngồi dậy. Từ khi chứng kiến cái chết của A Tắc, tôi thường xuyên tỉnh giấc nửa đêm. Bỗng tôi phát hiện, tổng phòng có chút ánh sáng lơ mơ. Tôi xuống giường, đi tới, ngồi xuống quan sát.

Ánh trăng nhợt nhạt cũng đủ cho tôi thấy rõ đó là vật gì. Một máy sạc điện, hình thù khá kì lạ. Một ý niệm bỗng hiện lên trong đầu – Sở Vong nói với tôi ngày đó, đây, đây là con chip thay thế tim anh – đang nạp điện ? Lòng chưa xót vô cùng, tôi vờn tay chậm chậm vuốt ve mảnh kim loại màu bạc. Lạnh lẽo tận xương, dường như nó muốn nhắc nhở tôi – Sở Vong không còn tim, không có tình cảm.

Giờ khắc này, tôi chợt nhận ra.

Mình yêu anh ấy, mình yêu Sở Vong.

Vì bị thương sâu dưới vẻ bề ngoài kiên định, vì rõ ràng anh vốn vô tâm vô tình mà lại luôn biểu hiện sự quan tâm chuyên chú và bảo hộ với tôi. Còn điều gì có thể khiến bạn cảm động hơn quan tâm của một người không yêu bạn dành cho bạn ? Còn bị thương nào có thể khiến bạn thương tiếc hơn bị thương của một người không có tim ?

Tôi thong thả bước về phía Sở Vong, anh ấy đang say ngủ. Tôi biết, thực ra anh đã tỉnh rồi. Cảnh giác như anh, nhanh nhạy như anh, một người toàn thân là độc tố và phóng xạ như anh, sao lại không bị tôi làm kinh động ? Anh chỉ vờ như đang ngủ thôi !

"Sở Vong, anh đã nói, người nhân tạo không có tim, không có tình." Tôi chậm rãi nói, anh không có phản ứng gì, nhưng tôi biết anh đang lắng nghe.

"Nhưng khi Triển Trầm và Thanh Oánh gần gũi nhau, Huyền Tư lại bắt đầu thất thường, bắt đầu ngẩn ngơ, đây không phải yêu, vậy là gì ? Anh luôn nhắc nhở em, anh không có tình cảm, nhưng vì sao lại dùng ánh mắt ấy nhìn em ? Nhìn em đau buồn như thế, quan tâm như thế ? Anh nói, đó chỉ là mệnh lệnh của chủ nhân ? Anh nói, người nhân tạo chỉ có linh hồn, tình cảm và kí ức đều đã chết cùng thân thể cũ. Kí ức không còn thì em có thể hiểu, người ta còn có thể dùng các loại máy móc để xóa đi. Nhưng tình cảm thì sao ? Anh xóa linh hồn cơ mà ? Tình cảm, làm sao có thể tồn tại tách khỏi linh hồn ?"

Thân thể anh rớt cuộc hơi run lên, long mi khẽ động, tựa như đang cố gắng áp chế điều gì...

Tôi gần từng tiếng: "Sở Vong, em điên rồi nên mới yêu anh."

Đôi mắt dài nhỏ kia, cuối cùng cũng chịu chậm rãi mở ra, nhìn tôi bàng hoàng.

Tôi quay đi, không muốn thấy anh như vậy: "Nhất định là kiếp trước đã định sẵn như vậy, hoặc là con em đã thả vào cơ thể anh thứ gì đó kì lạ, bằng không sao em lại dễ dàng yêu anh như thế?"

Làm sao sẽ dễ dàng vì bị thương của anh mà bị thương, vì mê mang của anh mà mê mang? Làm sao sẽ, có một tình cảm dường như đã nén tận đáy lòng đã lâu, ngày càng nồng đậm?

Sau lưng tôi, anh khe khẽ thở dài: "Thiếu Hàn, tôi hiểu cảm nhận của em."

Tôi hoảng sợ quay lại, đây là lần đầu tiên, lần đầu tiên anh gọi tên tôi.

"Bởi vì, tôi cũng như vậy." Anh nhìn tôi, đôi mắt sáng lần đầu tràn đầy dịu dàng âu yếm, " Lần đầu tiên thấy em, tôi đã không thể kiềm chế được."

Nỗi hân hoan khôn tả dâng lên trong lòng tôi... Sở Vong đáp lại tình cảm của tôi? Dù anh là người nhân tạo, tôi cũng...

Nhưng chưa kịp phản ứng, lại nghe được những lời tàn nhẫn đến khó tin: "Nhưng mà, người nhân tạo không thể có tình cảm. Xin hãy tha thứ tôi."

"Cái gì gọi là không thể?!" Tôi gần như sợ hãi kêu lên.

"Không thể, là không có năng lực, không có quyền lực." Anh nhìn tôi, đáy mắt đầy đau đớn, "Một người đã từng chết một lần, một người mà trên cơ thể đầy những bộ phận có thể biến thành kim loại, một người đến tim cũng không có, làm sao có tư cách yêu? Tôi ngay cả mình là cái gì cũng không biết! Một linh hồn trộm về, yêu thế nào?" Hoang mang mờ mịt đầy bi ai, anh hỏi, "Nói cho tôi biết, làm thế nào để yêu em – một con người? Nếu như tôi yêu em, hay là thân thể tôi đây?"

Tôi không lên tiếng.

Tôi biết, thực ra không phải như thế.

“Sở Vong, anh chính là anh.” Tôi nhìn Sở Vong, hai tay nhẹ nhàng vòng lên cổ anh, “Anh chính là anh, em yêu chính con người anh, người nhân tạo – Sở Vong.”

Than thở anh thoáng run lên, tôi đã thấy được, từng mắt anh, loang loáng nước.

“Dù linh hồn này từng là của ai, dù thân thể anh do con người tạo nên hay do cấu ghép, dù trong cơ thể anh có bao nhiêu chất phóng xạ và độc tố, dù không biết sau này anh còn nhớ tới em không... em đều yêu anh.”

Anh cúi đầu, nhẹ nhàng hôn lên trán tôi. Tay anh vòng lên, ôm tôi vào lòng, thật chặt.

Chúng tôi cứ thế, ôm hôn thật lâu. Gò má lạnh lẽo của anh dán lên mặt tôi, đôi môi tí mĩ hôn lên trán, lên vành tai, lên cổ, xuống vai...

Có gì đó âm rơi xuống vai tôi. Anh...

Âm thanh ấy vang lên ngay bên tai, tôi nghĩ có lẽ do rất gần nên tôi dường như có thể nghe ra được tâm tình trong từng từ anh nói.

Sở Vong bảo: “Anh hận mình không phải nhân loại.”

Lòng tôi đau xót, hôn anh càng thêm nhiệt tình.

Truy sát của ag, tương lai mờ mịt, khác biệt chủng loại, hkd... tất cả đều trôi xa, thật xa...

Trước mắt tôi chỉ còn Sở Vong, chỉ có Sở Vong.

Mà anh, ôm tôi chặt như vậy, áp lực đã bao ngày tích lũy nay tạo thành cơn lũ ào ào cuốn tới.

“Anh muốn em.” Giọng anh đã ấm áp, tay anh đè tôi xuống giường. Thân thể anh cường tráng mà vững chãi như vậy, từ trên nhìn xuống tôi, ánh mắt sắc bén xâm lược tận tim.

“Không!” Tôi nói, trong nháy mắt, thân thể anh cứng đờ, càng cường liệt đè lấy tôi, “Là em muốn anh!” Môi tôi đặt lên cổ anh, hai mắt anh dấy lên ngọn lửa nóng bỏng, khoe miệng cong cong, đôi tay càng lúc càng không an phận, trượt đi...

“A!” Tôi kêu lên khe khẽ, nụ cười của anh càng lớn hơn, thậm chí còn lộ cat mấy chiếc răng.

Tôi ngậy người nhìn, quên mất kích thích trên người, tôi nói: “Trước tới giờ chưa thấy anh cười như vậy.”

“Thật à?” Tay anh lại động, giọng đã mang ý đùa cợt, “Anh cũng chưa từng thấy em trần trụi thế này.”

Tôi xấu hổ, nắm gối đập anh, bị anh tóm được cổ tay, rồi đưa tới bên miệng, mút từng ngón từng ngón.

Tức khắc, bùng nổ.

“Em muốn anh.” Lời đề nghị nguyên thủy nhất, đối với anh, lại không khác gì thần chú. Một đêm này, anh liên tục làm bốn ba chữ ấy, như thể có vậy mới thả ra được toàn bộ dục vọng đã chôn nén thật lâu.

Phía Đông, trời rạng dần, tôi nằm trong lòng ngực anh, buồn ngủ híp mắt, anh lại không hề gì. Đương nhiên, anh nạp điện là có thể tỉnh táo, tôi lại đâu phải làm bằng sắt đâu. Sau khi liên tục chiếm lấy tôi, cuối cùng anh cũng buông tha.

Trong giây lát trước khi chìm vào cơn mê, tôi chợt nghe tiếng anh bên cạnh: “Yên tâm, em không thể có con của anh. Người nhân tạo không có khả năng sinh sản.”

Tôi nắm chặt chăn, rúc sâu vào lòng anh hơn.

Bạn đang đọc truyện *Hai Lần Gặp Gỡ* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 7

Quan hệ của hai người một khi đã thay đổi, dù là về tâm lý hai sinh lý thì không khí giữa họ cũng thay đổi theo.

Thí dụ như hiện tại, tôi đang dựa vào long anh cùng xem tivi.

Thực ra anh chẳng có chút hứng thú nào, chỉ mình tôi xem các chương trình giải trí một cách hăng hái. Sở Vong thỉnh thoảng liếc nhìn màn hình, nghịch nghịch tóc tôi, lại hôn tôi một cái, lắng nghe tôi bình luận về người dẫn chương trình hay minh tinh nào đó.

Chúng tôi giống như một đôi tình nhân bình thường, mà bởi vì chút bình thường nàu quá khó có được khiến cho long người chưa xót.

Triển Trầm và Thanh Oánh thấy chúng tôi thân mật như vậy thì rất kinh ngạc. Nhất là Triển Trầm, cậu ta đi quanh chúng tôi vài vòng, tỏ ý bội phục đối với lực hấp dẫn của mẹ Dịch Cảnh Dương – tức là tôi đây.

Nhưng cậu ta cũng chỉ coi tình cảnh gấuwx chúng tôi lúc này là tạm thời. Bởi hết kì hạn một năm, họ sẽ quay lại 2026. Còn tôi, sẽ sinh một đứa con với một con người đàn ông khác.

Người đàn ông này, đến bây giờ vẫn chưa xuất hiện.

Mấy bữa nay, cứ buổi sang là Triển Trầm và Sở Vong thay phiên ra ngoài, bổ sung sung ống, đồ ăn, tìm hiểu tung tích bọn A Ngõa, đồng thời vài ngày chúng tôi lại đổi chỗ ở một lần, luôn chọn nơi có sóng điện từ dày đặc để tránh bị theo dõi.

Theo lời Sở Vong, chủ nhân anh nhấn mạnh, chỉ cần bảo hộ tôi một năm là được, vậy nên anh mang tôi chạy trốn, không trực diện đánh với bọn A Ngõa. Mà A Ngõa thì khác, y phải diệt trừ hiểm họa này. Vì thế bọn họ tìm kiếm liên tục, còn chúng tôi chỉ lấy phòng ngự làm nhiệm vụ chính, thỉnh thoảng đánh trả, linh hoạt hơn nhiều.

Dù là Sở Vong hay Triển Trầm ra ngoài đều mang Thanh Oánh theo, anh bảo, một người không thể bảo hộ cả hai. Vì vậy thời gian tôi và Thanh Oánh ở chung với nhau rất ít. Dù là lúc bốn người ở cùng nhà tôi cũng không gặp riêng cô ấy. Thời gian chung đụng cùng Sở Vong ít như vậy, tôi sao lại không trân trọng? Cô ấy với Triển Trầm lại không giống một đôi, tuy buổi tối cùng phòng nhưng ban ngày, ngay cả ngồi trên salon cũng chọn chỗ xa nhất – như thể Triển Trầm chỉ coi cô là bạn giường.

Tôi từng tìm cơ hội nhắc nhở, cô ấy lại không nói gì, đành thôi, cứ tùy theo cô ấy vậy. Dù sao cũng chỉ một năm, tôi và Sở Vong chẳng phải cũng chỉ có tương lai ngắn ngủi ấy hay sao?

Hãy để chúng tôi, trầm luân bằng cách thức khác nhau, rồi sẽ tỉnh lại.

Nhưng tôi thật không ngờ, trong những ngày trốn chạy ấy lại vẫn nhận được tin về Hà Khiêm Dương và Mạc Cẩm Hân.

Lần ấy, chúng tôi chuyển tới sống ở lầu dưới một tháp truyền hình. Khác trước ở điểm đây là khu trung tâm. Từ sau khi bọn Sở Vong bước vào cuộc đời tôi, tôi giống như đã sống hoàn toàn biệt lập với xung quanh. Lần này đột nhiên tới một nơi tập nập, tôi khó tránh khỏi chộn rộn.

Giống như bị lây tôi, Sở Vong cũng đã tươi vui hơn nhiều. Cạnh đó có một trung tâm thương mại, sau khi cẩn thận tính toán một vấn đề an toàn, anh đã đồng ý đưa tôi đi shopping một lần.

“Trông em thế này có già quá hay không?” Tôi ước một cái vẩy, xoay qua xoay lại trước gương.

“Không đâu!” Sở Vong cười nói. Hôm nay anh mặc một chiếc jacket đen, quần màu tro, thật nhìn không khác gì người thường, chỉ có điều đẹp trai sang lảnh hơn nhiều.

Anh ngồi trên dãy ghế dành cho khách nghỉ chân, dáng người cao ráo, vẻ mặt cao ngạo, hấp dẫn ánh mắt tò mò và hâm mộ của bao người. Còn anh, từ khi chúng tôi bước vào khu mua sắm, ánh mắt anh chỉ chăm chú nhìn một mình tôi, khiến tôi vừa xấu hổ vừa hạnh phúc.

“Thật sự không già sao? Chúng mình ít có cơ hội ra ngoài quá.” Tôi nói, “Mua nhiều đồ đẹp như vậy cũng chỉ có mấy người các anh nhìn thôi.”

Anh nhú mày, miệng mấp máy như muốn nói gì, sau lại trầm mặc. Sở Vong lấy thẻ, đưa cho nhân viên thanh toán.

Tôi xách theo một đồng hồ mới, kéo anh ra về.

“Dịch... Thiếu Hân?” Một thanh âm mang theo nghi ngờ vang lên.

Tôi kinh ngạc ngẩng đầu, đó là một bạn cùn phòng kí túc cũ.

“Trương Trí Phương!” Tôi há hốc miệng, không ngờ lại gặp cô ấy ở đây. Trí Phương có quan hệ khá thân với tôi, là một nữ sinh dịu dàng và hiền lành.

“Sao cậu lại đột nhiên nghỉ học?” Cô bước lại gần tôi, vẻ mặt quan tâm. “Mấy hôm trước lớp còn tổ chức tới thăm cậu nhưng không thấy ai ở nhà. Cậu ổn không?”

“Ừ, mình ổn, nhà có chút việc nên phải nghỉ học.” Bảo không cảm động là nói dối, chỉ không biết mọi người nhìn thấy ngôi nhà đồ nát của tôi sẽ nghĩ gì nữa.

“Cậu không sao thì tốt, vậy mình cũng yên tâm. Về lớp mình sẽ nói lại cho mọi người. Đây là... bạn trai cậu?” Cô ấy đx để ý đến bàn tay chúng tôi nắm chặt ngay từ đầu.

“Ừ!” Tôi cười gật đầu, giới thiệu hai người với nhau. Sở Vong nho nhả lịch sự chào Trí Phương, quả nhiên khiến cô ấy đỏ mặt.

“Mình muốn nói riêng với cậu vài lời được không?” Cô ấy nhìn Sở Vong. Anh không hề di chuyển.

Sở Vong chưa từng rời tôi nửa bước, lúc này đang ở nơi công cộng, anh càng không thể buông lỏng cảnh giác.

Tôi cười nói: “Không sao đâu, cậu cứ nói đi.”

Cô ấy hơi do dự rồi như hạ quyết tâm, nói: “Có chuyện này lạ lắm, cả Hà Khiêm Dương và Mạc Cẩm Hân đều hỏi mình rằng cậu đi đâu. Hơn nữa cả hai đều lên lút, như thể giấu đối phương vậy. Mình vốn cho là... Nhưng bây giờ thấy cậu ổn như vậy, không cần quan tâm đến chuyện đó làm gì.”

Suy nghĩ một chút, cô bổ sung: “Mình biết hiện giờ không nên nói những chuyện thế này, nhưng mình thấy Hà Khiêm Dương dường như có chuyện gì rất gấp. Mình có cần nói với họ là cậu không việc gì cả không?”

“Được, cậu cứ nói với họ.” Tôi đáp, lại hỏi, “Hai người đó không phải đã ra nước ngoài rồi hay sao? Sao lại quay về đây nhỉ?”

“Hình như là về nghỉ thì phải, sau này có lẽ lại sang Mỹ. Bọn họ hơn chúng mình ba khóa, lại không cùng khoa nên mình cũng không hỏi kĩ lắm.”

“Thế à, cảm ơn cậu.” Tôi cảm kích nắm tay cô ấy.

Về đến phòng, Triển Trầm đang lau vũ khí, Thanh Oánh xem tivi.

Sở Vong quăng đồ đạc mới mua sang một bên, kéo tôi vào phòng riêng.

Vừa đóng cửa, nụ hôn của anh ập đến, ngang ngược, hung hăng độc chiếm.

Tôi choáng ngợp. Tuy thể lực không giới hạn nhưng trước giờ anh luôn quan tâm đến tình hình của tôi, lần nào cũng không làm quá mức. Trừ lần đầu tiên, chưa bao giờ anh bất chấp như lần này...

Cho đến khi hai chúng tôi đều đầm đìa mồ hôi, anh ôm chặt tôi vào ngực, cảm tận trán tôi, giọng nói trầm trầm khẽ vang bên tai: “Hà Khiêm Dương, là người đàn ông mà cả khi ngủ mơ em cũng gọi tên?”

“Sở Vong, em...” Cảm nhận được chưa xót không tả trong giọng anh, đầu óc tôi lập tức tỉnh táo dị thường, “Em từng thích anh ta, từng yêu anh ta, nhưng qua rồi. Đã sắp ba năm, ngày ấy thậm chí còn chưa bắt đầu, anh ta đã cùng cô hoa hậu giảng đường kia xuất ngoại.”

Sở Vong nâng mặt tôi lên, dịu dàng hỏi: “Có muốn anh đi xử lý anh ta không?”

“Không! Không cần!” Tôi vội vàng xua tay, “Anh điên rồi! Em chưa bao giờ biết anh còn dám giết người bấy bọ cơ đấy. Chẳng qua chỉ là một người không yêu em mà thôi, đâu thể vì thế mà phải chết?”

Sở Vong hơi sững lại, hỏi khê: “Nếu anh nói anh từng giết rất nhiều người vô tội, em sẽ nghĩ gì?”

Sở Vong hơi sững lại, hỏi khê: “Nếu anh nói anh từng giết rất nhiều người vô tội, em sẽ nghĩ gì?”

Đương nhiên tôi không tin, cười nói với anh: “Vậy anh cũng sẽ giết em chứ?”

Mặt anh tối lại, quay người chặn lấy tôi.

Lại một hồi cuồng nhiệt đi qua, trời đã tối đen. Bên ngoài, Triển Trầm nhắc nhở, cơm chín rồi đó.

Anh giúp tôi sửa sang lại quần áo rồi ôm tôi từ sau lưng, nói khê: “Em nói xem, liệu Hà Khiêm Dương có thể là cha của con em không?”

Tôi chợt thấy như máu dồn hết lên đầu, nhanh chóng quay lại, nhìn thẳng vào anh: “Sao có thể như vậy được!”

“Sao lại không thể?” Anh dịu dàng nhìn tôi, “Chỉ một năm sau, anh sẽ rời khỏi đây. Nhưng tương lai của em còn dài, cần có người làm bạn. Anh ta lại là người duy nhất em yêu.”

“Nhưng em không thể làm được.” Tôi nói, “Em đã không còn yêu anh ta. Trong khi yêu một người lại ở bên một người khác, em không có cách nào làm được.”

“Nhưng mà Thiếu Hân, không cần biết anh ta có phải cha của con em không, chúng ta cũng chỉ có một năm mà thôi.” Sở Vong bình tĩnh nhìn tôi, “Anh chẳng qua chỉ là một khách qua đường, cuộc đời em phải đi còn dài lắm. Em, cuối cùng cũng phải quên anh.”

Tôi cười cười, người nhân tạo Sở Vong của tôi!

"Sở Vong, lúc này em gần như không dám hình dung, nếu không có hết thảy những điều này, nếu anh không ới năm 2006, em sẽ thế nào. Em nghĩ, nhân sinh bất quá cũng chỉ như thế, em sẽ bình đạm sống sót nốt cuộc đời còn lại, cùng với trăm triệu người trên thế giới này, không có gì khác biệt."

"Cho nên Sở Vong, nếu không có anh, cuộc sống của em mới nhạt nhòa làm sao. Anh cho em tình yêu dịu dàng nhất, ấm áp nhất và cuồng nhiệt nhất, mà em cũng có thể tặng cho anh hết thảy những yêu và thương của mình. Từ khi anh xé rách sinh mệnh A Tắc để đưa em về, em đã biết mình yêu anh. Không, có lẽ là ở Lộc Cảng, từ ánh mắt đầu tiên thấy anh, anh lạnh lùng và kiên định đến thế, đi về phía em, bước vào cuộc đời em, em đã yêu anh. Em đã yêu anh, kẻ xấu xa, tàn nhẫn này, như thế đấy! Nào Dịch Cảnh Dương, nào người máy, nào Hà Khiêm Dương, nào đứa con quý quai không tồn tại, hãy vứt hết qua một bên đi! Em chỉ cần một năm này yêu anh là đủ rồi, dù quãng đời còn lại nhất định sẽ cô độc lênh đênh, em cũng chỉ cần kí ức yêu anh là đủ!"

"Cô bé ngốc nghếch của anh!" Sở Vong ôm chặt lấy tôi, lệ rơi đầy mặt, đây là lần đầu tiên thấy anh như vậy, "Thiếu Hàn, Thiếu Hàn của anh. . ."

Sáng hôm sau, ước chừng chỉ năm, sáu giờ sáng, không khí mang theo hơi lạnh của đêm, Sở Vong vẫn ngủ say, tôi rời giường, đi ra cửa.

Dưới tầng hầm, ánh sáng không tốt lắm, chỉ có chút nắng mai yếu ớt lọt vào, phòng khách âm đạm mờ mờ.

Có một người đang ngồi ở góc phòng, tôi giật mình kinh ngạc. Quá nửa thân hình cao lớn ấy đã ẩn vào bóng đêm mờ tối, đầu rũ xuống buồn bã. Một khẩu tiêu liên đựng bên cạnh. Không khí xung quanh như đã ngưng kết lại, tĩnh lặng mà lạnh lẽo. Lòng tôi mềm nhũn, khẽ gọi: "Triển Trầm...!"

Thân hình cậu ta khẽ động một chút, đầu vẫn cúi thấp, đáp nhẹ: "Ừm."

"Sao cậu không vào phòng mà ngủ, ngồi đây làm gì?" Tôi bước tới bên cạnh, vỗ vỗ vai cậu ta, lại cảm thấy con lạnh truyền lên bàn tay! "Cậu... ngồi đây cả đêm sao?"

Cậu ta không trả lời, một Triển Trầm phóng khoáng và thoải mái ngày xưa nay lại đặc biệt trầm mặc.

"Sao thế này?" Tôi ngạc nhiên hỏi, tuy không tiếp xúc nhiều và cũng không thích thái độ tối với quan hệ nam nữ của cậu ta nhưng Triển Trầm vẫn là một người xứng đáng kết bạn.

Tôi vẫn còn nhớ, buổi chiều ở Lộc Cảng Tiêu Trần ấy, cậu mỉm cười đứng đó, nói với chúng tôi: "Hi, người đẹp!"

Vậy mà mới mấy tháng ngắn ngủi, chúng tôi đã sống một cuộc sống tối tăm như vậy.

"Tôi phát hiện, chúng ta đều sắp quên Huyền Tư mất rồi." Triển Trầm nói.

Cậu ấy... đau lòng vì cái chết của Huyền Tư?

Tôi buồn bã nói với cậu: "Triển Trầm, người đã chết không thể sống lại..."

"Không!" Cậu kiên quyết ngắt lời tôi rồi chậm rãi ngừng đầu, "Cô nói sai rồi!"

Dưới ánh sáng yếu ớt, gương mặt anh tuấn từ từ ngước lên, một giọt nước trong suốt, vào đúng thời khắc ấy, lăn dài trên gò má cứng cỏi và lạnh lùng. Cặp mắt ngày xưa sáng rỡ như vậy, linh hoạt như vậy, nay lại tràn ngập bi thương và đau khổ. Tôi chưa từng thấy một Triển Trầm bi thương và khổ sở đến thế.

"Cô nói sai rồi!" Cậu lắp bắp, "Người đã chết không thể sống lại, người đã chết không thể sống lại! Nhưng cô ấy căn bản đâu phải một con người? Người nhân tạo khi chết đi thì cái gì cũng chẳng còn. Ngay cả linh hồn cũng đi tới nơi không ai biết, bởi vì... linh hồn ấy không thuộc về chúng tôi - người nhân tạo!"

Tôi ngồi xuống, dựa vào vai cậu.

Triển Trầm nhẹ nhàng ôm lấy vai tôi, giọng xa xăm mà trống rỗng: "Cô ấy vừa tham ăn lại qua loa đại khái, chẳng có chỗ nào giống một chiến sĩ, cả ngày chỉ lủi lủi theo chân tôi. Hệ thống phòng ngự của cô ấy chưa bao giờ sai sót, cô ấy là một hacker mạnh nhất của chủ nhân, nhưng tôi nghĩ cô ấy chỉ là một đứa trẻ. Tôi nghĩ mình yêu cô ấy, từ khi chủ nhân đưa Huyền Tư đến bên tôi, tôi đã yêu cô ấy, chỉ là tôi vẫn không biết mà thôi."

Tôi kinh hãi giật mình, Triển Trầm... cậu ấy... yêu?

"Cậu nói cậu yêu Huyền Tư?" tôi ngạc nhiên hỏi lại.

"Đúng vậy, mấy ngày nay, tối nào tôi cũng mơ thấy cô ấy. Nghĩ tới cảnh cô ấy bị nổ tung thành từng mảnh, tôi lại muốn lôi con chip trong tim mình ra đập nát. Để nó nát cùng Huyền Tư!"

Cậu còn nói: "Trước đây tôi vẫn không biết đó là yêu. Tôi chỉ cảm thấy sao mình lạ vậy, chỉ vì cái chết của một người nhân tạo mà khổ sở? Cho đến hôm qua... nghe được cô và Sở Vong nói chuyện. Tôi mới biết, thì ra đó là yêu. Trước đây khi nghĩ về tương lai, tôi luôn cảm thấy có nhiều chuyện lú thú để làm. Nhưng bây giờ, tôi cảm thấy, dù phía trước là tốt đẹp hay u ám, mình đều chẳng muốn quan tâm. Có phải tôi rất ngu ngốc không?"

Tôi thật không biết nói gì, chỉ biết vỗ nhẹ lên vai cậu ấy để an ủi.

Người yêu đã qua đời, cô gái thanh thoát tươi vui, dừng cảm tùy ý ngày xưa, đã tan thành mây khói...

Trước cửa phòng ngủ, một bóng người đứng lặng lẽ, không biết đã bao lâu.

"Thanh Oánh..." Tôi nhìn đó, cô đứng trong bóng tối, không thấy rõ nét mặt. Triển Trầm dường như lại không để ý, chỉ cúi đầu trầm mặc.

Cô ấy quay lưng bước vào phòng, đóng sầm cửa lại. Cô ấy giận rồi...

"Triển Trầm, hình như Thanh Oánh đã bị tổn thương vì cậu rồi!" Tôi nói, cậu ấy vẫn không quan tâm, chỉ lăm bắm một cái tên, "Huyền Tư... Huyền Tư..."

Mấy ngày nay, cái chết của Huyền Tư khiến tôi và Sở Vong như kheo như son, còn Triển Trầm lại mất đi tình yêu và hi vọng.

"Cốc cốc cốc!" Có người gõ cửa.

Có người gõ cửa!

Triển Trầm đứng phắt dậy, kéo tôi ra phía sau, tay nâng súng nhắm thẳng cửa chính.

Cửa phòng tôi cũng mở tung, Sở Vong cầm súng chậm rãi bước ra. Thanh Oánh đi tới, đứng sau lưng tôi và Triển Trầm.

"Lại đây!" Sở Vong gọi. Tôi đang muốn cất chân, cửa lại bị ai đó đá văng, tôi vội lùi về phía sau Triển Trầm.

"Lại đây!" Sở Vong gọi. Tôi đang muốn cất chân, cửa lại bị ai đó đá văng, tôi vội lùi về phía sau Triển Trầm.

Chúng tôi đều nhìn về cửa.

"Thủ lĩnh à, mấy người trốn làm tôi khó tìm quá đi!" Một bóng hình xinh đẹp xuất hiện, môi mở nụ cười một môi, "Cuối cùng cũng tìm được mọi người!"

Chúng tôi đều lặng người. Cô ấy cười toét miệng, như một vật nặng rục rờ chiếu sáng căn phòng nhỏ.

Tôi há hốc miệng: "Bạch Huyền Tư?"

Cô ấy cười đắc ý với tôi: "Không phải tôi thì là ai nào? Đại nạn không chết tất có hạnh phúc cuối đời nha!"

Niềm sung sướng vô bờ trào lên trong lòng, tôi tiến lên một bước định ngênh đón, chợt bị Triển Trầm cản lại.

"Huyền Tư?" Sở Vong nghi ngờ gọi tên cô, họng súng trong tay vẫn chĩa thẳng, Triển Trầm cũng vậy.

"Nói thừa! Đương nhiên là tôi chứ ai! Lúc phát nổ, tôi đã nhảy qua cửa sổ bên kia đấy! Bị bọn họ truy sát hơn cả chục ngày mới chạy trốn thành công!" Cô đi vào nhà. Quần áo vẫn là bộ đồ hôm đó, nay đã rách nát không thể tưởng tượng, gương mặt xinh đẹp nhem nhuốc tro bụi, nhưng tất cả những thứ đó cũng không thể che lấp vẻ rạng ngời pha chút ngây thơ của cô ấy.

"Triển Trầm." Sở Vong gọi. Cậu ấy nhắm súng vào Bạch Huyền Tư, bước đến, tay lục soát toàn thân cô ấy một lượt, không phát hiện điều gì bất thường. Bạch Huyền Tư vẫn không thèm nhìn cậu lấy một lần, như thể còn giận dỗi chuyện cậu và Thanh Oánh.

"Lại đây, Thiếu Hàn." Sở Vong nói, mắt vẫn nhìn chằm chằm Bạch Huyền Tư, nòng súng cũng không hề chuyển hướng.

Nhưng tôi...

Dường như Triển Trầm cuối cùng cũng xác nhận thân phận Bạch Huyền Tư, hoặc là trong lòng cậu luôn mong chờ điều đó, vậy nên sau khi kiểm tra tỉ mỉ một phen, nòng súng của cậu đã rũ xuống, tay kéo Huyền Tư vào lòng.

"Tốt quá! Cô vẫn còn sống!" Cậu gần như mừng đến chảy nước mắt.

"Thiếu Hàn, lại đây." Sở Vong quát to, nòng súng bỗng quay ngoắt sang Thanh Oánh sau lưng tôi.

Tôi lại không thể bước qua. Tôi không thể, không thể nhúc nhích.

Bởi vì khi Triển Trầm bước tới kiểm tra Bạch Huyền Tư, một con dao đã dí sát lưng tôi.

Hứa Thanh Oánh.

"Phập!" Đó là tiếng kim loại xuyên vào da thịt con người.

Tôi và Sở Vong đều nhìn tới phía phát ra âm thanh.

Là Triển Trầm.

Tôi chết sững, không tin vào mắt mình: Một mũi dao nhọn lộ ra từ sau lưng Triển Trầm! Máu cuồn cuộn không ngừng trào ra từ sau lưng Triển Trầm! Âm thanh vừa rồi... là tiếng dao thép xuyên vào thân thể Triển Trầm. Khỏe miệng Bạch Huyền Tư lại cong lên thành một nụ cười kì dị.

"Triển Trầm!" Ngực tôi đau đến không thể nói thành lời.

Biến cố chốc lát, không thể vẫn hồi!

Lưỡi dao sau lưng hơi đâm vào da thịt, tôi kêu lên khe khẽ, Sở Vong nhú mày nhìn chúng tôi nhưng không dám tiến lên.

"Đi!" Thanh Oánh thúc tôi ra cửa. "Sở Vong, tôi biết anh rất nhanh nhưng chỉ cần động một ngón tay, tôi sẽ giết cô ta ngay. A Ngõa không chịu giết cô ta, còn tôi nằm mơ cũng muốn làm điều đó!"

Nơi nào có Thanh Oánh, lúc nào có Thanh Oánh? Kẻ cầm dao chĩa vào tôi kia, sao có thể là Thanh Oánh?

"A Khó, nếu cô dám động thủ, tôi sẽ xé xác cô!" Sở Vong gằng giọng nói với cô ta, ánh mắt lại nhìn tôi.

Thì ra là cô a, thì ra là A Khó !

Thì ra, cảm giác kì lạ ấy không phải ảo giác. Cảm giác luôn có người nhìn tôi một cách oán độc vốn không phải ảo giác ! Cô ta vẫn ẩn nấp bên chúng tôi !

Triển Trầm vẫn duy trì tư thế ôm Bạch Huyền Tư, Bạch Huyền Tư lại vẫn giữ nụ cười mỉa mai ấy, "soạt" một tiếng, cô rút dao ra. Máu nơi ngực Triển Trầm đỏ ra như suối, phun lên đầy mặt Bạch Huyền Tư. Mặt đất ướt sũng một mảng đỏ tươi, máu cậu ấy vấy lên bộ quần áo vốn màu lửa của Bạch Huyền Tư.

Cô ấy vẫn duy trì nụ cười kì lạ, tình cảnh ấy, thảm thiết vô cùng, quỷ dị vô cùng.

Mà Triển Trầm, từ đầu tới cuối, không hề kêu một tiếng. A Khó đứng sau lưng thúc tôi ra cửa, Bạch Huyền Tư hình như muốn đẩy Triển Trầm ra nhưng lại bị cậu ôm siết vào ngực. Cô phải lấy hết sức lực mới bức khỏi cái ôm ấy.

Cuối cùng, chúng tôi thấy nụ cười trên gương mặt bê bết máu của Triển Trầm. Lỗ hồng trước ngực không ngừng dổ máu ầm ra ngoài. Tôi chưa từng biết, thì ra người nhân tạo cũng có nhiều máu để đổ đến thế.

Triển Trầm đã chết rồi, ngay khi lưỡi dao xuyên qua con chip nơi bụng tim, cậu ấy đã chết rồi.

"Đón cô ta này!" A Khó ra lệnh cho Bạch Huyền Tư rồi đẩy tôi về phía đó.

Khoảnh khắc ấy, Sở Vong như tên rời cung, chúng tôi không thể thấy rõ động tác của anh, anh đã đứng trước mặt tôi, vươn tay.

Vẫn chậm

Tiếng cười của A Khó vang lên, tôi đã nằm trong tay của Bạch Huyền Tư, con dao đã giết Triển Trầm nhắm thẳng tới. Như thể trùng phạc cú đánh lên của Sở Vong, A Khó lướt nhẹ mũi dao lên cổ tôi.

Chỉ một cái lướt dao, đầu đón mang đến lại khó nhìn, tôi giờ tay lên sờ cổ... Máu !

Mặt se chợt biến thành băng, quát to : "Dám động đến cô ấy !"

A Khó ra lệnh : "Lui lại!"

Sở Vong đành lùi xuống.

A Khó không nhìn anh nữa, dùng một tay kéo thi thể Triển Trầm lại.

Cô ta nhìn đôi mắt còn đọng đầy hạnh phúc kia, miệng cũng khinh thường cười nhạo. "Xoẹt! " Ánh dao lóe lên, máu phun như suối!

Trên tay A Khó thêm một vật.

Tôi đau khổ che mặt: "A Khó, cô nữ tàn nhẫn với cậu ấy đến thế?"

A Khó nâng đầu Triển Trầm, nhẹ nhàng vuốt ve tóc cậu, thì thào: "Anh xem... Anh sẽ không rời xa tôi!" Cô ta cột đầu Triển Trầm vào bên hông mình.

Tôi đã không thể nói thành lời.

Bạn đang đọc truyện *Hai Lần Gặp Gỡ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 8

Bạch Huyền Tư nhét tôi vào trong chiếc xe đậu ngoài cửa, A Khố ngồi vào ghế lái, ô tô bắt đầu chuyển động. Sờ Vong không dám tới quá gần, chỉ giữ khoảng cách phía sau.

Nhưng dù là người nhân tạo cũng không thể đuổi kịp tốc độ ô tô!

Tôi không ngừng quay đầu, nhìn bóng anh dần dần nhỏ đi.

"Bạch Huyền Tư! Vì sao?" Tôi quay sang người ngồi bên, gào lên tuyệt vọng.

Nhưng cô ấy không hề lên tiếng, ánh mắt vẫn nhìn thẳng phía trước, khóe miệng giữ mãi dáng cười kì dị!

"Cô đừng mất công gọi cô ta làm gì, cô ta sắp chết rồi!" Phía trước, A Khố đột nhiên lên tiếng.

"Thanh Oánh đâu?" Tôi nghe giọng mình xa lạ vô cùng. Cô ta giả dạng Thanh Oánh từ lúc nào?

"Huyền Tư không có vấn đề gì!" Cô ta nói, "Đang ngoan ngoãn ở nhà thôi."

"Ngày A Tắc chết, có phải cô chạy tới nhà chúng tôi, giả dạng thành Thanh Oánh?"

"Phải." A Khố không quay đầu lại.

"Cái chết của Huyền Tư, có phải do cô giờ trò?" Tôi nhẹ giọng hỏi.

"Bốp!" Má rát bỏng. Cô ta thu tay về, lạnh lùng nói, "Nếu không phải ngày đó A Ngõa hạ lệnh không thể giết cô, A Tắc sẽ không uổng mạng!"

Xe rẽ sang một phía, tôi thấy đầu Triền Trâm lay động bên hông cô ta, đau xót tột cùng. Cô gái tàn nhẫn này, tôi muốn giết cô ta, tôi thật sự muốn giết cô ta!

Đề nén đau đớn trong lòng, tôi tiếp tục hỏi: "Bạch Huyền Tư làm sao vậy?"

Cô ta cười nhạt: "Chỉ là một con nhò nhân tạo sắp chết. A Ngõa đã sửa chữa lại cho cô ta, cấy một con chip mới trong đầu. Nhưng thân thể cô ta bị tổn hại quá nghiêm trọng, năng lượng sắp cạn rồi."

Tôi nhìn Bạch Huyền Tư ngồi bên, mắt cô ấy từ từ nhắm lại, dường như đang cố gắng mở mắt nhưng chỉ phí công.

Xe chạy chừng một giờ đồng hồ, tới phía Nam Bắc Kinh, một nơi vắng vẻ thưa thớt.

Cô ta chỉ vào một gian nhà kho phía trước, bảo tôi: "A Ngõa đang chờ chúng ta ở đó, cô có muốn vào không?"

Tôi không hiểu lắm.

Cô ta nói tiếp: "Dĩ nhiên cô muốn vào rồi, vì A Ngõa khẳng định không giết người vô tội, chỉ muốn làm phẫu thuật cho cô." Cô ta nhìn tôi, mặt lộ vẻ đắc chí, "Nhưng tôi sẽ không cho Sờ Vong một cơ hội nữa. Nguyên tắc của A Ngõa chỉ làm hồng việc!" Cô mở cửa, xuống xe, gạt cửa sau, lôi Bạch Huyền Tư ra ngoài, ném lên mặt đất. Bạch Huyền Tư run rẩy một chút, sau đó bất động... vĩnh viễn.

Lúc này, cô ấy thực sự đã chết rồi!

A Khố tiến vào trong xe, ngồi xuống bên cạnh, nhìn tôi đầy khinh bỉ.

"Rốt cuộc có thể giết cô rồi!" Cô ta nói, kéo tôi lại gần, đối diện với mình.

Súng của cô ta dí vào trán tôi, cứng rắn, lạnh lẽo. Cô ta dùng lực rất mạnh, khiến trán tôi đau nhói.

Tôi nhìn ngón tay cô ta đặt ở cò súng, ánh mắt thoáng le lên, sau đó lại tối sầm như cũ.

Cô ta nói: "Chết đi!"

Tôi nhắm chặt mắt lại. Đừng, Sờ Vong!

Đợi một hồi lâu, viên đạn cùng cơn đau trong dự liệu không đến. Cô ta vẫn duy trì tư thế này, không hề động đậy.

Như vậy còn khó chịu hơn cả chết.

Không biết đã bao lâu. Có thể chỉ vài phút, nhưng với tôi mà nói, như thể một đời đằng đặc. Tôi kêu lên : "Muốn giết cứ giết đi, đừng dằn vặt tôi như vậy!"

Cô ta không trả lời, không hề trả lời.

Tôi mở bừng mắt.

Cô ta vẫn giữ tư thế kia, dí súng vào trán tôi, chỉ có một điểm khác biệt duy nhất là, cô ta vẫn không động đậy, hai mắt cô ta tối tăm chết chóc.

Chuyện gì thế này? Tôi thử lay lay thân thể, cô ta vẫn không động đậy, mắt đờ đẫn như đã mất tiêu điểm.

Tôi từ từ lùi khỏi họng súng, nhảy xuống xe, cuống cuồng chạy đi. Không cần biết cô ta làm sao, tôi chỉ muốn chạy đi thật xa, chạy tới bên Sở Vong.

Nhưng chỉ mới rời khỏi đó chưa đến trăm mét, hai bóng người đã đột ngột xuất hiện trước mặt tôi.

A Ngõa nói: "Dịch tiểu thư, đã lâu không gặp."

* * * *

Mảnh sân trống trải, gió lạnh lẽo luồn qua, ánh trăng bạc mờ hồ rọi xuống sân thượng. Một bóng người cao lớn ngồi ở sát bên rìa sân.

"A Khó sao vậy?"

Y đứng lên, đi tới, cái bóng cao lớn dần dần phủ lên tôi.

"Đôi khi tôi nghĩ, có lẽ ded nhất định phải xuất hiện trên thế giới này." Y vươn tay bóp cằm tôi, tôi nghiêng đầu muốn tránh lại bị siết chặt hơn.

"A Khó đã rất lâu không nạp điện, lái xe tới đây là lúc cô ấy dùng nốt phần điện năng cuối cùng." Y nói, "Vận may của cô quá lớn, chậm một giây nữa thôi, A Khó nhất định sẽ giết cô."

Tôi lạnh cả người.

A Ngõa cúi đầu nhìn tôi, khóe miệng nhếch lên nụ cười mơ hồ: "Dịch tiểu thư, cô sợ?"

"Nói thừa!" Tôi nhanh chóng trả lời theo phản xạ. Hai người bạn cũ y vì tôi mà bị giết, tổ năm chiến sĩ nay chỉ còn ba, y nhất định rất hận tôi.

"Tôi sẽ không giết cô." Y nói, "không giết người vô tội, dù ở bất kì tình huống gì, đó là nguyên tắc của tôi."

"Thù linh!" Một giọng nói lo lắng vang lên – là A Dân.

Tôi và A Ngõa đều quay nhìn về phía sau lưng tôi, thấy A Dân đứng đó, vội vã nói: "Tòa nhà này mất điện rồi, phải tìm nơi khác nạp điện cho A Khó! Nhưng chúng ta biết tìm nguồn điện trên vụn vụn ở đâu bây giờ?"

A Ngõa giật mình, cau mày lại. Cả hia im lặng một lúc. Nhìn từ sân thượng này, những tòa nhà xung quanh đều tối đen một mảnh, chỉ có xa xa truyền lại chút ánh sáng le lói.

Thật đúng dịp, cả khu vực này lại cúp điện.

"Dịch tiểu thư, cô may mắn thật đấy, chúng tôi phải tìm chỗ nạp điện cho A Khó trước rồi mới mở cho cô được." A Ngõa hình như rất trân trọng sinh mệnh của đồng sự.

Đầu tôi chợt nảy lên một ý, nhẹ giọng nói: "Tôi biết gần đây có chỗ có điện đấy, còn lên tới năm vạn vụn."

A Ngõa và A Dân đều quay sang nhìn tôi.

* * * * *

Chúng tôi lên ô tô rời khỏi nhà kho. A Dân lái xe, tôi và A Ngõa ngồi ở ghế sau, A Khó ngồi ghế phụ, vẫn bảo trì tư thế ngắt điện. Nơi muốn tới khá xa, lái xe cũng gần đến nửa giờ. Điều này khiến chặn đường của chúng tôi thật khẩn.

Xe ngoặt gấp, tôi ngã vào lòng A Ngõa. Y nghiêng tay đỡ tôi.

"Xin lỗi!" tôi nói theo thói quen, sau đó lập tức muốn vả miệng mình, xin lỗi gì chứ!

Đoạn đối thoại này thật kì quái, đặc biệt là khi chúng tôi nợ đối phương hai mạng.

"Thực ra, nếu cô không phải mẹ của ded, chúng ta có thể làm bạn." A Ngõa nói, "Đừng nhìn tôi kì quái như vậy, ở năm 2026, tôi cũng có mấy người bạn là nhân loại đấy."

Y đúng là kẻ ngoại lai trong thế giới người máy!

Nhưng tôi vẫn sinh cảm tình với y, tôi nói: "Anh vẫn hoang mang như cũ sao? "

A Ngõa không ngờ tôi lại đột nhiên hỏi như vậy, sắc mặt chợt buồn bã.

"Thực ra sinh con hay không đối với tôi mà nói, đều giống nhau cả." Tôi nói, "Người tôi yêu không thể khiến tôi mang thai, tôi căn bản không muốn có quan hệ với người khác."

Y nhìn tôi: "Sờ Vong?"

Tôi gật đầu: "Thực ra anh giết tôi hay không, đối với tôi mà nói, cũng giống nhau cả thôi. Bởi vì anh ấy sắp phải quay về 2026, vậy thì quãng đời còn lại, tôi từ lâu đã nghĩ thông suốt. Mất đi anh ấy rồi, cps khác chẳng cũng chỉ là cô độc chết đi hay cô độc sống tiếp."

"Cô độc ư?" A Ngõa băn khoăn, "Nhưng cô độc là gì? Tôi ngay cả cô độc là gì cũng không có cảm giác."

"Trong đầu tôi, chỉ có trống rỗng." Y chợt nghiêng người, gương mặt đẹp đẽ ghé sát tôi, "Cô là người đầu tiên thương tiếc tôi."

Tôi không thể lui hơn nữa, bị y ấn lên cửa xe.

"Vừa rồi trong mắt cô, là thương tiếc đúng không?" Y yên lặng nhìn tôi, "Thật là kì lạ, tôi sắp làm một việc tồi tệ với cô, cô còn nhìn tôi như vậy. Cô và con cô khác nhau nhiều lắm."

Ô tô đột nhiên ngừng lại. Đến rồi.

A Ngõa thả tôi ra, xuống xe.

Phòng thí nghiệm trọng điểm ngành khí động lực học cấp quốc gia.

"Khốn kiếp! Sao chúng ta lại phải tin người phụ nữ này?" Dường như A Khó đã khôi phục ý thức, âm thanh yếu ớt vang lên. Bị A Dân đặt lên bàn thực nghiệm, cô ta vẫn không ngừng nín thở.

"Bởi vì đây là phương pháp duy nhất cho cô sống tiếp! Tôi không thể để cô chết được!" Vẫn trầm mặc suốt dọc đường, lúc này A Dân đột nhiên quát lên. A Khó thoáng giật mình, an tĩnh lại.

Tôi lặng lẽ nhìn cô ta. Cô ta giết Trần Trầm, hại chết Bạch Huyền tư!

"Dịch tiểu thư, xin cho chúng tôi biết, nguồn điện ở đâu?" A Ngõa dịu dàng hỏi tôi.

Tôi bước tới bàn thực nghiệm, lần tìm một cái công tắc bên dưới, ấn nhẹ. Toàn bộ phòng thí nghiệm sáng bừng.

Phòng thí nghiệm cấp quốc gia, là nơi có nguồn điện riêng, tôi đã từng thực tập ở nơi này. Đã gần mười một giờ đêm, phòng thí nghiệm không có người trực, máy móc tự động vận hành. Đối với từng dụng cụ thí nghiệm hay công năng của chúng, tôi đều rất quen thuộc. Bởi vì tôi đã từng có hơn hai năm làm việc ở đây.

Phòng thí nghiệm cấp quốc gia, là nơi có nguồn điện riêng, tôi đã từng thực tập ở nơi này. Đã gần mười một giờ đêm, phòng thí nghiệm không có người trực, máy móc tự động vận hành. Đối với từng dụng cụ thí nghiệm hay công năng của chúng, tôi đều rất quen thuộc. Bởi vì tôi đã từng có hơn hai năm làm việc ở đây.

Đột nhiên tôi nhớ tới hkcd, tận chân trời nào đó, anh có biết thời khắc này tôi đang hăm thân ngục tù, mệnh ở sớm tối?

Tôi nói: "Nguồn điện ở cạnh đó." Rồi chỉ vào một cỗ máy thực nghiệm rất lớn cách đó không xa. Đó là thiết bị tạo gió. Thiết bị tạo gió thông thường dùng để sản sinh sức gió, phục vụ công tác đo khả năng chống chấn động của các mô hình kiến trúc.

Mà thiết bị tạo gió này, cả nước chỉ có một cỗ duy nhất, nhập từ Đan Mạch, có thể sản sinh gió lốc quy mô nhỏ, phá hủy bất cứ vật thể nào, dù kiên cố đến đâu, và nói chưa từng thất bại. Đương nhiên, đây chỉ là nhiệm vụ mang tính hủy diệt của thiết bị này.

"Từ từ! Liệu đây có phải một âm mưu không?" A Dân không yên tâm nhìn ống thông gió. Anh ta chưa từng nhìn thấy ống tạo gió của thời đại này. Hơn nữa, nếu không phải dân chuyên nghiệp sẽ không thể hiểu biết công dụng của thiết bị này.

"Tôi đang đứng đây với mấy người, nếu có gì bất lợi thì giết tôi đi là được rồi." Tôi thần nhiên. A Dân hơi do dự, nhưng nghe tiếng rên rỉ thống khổ của A Khó, anh ta cắn răng hạ quyết tâm, đặt cô lên bàn thực nghiệm dưới thiết bị.

Tôi bước tới, mở nguồn điện của thiết bị rồi đưa đầu dây nối ngoài cho A Dân: "Nạp điện cho cô ấy đi."

Ổng sinh gió bắt đầu vận hành, phát sinh âm thanh ù ù. A Khố mừng rỡ, hai mắt rớt cuộc mở ra, sáng ngời khiến A Dân A Ngõa cũng yên tâm. Tôi lui lại bên cạnh A Ngõa.

Nhưng tình cảnh chỉ duy trì được chừng năm phút, ánh mắt A Khố dần dần tối lại, thiết bị cũng chuyển động chậm dần.

"Chuyện gì thế?" A Ngõa lo lắng.

"Có thể đường dây có vấn đề, để tôi xem xem!" Tôi đi ra bàn điều khiển phía sau thiết bị, lần này bọn họ không hề hoài nghi, chỉ lo lắng nhìn A Khố trên bàn.

Tôi lấy trong ngăn kéo một bình khí nén, đặt xuống bên dưới bàn thiết bị. Phía sau động cơ có một khe lõm, tuy không phải dành cho cái bình này nhưng đặt vào có thể giữ yên.

"Cô làm gì đó?" A Ngõa giữ chặt tay tôi lại.

"Thiết bị chưa đủ nhiên liệu." Tôi ngẩng đầu nhìn y, ánh mắt rất bình tĩnh.

Y buông tay, tôi mở lại van động cơ.

Lần này không có bất kì sự cố báo, thiết bị đã vận hành mười phút, A Khố thậm chí đã có thể giơ tay lên.

A Dân nghiêng người bên cạnh cô ta, gương mặt hơi gầy đã xuất hiện vẻ vui mừng.

"Cám ơn cô." A Khố hình như cũng vừa lòng.

"Ha ha." Tôi cười trừ.

"Cô và Sở Vong ở bên nhau thế nào?" A Ngõa hỏi, "Anh ta là người nhân tạo, tôi là người máy. Chúng tôi thật ra có thể được coi là đồng loại."

Tôi không hiểu.

"Anh ta có thể, tôi cũng có thể." Lời chưa dứt, môi y đã đặt lên môi tôi. Cảm giác lạnh lẽo từ môi truyền thẳng lên não. Lưỡi y vừa thận trọng vừa ngây ngô, từ từ dò tiến.

Tôi kinh hãi, dồn sức đẩy y ra, y vẫn bất động. Tôi mím chặt môi, y có vẻ tức giận, bấm vào bên hông tôi một cái. Tôi bị đau, mở miệng, lưỡi y liền lợi dụng cơ hội tiến vào.

Tôi bối rối vô cùng nhưng không có cách nào thay đổi tình trạng lúc này. Thiết bị tạo gió vận chuyển càng lúc càng nhanh, âm thanh càng lúc càng lớn.

Vô số ý niệm lóe lên như tia chớp trong đầu tôi, dần dần hiện rõ ánh mắt yêu thương và những lời mơ hồ của Sở Vong ngày đó:

"... Máu của em nếu trộn lẫn với nước bọt sẽ tạo thành kịch độc..."

Mùi máu tanh tràn ngập khoang miệng tôi, tôi đưa lưỡi ra sức quần lấy A Ngõa. Hàng mày kiếm của y hơi run rẩy, cánh tay ôm tôi càng siết chặt hơn. Hồi lâu, y rớt cuộc buông tôi ra, cả hai đều thở dốc vì nộ hôn cuồng nhiệt ấy.

Y nhướng mày, nở nụ cười bí hiểm, tay lại siết chặt hơn, đầu đặt lên vai tôi, trầm giọng: "Thảo nào Dịch tiểu thư đáp lại một người máy nhiệt tình đến thế, ra là muốn đầu độc tôi."

Tôi đỡ người, y cười to nói: "Sở Vong quên nói cho cô biết sao? Ở năm 2026, còn có một người lợi hại ngang anh ta, đó là tôi! Độc này là trí mạng, nhưng nó vô hiệu với tôi."

Lòng tôi trầm xuống. Nhưng với A Ngõa, dường như âm mưu vừa rồi của tôi không hề tồn tại, vẫn dịu dàng nói: "Dịch tiểu thư, hãy để cho tôi yêu cô nhé?"

Tôi hoảng sợ, ngẩng phắt đầu nhìn y.

"Ở thời đại của chúng tôi, chưa từng có ai như cô, nhìn tôi bằng ánh mắt đau lòng và tiếc thương đến thế." Y cúi đầu cười, "Vậy nên, tôi muốn được yêu cô. Chờ giải phẫu cho cô xong, tôi định ở lại nơi này, thử cảm giác yêu một người. Vừa rồi lúc hôn cô," Y nắm tay tôi, áp lên tâm ngực bằng kim loại, "Ở đây, con chip của trái tim tôi, như được thứ gì đó lấp đầy."

"Để đáp lễ nộ hôn vừa rồi của cô..." Y mạnh mẽ siết lấy tôi trong vòng tay cường tráng, vùi đầu vào hõm vai tôi.

"Anh định làm gì?" Tôi kinh hãi, trên vai chợt có cảm giác đau đớn. Đang muốn giãy ra, y đã chủ động buông tôi.

Tôi cúi đầu nhìn trên vai đã có một dấu răng chói mắt. Cắn rất sâu, máu tươi đầm đìa.

"Đừng lo!" Y cười trầm lắng, "Nơi đó, tôi vừa lưu lại tín hiệu của mình. Tín hiệu của tôi, tín hiệu duy nhất."

Y vươn tay vuốt tóc tôi nhưng tôi không thể nhúc nhích tránh đi. A Ngõa tiếp tục giải thích: "Tôi đã đưa một phần con chip của mình vào cơ thể cô. Nó có thể đáp lại tần số của phần còn lại trong đầu tôi. Chỉ cần tôi còn sống, dù cô đi tới bất cứ đâu trên thế giới, tôi cũng có thể tìm được..." "

Trong phòng thí nghiệm, tiếng động cơ tạo gió chuyển động quanh khắp không trung. Tôi ngẩng đầu, nhìn lên đồng hồ treo tường, kim dây đang chậm rãi di chuyển về phía số mười hai. Tôi nhẹ nhàng nhắm mắt, chậm rãi trả lời: "Chắc không cần nữa đâu... Bởi vì có thể anh sẽ muốn giết tôi ngay bây giờ..."

Y ngẩn người, nhìn về phía A Khó và A Dân.

"Àm!" Một tiếng nổ lớn vang lên, tất cả đều sững sờ, nhìn bụi bay mù mịt trên động cơ.

"Có chuyện gì..." A Dân còn chưa nói hết câu.

Lại một tiếng nổ lớn hơn vang nữa, đỉnh tai nhúc nhúc, lửa cuộn cuộn dâng lên từ động cơ, nháy mắt đã bao phủ toàn bộ bàn thực nghiệm. Toàn bộ phòng thí nghiệm trong tích tắc rung lên.

Sóng nhiệt ập về phía chúng tôi, đẩy tôi và A Ngõa bắn về phía sau năm, sáu mét, va vào tủ giấy tờ, sách báo và giấy tờ ào ào đổ xuống người chúng tôi.

Đau đớn khắp người, tôi cảm thấy như đang chìm vào hỏa lò, nhiệt độ xung quanh tăng vọt.

"Chết tiệt!" A Ngõa gầy giữa bỏ dây, tập tễnh bỏ về phía bàn thực nghiệm.

Chẳng còn gì cả! Chẳng còn gì nữa!

Vụ nổ khủng khiếp ấy đã khiến toàn bộ bàn thực nghiệm tan thành mảnh vụn, kể cả A Khó và A Dân. Thân thể bọn họ đã nát tươm cùng bàn thực nghiệm và động cơ, những mảnh tàn vụn vãi khắp mặt đất.

A Ngõa quỳ trên mảnh phế tích, đưa lưng về phía tôi, cầm lên hai miếng kim loại không hề nhúc nhích.

Tôi làm được rồi, Triển Trầm, Huyền tư...

Không ai hiểu rõ công năng của thiết bị tạo gió này hơn tôi. Dù là vật tạo thành từ nguyên tố kiên cố nhất cũng sẽ bị nó hủy diệt. Huống chi, tôi còn đặt thêm một bình khí nén ở bên cạnh động cơ. Khi động cơ chuyển động với tốc độ lớn nhất định sẽ sinh ra gió lốc, đồng thời cũng khiến nhiệt độ xung quanh tăng nhanh trong nháy mắt.

Vụ nổ vừa rồi, chính là do bình khí nén đó.

Vậy mà lúc này lòng tôi chẳng có một chút vui vẻ. Đây là lần đầu tôi hại người, hại chết người máy...

Tôi tự tay báo thù cho Triển Trầm, nhưng lại giết chết hai người máy!

Tôi chậm chậm lui về phía sau, phía đó có một cánh cửa. Tuy không có nhiều hi vọng lắm..

A Ngõa quay phắt lại, một giây sau, đã đứng trước mặt tôi. Y vươn tay, bóp chặt cổ tôi, khiến tôi không thể động đậy.

"Cô dám..." Vành mắt y đỏ lên như lửa, ánh mắt không thể tin nổi và tràn ngập hận ý. A Ngõa kéo mạnh một cái, tôi bị lôi đến trước mảnh phế tích, buộc phải đối mặt với những mảnh vụn chết chóc này, y thì đứng phía sau lưng tôi.

"Vì sao, lại gây thương tổn nhân loại như vậy?" Tôi kinh ngạc nghe ra một tia mỉa mai trong giọng mình.

"Nhân loại... Ha ha... Nhân loại!" Tôi nghe giọng y chột cát cao, tiếng cười tràn ngập tuyệt vọng.

"Người máy, vì sao lại ấu trĩ như thế?" Tôi cười nói, nhìn đồng hồ hỗn độn trước mắt. Tất cả, đều đã không còn tồn tại. Thiết bị tạo gió, A Khó, A Dân, tất cả đều đã tan tành trong vụ nổ. Chất lỏng rót vào người họ để giả trang thành máu người đã bắn ra khắp nơi.

"Một con người yếu ớt, trời gà không chặt như tôi lại có thể một lúc tiêu diệt hai người máy xuất sắc!" Tôi tiếp tục kích thích y. Tôi... cũng không muốn sống nữa. Một cuộc sống hỗn loạn như vậy, những người nhân tạo hay người máy không ngừng vì tôi mà chết đi hoặc do chính tay tôi hại chết...

Bỗng nhiên, tôi thật lòng chờ mong A Ngõa ra tay.

Cuối cùng, A Ngõa cất giọng lạnh lùng: "Cô giết hai người bạn của tôi, tôi không thể để cô sống sót!"

Tay trái của y rời khỏi người tôi. Một cơn đau kịch liệt từ sau lưng truyền đến. Cực kì đau đớn, cũng cực kì nhanh, nhanh đến mức tôi không kịp thấy động tác của y, chỉ nhận ra một vật rất sắc cắm thẳng vào tim mình.

"Đi chết đi!" Y nói.

Con đau chưa từng có từ tận nơi sâu nhất trong cơ thể truyền đến.

Con đau chưa từng có từ tận nơi sâu nhất trong cơ thể truyền đến.

Không thể thở nổi.

"Dịch Thiếu Hàn." Giọng A Ngõa truyền đến từ sau lưng, y nói, "Tôi sẽ ghi hớ tên cô !"

Như để tôi cảm nhận chân thật con đường đi đến cái chết, tay y đẩy từng chút từng chút, tôi gần như có thể cảm giác vật nhọn ấy xuyên qua thịt, lách qua xương, đi thẳng tới tim...

Tôi đã đau đến chết đi sống lại.

Chợt nghe "Đoàng! Đoàng!" hai tiếng, A Ngõa đau đớn rên lên.

"Thiếu Hàn!" Giọng nói quen thuộc vang lên.

Anh đã tới rồi ! Ngay trước khi A Ngõa đâm vào tim tôi, anh đã tới !

Tuy còn chưa thấy anh nhưng dẫu một giây nữa sẽ phải chết, tôi cũng không tiếc nuối. Tôi mừng rỡ, ý thức đã mơ hồ nay lại rõ ràng lên.

"A..." Tôi cắn răng, vật nhọn không di chuyển nữa mà dừng lại trong cơ thể càng khiến tôi cảm nhận rõ con đau không thể chịu đựng này.

Nhưng, điều khủng khiếp hơn còn ở phía sau, khi vật nhọn bỗng nhiên bị rút ra khỏi cơ thể ! Đau đớn đến phát điên, tôi cảm thấy thứ gì đó đang cùng vật ấy rời khỏi cơ thể, cuộn cuộn không ngừng. Tôi gục xuống, khắp người không còn một tia sức lực để gượng dậy. Căn phòng yên tĩnh lạ lùng, không gian chỉ vắng tiếng kêu đau đớn của tôi.

Đau quá, đau chết mất ! Đau đến nỗi tôi không đủ sức để thở nữa !

Một đôi tay vững chãi đỡ lấy tôi.

Anh nói: "Thiếu Hàn, anh đến rồi!"

Tôi muốn trả lời, lại phát hiện mình không thể, môi giật giật, chỉ phát ra tiếng thở dốc khó nhọc.

Đôi tay ấy vội vã di chuyển trên lưng tôi, có gì đó mát lạnh lướt qua, con đau nhanh chóng dịu lại. Anh băng bó vết thương trên lưng cho tôi rồi lại nhét vào miệng tôi một viên thuốc.

Tôi nhìn bàn tay đỏ những máu của anh, lúc A Ngõa ra tay, tôi không khóc lấy một tiếng, nhưng giờ lệ rơi đầy mặt.

"Em làm tốt lắm." Anh nói, đồng thời tay thoáng dừng lại. Tôi nghe anh hít sâu một hơi, chậm rãi nói tiếp, "Nhưng vết thương của em quá nặng."

Bàn tay to lớn lại chuyển động rất nhanh trên lưng tôi, dường như đang cố chữa trị vết thương đáng sợ ấy.

"Anh đến kịp là tốt lắm rồi." Tôi gian nan quỳ người nhìn anh.

Một ngày một đêm không gập, anh vẫn như vậy, đôi mắt phượng dài hẹp chan chứa dịu dàng nhìn tôi, cứ chuyên chú như vậy.

"Ôi..." Tôi chợt thấy mắt tối sầm, cổ họng trào lên thứ gì đó tanh ngọt.

Sao lại như vậy? Làm sao có thể? Tôi ôm ngực, anh ôm cổ tôi.

Tôi đau, không phải vì mình, mà vì anh.

Ngực Sở Vong bị một con dao xuyên qua!

Đã xảy ra chuyện gì?

Con dao ấy, chính là con dao gây nên vết thương trên ngực tôi, vết thương khi anh băng bó thì hô hấp ngưng trệ, hai tay run rẩy, ản nhẫn đau đớn.

"Sao lại như vậy?" Rõ ràng là anh bị đâm nhưng lại khiến tôi tối sầm hai mắt, không chịu đựng nổi, phun ra một ngụm máu tươi.

"Em đi mau!" Anh chậm chậm đẩy tôi ra.

"Không! Anh đi với em!" Tôi ôm lấy anh. Cả hai chúng tôi đều đã suy kiệt.

Tuyệt vọng!

Trong tầng bụi mù mịt, dưới ánh sáng mờ mờ, một bóng người cao lớn chậm rãi đứng thẳng lên.

A Ngõa! A Ngõa vẫn còn sống!

Y hơi loạng choạng, đùi phải trúng đạn vẫn đang đổ máu, có thể nhìn thấy cả lõi kim loại sáng loáng phía sau lớp máu thịt nát bầy. Còn một vết đạn, nhưng chắc chắn là vị trí rất quan trọng!

Động tác của y rất chậm, kéo lê đùi phải, từng bước từng bước hướng về phía chúng tôi. Y hơi cúi đầu, nâng máu tóc dài, gất gao nhìn chúng tôi, gương mặt vốn đẹp để nay nhìn lại thật ma mị!

Y chậm rãi rút khẩu súng bên hông.

"Đi mau!" Sờ Vong hét lên, đẩy thật mạnh, khiến tôi bắn ra xa bốn, năm mét, ngã nhào trên mặt đất. Anh nhìn tôi, ánh mắt đau thương tột độ, chứa đầy quyết liệt chia ly!

"Sờ Vong, tôi sẽ giết các người!" A Ngõa từ từ nói.

"Phải! Chúng ta nên sớm phân thắng bại một phen!" Sờ Vong cầm súng, đứng lên, vừa vịn che chắn cho tôi. Hai người nắm chặt súng đứng đối đầu.

Hết sức căng thẳng!

Tôi cắn môi đứng lên, chậm rãi lết ra phía cửa!

"Đoàng!" Một viên đạn cày lên sàn nhà nát ngay chân tôi, tôi cắn răng, không để ý uy hiếp, tiếp tục bước đi.

Đến tận lúc ra tới cửa vẫn không có thêm viên đạn nào đuổi theo.

Nhưng tôi không dám quay đầu lại, bởi vì phía sau liên tục truyền đến tiếng súng nổ.

Trong đó có cả tiếng đạn xuyên vào thân thể.

Tôi không dám quay đầu.

Tôi chỉ kéo cửa, bước ra.

Ngoài cửa, trăng sáng sao thưa, gió mát lùa tới. Tôi ngăn người.

Có lẽ thuốc của Sờ Vong đã phát huy tác dụng, sức lực như lại ủa về, bước chân đã nhanh hơn.

Tôi che ngực, chậm chậm chạy đi. Phía sau vẫn liên tục truyền đến tiếng kim loại va đập, tiếng quát, tiếng súng nổ!

Chạy được hơn một trăm mét, đến chỗ rẽ, đã có thể nhìn thấy cách đó không xa, ánh người lấp lóe, có người qua lại.

Phía sau, là hai thế giới!

Đi thêm một bước, là cuộc sống bình thường. Vẫy tay cầu cứu một ai đó trên đường, tôi vẫn còn tiền mạng theo, sẽ nhờ người đưa tới bệnh viện, sau đó sẽ chạy trốn....

Đi thêm một bước, là vĩnh viễn chia xa.

Đi thêm một bước, là một cuộc đời mới.

Đi thêm một bước, là không còn Sờ Vong.

Âm thanh của dòng xe cộ ồn ào đến thế, nhưng vì sao, tiếng va đập, tiếng súng, tiếng hô phản nộ trong phòng thí nghiệm vẫn không ngừng vọng lại bên tai tôi, tựa như chú ngữ ?

Đây là hồi kết sao ? Hồi kết của đoạn đời lưu lạc chạy loạn, từ nay về sau lại là khởi đầu mới, tươi sáng hơn, an toàn hơn ?

Sờ Vong có giết được A Ngõa ? Có còn quay về bên tôi ?

Hay là sẽ bị A Ngõa giết ? Rồi y sẽ giết nốt tôi ?

Hoặc... tôi sẽ không còn cơ hội gặp lại bất cứ ai trong hai người đó ?

Tôi phải làm gì ? Tôi nên làm gì ?

Bạn đang đọc truyện *Hai Lần Gặp Gỡ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 9

Bắc Kinh – đêm lạnh như nước!

Tôi "chạy" bằng tốc độ mình cho là điên cuồng nhất, vết thương trên lưng dường như lại rách ra, cơn đau từ nơi ấy càng lúc càng dữ dội, truyền thẳng về tim.

Đột nhiên, tôi như cảm thấy toàn thân nhẹ bẫng.

Sở Vong, am nghĩ anh không biết.

Nếu an toàn của em, phải lấy tính mạng của anh đổi lại, em tình nguyện, cả đời phiêu bạt nơi nơi!

Cho dù rốt cuộc cùng chết bên nhau, cho dù đây chỉ là trò đùa của trời xanh nghiệt ngã, em không hề hối hận giây đầu tiên gặp gỡ liền không hề do dự - thích anh!

Cũng không hối hận, thời khắc này đã quay đầu lại!

Em không thể hình dung, không thể hình dung một thế giới không có anh!

Cho nên tôi kéo lê thân thể kiệt quệ, lần thứ hai đứng trước cửa phòng thí nghiệm.

Thậm chí đã không còn rõ ánh sáng lập lờ kia là ánh sao hay ánh đèn.

Tiếng súng đạn dần lắng.

Dường như cả tiếng hít thở cũng đã biến mất.

Sở Vong, em nguyện ý đánh cược, nếu hai mươi năm sau con em có thể bình yên, vậy tối nay em làm gì cũng sẽ vẫn an toàn. Em nguyện ý vì anh, cuộc phen này.

Đẩy cửa, cảnh tượng trước mắt khiến tôi kinh ngạc!

Bên trong phòng thí nghiệm dường như vừa trải qua một cuộc hủy diệt! Mảnh kim loại văng khắp nơi, vách tường dày đặc lỗ đạn, dụng cụ thí nghiệm biến dạng hoàn toàn, trong không khí ngập mùi thuốc súng và... máu. Khói thuốc che mờ hai mắt, tôi không thể thấy rõ phương hướng và... tương lai.

"Sở Vong! Sở Vong!" tôi dốc toàn bộ sức lực gọi to.

Không ai trả lời.

Tôi đập từng mảnh đá vụn tìm anh.

Thật lâu sau.

"Thiếu Hàn... " Dường như đâu đây vọng lại một âm thanh yếu ớt.

"Sở Vong!" Tôi chạy như điên đến nơi ấy, lại chỉ thấy một đồng đồ nát, nào có bóng người!

Anh ở đâu? Anh ở đâu?

Hay chỉ là, ảo giác của tôi?

"Bên... dưới... chân em.. " Giọng nói kia lần thứ hai truyền đến, lòng tôi căng thẳng, nhìn đám đá vụn và đồng kim loại vỡ nát dưới chân.

Điên cuồng cào lớp đá và mảnh kim loại ra, gương mặt tuấn tú của Sở Vong xuất hiện.

"Tốt quá rồi! Anh còn sống!" Hai tay tôi ôm lấy mặt anh.

Anh nỗ lực mở mắt, mỉm cười nhìn tôi.

"Tốt quá rồi!" Tôi thì thào lặp lại.

Trên mặt anh, một vết cắt thật sâu giữa mi tâm kéo xuống gò má trái, khiến tôi kinh hãi!

Thân thể anh cũng bị một đồng đá vụn và mảnh gỗ vùi lấp, tôi vội vàng bới cả hai tay.

"Đừng!" Sờ Vong thấp giọng ngăn tôi, hơi thở mong manh, "Từ dưới ngực đã không còn gì. Em đừng nhìn, anh không muốn em thấy ... anh như vậy... "

Thế giới trong nháy mắt như sụp đổ dưới chân.

Thân thể anh! Thân thể anh!

"Nghe anh nói đã!" Sờ Vong hít sâu một hơi, gắng bình ổn lại, nói tiếp, "Anh vừa... kích nổ bom, A Ngõa... đã nổ tan rồi, còn anh... chỉ dư lại... chút năng lượng... "

"Không!" Tôi thất thanh, "Em sẽ nạp điện cho anh, sẽ nối tay chân cho anh, anh nhất định sẽ không chết!"

Sờ Vong, sao anh có thể chết! Anh là người nhân tạo ưu tú nhất! Chỉ cần linh hồn anh còn đây, chỉ cần còn chip anh còn đây...

Chip...

Tôi hiểu ra, con chip thay thế trái tim, đã bị phá hủy!

"Vô ích..." Anh nhìn tôi, rõ ràng đã kiệt sức nhưng vẫn cố dồn chút hơi tàn sót lại, "Anh rút cuộc... cũng hoàn thành nhiệm vụ chủ nhân giao..."

"Không! Anh đừng nói nữa! Em nhất định phải cứu anh, nhất định có cách cứu anh!"

"Nghe anh nói..." Anh nhẹ nhàng nắm tay tôi, không mạnh mẽ như mọi lần. Sức anh không còn nhiều, chỉ khẽ nắm như vậy nhưng vẫn khiến tôi không dám nhúc nhích.

"Bọn họ... không có khả năng... đưa thêm một đội nữa đến! Em... an toàn rồi! Em rút cuộc... an toàn..."

"Câm miệng! Không cho anh nói như thể trắng trời vậy! Anh rõ ràng phải ở bên em một năm, bây giờ còn chưa được nửa năm! Em là mẹ của chủ nhân anh! Em muốn anh sống! Sao anh có thể bỏ lại em một mình?"

Sao anh có thể bỏ lại tôi, sau khi khuấy lên mọi thứ?

Thế giới không có Sờ Vong? Thế giới không còn Sờ Vong? Làm sao có thể chịu được? Làm sao có thể đối mặt?

Chờ đợi tôi, là một thế giới như vậy, là một tương lai trống rỗng như vậy!

Thế giới ấy, tương lai ấy...

Không còn người, khoanh tay đứng xa xa, mỉm cười gọi tôi, "Dịch tiểu thư."

Không còn người, vóc dáng mạnh mẽ, mảy rậm phi dương nhập tẩn!

Không còn người, bi thương mà cao ngạo nói với tôi, giây phút linh hồn sống lại, tất cả kí ức và tình cảm đều ngủ lại trong thân thể đã chết!

Không còn người, tay phải dao nhọn, tai trái súng thép, cứu tôi trong cơn nước lửa, vì tôi rạch đất xé trời, vì tôi hóa thân Tu La!

Từ nay về sau... Từ nay về sau...

Đêm đêm ngày ngày, ngày ngày đêm đêm! Năm năm tháng tháng, tháng tháng năm năm!

Cho tôi, bình yên êm ấm, thái bình vang ca, vạn sự như ý, phúc lộc song toàn!

Đợi anh, yên lặng dưới đồ nát, trong tối tăm, tan thành mây khói, chết... không nơi táng thân!

Trong tương lai, anh không có thân phận, linh hồn khuyết thiếu; ở hiện tại, anh không để người biết, không lưu dấu tích!

Đây là kết cục của đôi ta?

Khoa học của hai mươi năm và dục vọng, đổi lấy một lần vượt thời không, bảo toàn tính mạng tôi, chôn vùi linh hồn anh, để quãng đời còn lại của tôi lưu lạc ?

Thì ra kết cục là như vậy ! Sờ Vong, thì ra em lại mất nah như vậy...

"Xin lỗi..." Ánh mắt anh ra sức mờ to mình tôi, "Thiếu Hàn, em phải sống thật tốt..."

"Em yêu anh!" Tôi ôm mặt anh, "Em yêu anh, vĩnh viễn yêu anh !"

"Anh cũng... yêu em!" Anh ho một tiếng, phun ra búng máu, trên mặt lại là nét hạnh phúc chưa từng xuất hiện, mắt chăm chú gắn lấy tôi, nhưng ánh mắt đã dần tan rã.

"Đừng, anh không được..." Tôi biết, tính mạng anh như nắm cát trôi qua kẽ tay, không cách nào níu giữ.

"Lạ qua..." Giọng anh thấp dần, "Anh sao lại... bắt đầu... thấy ảo giác...."

"Anh... đừng nói lung tung!" Tôi vỗ nhẹ, không sao ngăn được ánh mắt anh tan rã dần.

"Buổi tối... bãi cỏ... em ở đó cười..." Tôi kinh hoàng, ánh mắt anh càng lúc càng mờ mịt, trên mặt nở một nụ cười hạnh phúc, dường như đã trở thành một người khác. Anh dịu dàng, "Cười.. đi tối... bóng rổ... Đưa em về phòng... Thiếu Hàn... Thật hạnh phúc... yêu em... không phải... không yêu em..."

Trong khoảnh khắc, tôi quên hô hấp, hai tay che miệng, không để mình kêu lên.

Anh nói gì? Bóng rổ? Tối đó?

Cái tên ấy, phù bụi nằm trong một góc nơi trái tim, cái tên tôi cho rằng trọn kiếp này sẽ không còn nhắc tới, chớp mắt chợt nhảy lên trong óc.

Không, không thể, không phải như vậy!

Nhưng, lại là thế đó.

Ánh mắt Sở Vong bỗng nhiên trở nên tập trung, bình tĩnh dừng trên mặt tôi. Cuối cùng, gương mặt ấy hiện lên nét bi thương thường thấy, "Thiếu Hàn, cái đêm nói với em rằng anh phải ra nước ngoài, từ đó về sau, trái tim anh đã chết rồi."

Ánh mắt Sở Vong bỗng nhiên trở nên tập trung, bình tĩnh dừng trên mặt tôi. Cuối cùng, gương mặt ấy hiện lên nét bi thương thường thấy, "Thiếu Hàn, cái đêm nói với em rằng anh phải ra nước ngoài, từ đó về sau, trái tim anh đã chết rồi."

Anh sao lại có thể nói một câu như vậy, một câu khiến tôi điên cuồng, khiến tôi không thể khống chế nổi !

"Thì ra nỗi đau anh vẫn không hiểu rõ, thì ra là như vậy..."

"Thì ra, ý trời khiến anh trở lại bên em..."

"Nhưng vì sao anh vẫn không nhớ được? Vì sao vẫn không nhớ ra ?"

"Thiếu Hàn, anh rốt cuộc nhớ ra tên mình." Ánh mắt anh ngày càng sáng rực, giọng nói không còn đứt quãng. Tôi kinh ngạc nhìn anh, gò má góc cạnh như đao gọt, đồng tử lấp lánh như sao đêm, chỉ sợ, lời anh sắp nói ra, lại khiến tim tôi một lần nữa nát bấy !

Anh dồn hết khí lực hô to, "Hà, Khiêm, Dương! Thì ra tên anh là Hà Khiêm Dương !"

Tôi ngơ ngác nhìn anh, nhàn anh lấp lánh mắt, nhìn anh hạnh phúc đến thế, dịu dàng đến thế, ngắm tôi.

"Thì ra linh hồn trộm được từ trên thi thể này, kiếp trước đã yêu em, cho dù biến thành Sở Vong cũng không hề thay đổi !"

"Đừng nói nữa !" Tôi nức nở, ánh mắt anh hạnh phúc đến thế, nhưng tôi biết, đó là ánh sáng cuối cùng trong mắt người chết.

"Thiếu Hàn, thì ra, dù chết một lần cũng không cách nào ở bên em." Mắt anh dần dần tan rã.

"Anh đừng nói nữa ! Anh đừng nói nữa ! Trời ơi ! Xin anh !" Tôi khóc to.

Anh nhìn tôi: "Anh không bỏ được, thất sự không nở... Nếu còn có kiếp sau, anh nhất định phải ở bên em, bảo vệ em suốt đời. Sẽ không để em một mình lẻ loi trên thế giới này!"

Lời hứa hẹn sau cùng tan biến trong cổ họng, đôi hàng mi dài nhắm lại an tĩnh. Giọt lệ cuối cùng men theo vết máu rơi vào lòng bàn tay tôi.

Tôi ôm đầu anh. Anh ngủ yên trong lòng tôi.

Mái tóc anh đen nhánh. Làn da anh trắng trẻo. Giống như anh đang ngủ thôi, chỉ cần chạm khẽ lên hàng mi khép hờ là nó sẽ nâng lên.

Ngay trong lòng tôi, mắt anh, mi anh, mũi anh, môi anh.

Ngay trong lòng tôi.

Ngay trong lòng tôi.

Tôi quỳ gối ôm anh, trong cở thể tôi, có thứ gì đó chậm rãi trôi ra, chảy lên đầu anh, vai anh...

Đây là điều tôi từng khát vọng, an tĩnh như thế, hài hòa như thế.

Thế giới chỉ có tôi và anh, hài hòa như thế.

Sở Vong, hãy để chúng mình cùng say ngủ một giấc. Không có chiến tranh, không có súng đạn, không có Dịch Cảnh Dương, không có Hà Khiêm Dương. CHi có anh và em, Sở Vong và Dịch tiểu thư, sống không thể bên nhau, hãy để ta chết được cùng một huyết!

Tôi chậm chậm nhắm mắt. Tất cả quay về điểm khởi đầu. Không có âm thanh, không có ánh sáng.

Không biết qua bao lâu, chợt bên tai tôi có tiếng người, tiếng còi cảnh sát.

"Trời ơi ! Phòng thí nghiệm bị nổ rồi !"

"Bắn nhau ! Ở đó có bắn nhau !"

"Có một cô gái, hình như còn sống !"

"Tôi biết cô ấy ! Dịch tiểu thư, sinh viên năm thứ ba !"

"Vẫn còn thở ! Gọi xe cứu thương mau !"

Có người kéo tôi ra, có người nói chuyện bên tai tôi, có người muốn gỡ tay tôi ra khỏi anh, tôi từ từ giờ khẩu súng của Sở Vong về phía người đó.

Có người giật khẩu súng ấy đi, rồi cuộc tôi lại rơi vào bóng đêm nặng nề.

Sở Vong, anh và em cùng nhau ngủ đi, nhé!

* * * * *

Đau... đau quá...

Tôi mở mắt, ánh sáng làm mắt tôi nhứt nhối! lát sau, tôi nhìn rõ toàn cảnh xung quanh.

Tường trắng, ga giường trắng, bên cạnh là các thiết bị máy móc, tay trái tôi còn đang ghim tim truyền.

Đây là bệnh viện, tôi đang ở trong bệnh viện. Con đau nhức từ ngực truyền đến, là vết thương do A Ngõa gây nên.

Một người nằm gục bên giường tôi, tóc dài xõa tung, đôi vai gầy gò.

Nước mắt của tôi chảy xuống như mưa.

Tôi vẫn còn sống. Chỉ mình tôi còn sống!

"Thanh Oánh." Tôi khẽ gọi. Cô ngẩng đầu, tôi mất mộng lung đờ đẫn nhìn tôi rồi tỏa sáng : "Cậu tỉnh rồi! Cuối cùng cậu cũng tỉnh rồi!"

Cô đứng phắt dậy, nhào đến bên tường, ra sức ấn nút gọi bác sĩ.

"Ha ha ha ha ! Ha ha ha ha !" Cô ấy cười thật lớn, "Năm ngày ! Cuối cùng cậu cũng chịu tỉnh ! Tỉnh rồi !"

"Thanh Oánh..." Một cô gái thường ngày ngày gọn gàng thanh thoát như vậy, lúc này lại đầu bù tóc rối, nhất định là vì suốt mấy ngày nay chăm sóc tôi không ngơi nghỉ.

"Cậu sao rồi ? Có muốn uống nước không ?" Cô ấy vui vẻ.

Tôi gật đầu, nhấp một ngụm nước cô ấy đưa cho rồi nắm tay cô. Cô ấy không dám nức ních.

"Thanh Oánh, tớ đau quá." Tôi siết chặt tay cô ấy, "Tớ đau lắm, Thanh Oánh."

Nước mắt của cô cũng từ từ chảy ra.

"Sở Vong chết rồi." Tôi nói, "Anh ấy chết rồi, đã không còn cơ hội sống lại nữa. Sở Vong của tớ chết rồi."

Các bác sĩ nghe tin, chạy tới. Chúng tôi bị tách ra. Họ liên tục hỏi tôi đủ điều.

Tôi không trả lời, chỉ nhắm hai mắt, nhẹ nhàng, rơi vào tầm tối.

Tỉnh lại lần nữa, Thanh Oánh đang ngồi bên giường đọc sách. Thấy tôi mở mắt, cô ấy vui mừng lắm.

"Cậu ổn không?" Tôi hỏi. Thanh Oánh tròn to mắt, người đang bị thương là tôi lại hỏi cô ấy có ổn không.

Ngay sau đó, cô hiểu ra ý tôi, bàn tay siết nhẹ tay tôi.

"Tớ không ổn chút nào." Cô nói, "Một ngày tỉnh lại phát hiện mình bị người khác ném đến trước cổng trường, chẳng ai biết có chuyện gì xảy ra, chính bản thân cũng không rõ nữa. Từ sau hôm đó, cậu lại biến mất tăm. Tớ đã đi hỏi rất nhiều người, tìm khắp Bắc Kinh vẫn không thấy cậu. Tớ từng nghĩ cậu chết rồi!"

Tôi gạt đầu, sau lần bị A Khô cây chip vào đầu để không chế, lợi dụng xong, bọn họ đã ném cô ấy về trường.

"Phòng thí nghiệm thế nào?" Tôi hỏi.

Thanh Oánh ngẩn ra, rồi chợt khóc to: "Thiếu Hàn! Tớ bị cậu hù chết thôi! Tớ không biết mình làm đúng hay sai nữa! Sau đó phòng thí nghiệm bị phát nổ, thi thể của Sở Vong bị thiêu hủy trong vụ nổ rồi. May mà không có ai bị thương nữa. Nhưng mà thầy cô giáo ở trường và cảnh sát đều tìm cậu, họ bắt cậu bồi thường, còn nghi ngờ cậu giết Sở Vong!"

Một Thanh Oánh luôn luôn ôn hòa mềm yếu, phải đối mặt với chuyện này, hẳn khó khăn lắm.

Thanh Oánh vừa khóc vừa nói tiếp: "Tớ chẳng biết mình có làm đúng hay không nữa! Tớ rút tiền trong thẻ cậu, hối lộ bọn họ, để họ ém việc này xuống... Từ trước tới giờ tớ chưa từng làm loại chuyện này, tớ đã dùng hết tron một trăm vạn... Tớ...."

"Cậu làm tốt lắm!" Tôi nắm chặt tay Thanh Oánh, nước mắt lại chảy xuống, thi thể của Sở Vong... Tôi cũng không giữ được.

Lúc này cô ấy mới nín khóc mỉm cười, vui mừng đi lấy cơm cho tôi.

Hơn một tháng sau, tôi có thể ngồi dậy, bèn gọi Thanh Oánh tới, trịnh trọng nói: "Thanh Oánh, tớ có việc náo muốn cầu xin cậu!"

Thanh Oánh trừng mắt với tôi: "Cứ nói đi!"

"Đi tìm Hà Khiêm Dương, xem anh ấy đang ở đâu, đang làm gì, có phải gặp chuyện gì khó khăn hay không."

Một tháng sau. Bệnh viện Hoa Hạ.

Tôi vẫn phải quần băng trên người, Thanh Oánh đỡ tôi, đứng trước cửa phòng trọng bệnh.

Một đoạn đường đi tới đây đã làm rách miệng vết thương đang kết vảy, nhưng tôi vẫn muốn tới. Lời nói dối xuất ngoại ba năm trước của Hà Khiêm Dương, nỗi lưu luyến của Sở Vong trước khi chết, đáp án đều ở đây.

Đây là phòng bệnh nhân ung thư dạ dày giai đoạn cuối.

Chúng tôi đang trầm tư đứng đó, cửa phòng đột nhiên bị đẩy ra,

Một cậu bé chừng mười tuổi rón rén bước ra, cẩn thận đóng cửa, không hề phát ra bất kì tiếng ồn nào. Đó là một cậu bé cực kì xinh xắn, mắt to, mũi cao, mặt tròn, vóc dáng không cao, trông khỏe mạnh khác thường.

Điều kiện gia đình cậu nhóc chắc không tốt, quần áo trông hơi chật và đã rất cũ, thậm chí còn có chỗ rách.

Cậu bé nhìn tôi chằm chằm, gương mặt nhỏ nhắn lộ vẻ suy tư trong giây lát, hai mắt bỗng sáng lên: "Hai chị đến thăm anh hai à?"

Thanh Oánh ngạc nhiên: "Anh hai em là...?"

"Anh hai em là..." Cậu nhóc chống nạnh, hất mặt đắc ý nhìn chúng tôi, "Đại tài tử phong lưu tiêu sái, ngọc thụ lâm phong Hà Khiêm Dương."

Vẻ mặt rất đáng yêu, lời nói rất dễ thương.

Nhưng chúng tôi không cười nổi.

Nhóc con vẫn rất vui vẻ, nhảy chân sáo về phía phòng nước.

Đầu chợt nhảy lên một ý, tôi hỏi theo: "Bé con, em tên gì?"

Nó quay lại nhìn tôi, toét miệng cười: "Hà, Cảnh, Dương!"

Hà Cảnh Dương? Hà Cảnh Dương!

Tôi và Thanh Oánh nhìn nhau, thì ra là thế, thì ra là thế !

Định mệnh xoay chuyển một vòng lớn, lại quay về điểm khởi đầu – Hà Khiêm Dương !

Nút thắt là ở đây, thì cũng cần cởi ra từ đây !

Tôi gõ nhẹ cửa phòng, Thanh Oánh ngồi xuống trên ghế đợi ngoài cửa.

Phòng trọng bệnh nhưng vẫn có đến bốn người nằm.

Trên giường gần ban công là bóng hình quen thuộc, an tĩnh nằm đó. Trên đầu anh đội mũ, gương mặt gầy gò tái nhợt, đầu còn đáng về tình lực bùng bùng khi xưa.

Anh đã từng là chủ lực của đội bóng rổ, đã từng là tài tử toàn năng được toàn trường chú ý.

Mà giờ đây, anh yên lặng nằm đó. Gia cảnh bần hàn, tiền quyên góp và tiền do trường học hỗ trợ đã dùng hết, bác sĩ cũng tuyên bố hết cách, anh đã dùng trị liệu.

Thật ư ? Hà Khiêm Dương ? Mấy ngày này, mấy ngày này, anh chỉ một mình nằm trên giường, một mình đếm thời gian, đợi tử thần đến đón ?

Tôi bước lại gần, mắt anh chậm chậm nghiêng qua.

Anh sững sờ nhìn tôi, hốc mắt đỏ ửng thoáng hiện lên vui sướng và tuyệt vọng.

Trầm mặc chỉ trong chốc lát, anh hỏi : "Sao em lại tới đây ?"

Tôi ngồi xuống bên anh : "Em đến thăm anh."

"Em đã biết rồi..." Hà Khiêm Dương nhìn tôi, ánh mắt đong đầy bi thương. "Em đến thăm anh một lần, ước nguyện cuối cùng của anh đã hoàn thành rồi."

Ung thư dạ dày giai đoạn cuối, hộ sĩ cho tôi biết, anh chỉ còn chưa đến một tháng !

Anh không nói lời nào, tôi cũng không lên tiếng.

Nhìn ánh mắt khoan hòa cùng vẻ mặt vui mừng của anh, tôi không nịn được, hỏi : "Hà Khiêm Dương, vì sao anh lại muốn một mình gánh chịu ? Anh cũng biết, em đã yêu anh nhiều đến mức nào. Vì sao không để em cùng anh, cùng anh đi qua khó cực, cùng anh những ngày sau cuối ? Nếu như em biết, em nhất định ở bên anh ! Không để anh một mình chịu đựng !"

"Nhưng anh lại lừa em. Anh cùng với Mặc Cẩm Hân lừa nhau lừa em ! Anh khiến em nghĩ rằng mình bị bỏ rơi ! Anh biết không, em đã từng nghĩ, đời này mình chẳng còn có thể yêu ai..."

"Thiếu Hân !" Anh cắt lời tôi, hai mắt rung rung, "Anh làm sao nhẫn tâm, làm sao nhẫn tâm để em yêu anh rồi lại nhìn anh chết đi ?"

Lời anh nói tựa như cú đánh thật mạnh, đập vỡ tất cả kí ức của tôi, đập vỡ vỏ bọc kim nén tâm tình tôi bấy lâu.

Cảnh tượng khi Sở Vong sắp chết lại lóe lên trong đầu tôi.

Hà Khiêm Dương nói, anh làm sao nhẫn tâm để em yêu anh rồi lại nhìn anh chết đi.

Sở Vong nói, thì ra dù đã chết một lần cũng không cách nào ở bên em.

Hà Khiêm Dương, anh biết không, sau khi anh chết, linh hồn anh vượt hai mươi năm thời không trở về bên em, lại khiến em yeey anh lần nữa ! Chung quy em vẫn không thể trốn chạy khỏi định mệnh yêu anh, và đem đến cho anh một số phận đau khổ !

"Cho nên mới gạt em ?" Mười ngón quán chặt vào nhau, tôi hỏi, "Xuất ngoại, có người yêu, đều là giả ?"

"Thiếu Hân !" Hà Khiêm Dương nhắm chặt mắt, tựa như muốn cực lực đè nén điều gì. Lát sau, anh mới mở miệng, chậm rãi nói từng từ từng câu, "Bên cạnh em, chẳng phải đã có một người đàn ông bảo hộ sao ?"

Tôi hoảng sợ, ngẩng đầu nhìn anh. Anh hít sâu một hơi, chậm chạp : "Anh từng tới nhà em, chỉ muốn nhìn em một chút... Anh thấy một thanh niên trông không tệ lái xe đưa em về."

Đó là... làm đầu tiên Sở Vong đến nhà tôi ?

Tôi chợt cảm thấy có gì đó trong ngực cuộn lên, chất longwr tanh ngọt tràn vào yết hầu.

"Thiếu Hân !" Hà Khiêm Dương kinh hoàng nhìn tôi học máu ra đầy giường, anh vội vã gắng gượng ngồi dậy. Các bệnh nhân khác cũng kinh ngạc hô lên, lo lắng nhìn tôi rồi vội ẩn chuông gọi y tá.

Tôi lau vết máu nơi khoe miệng, khoát khoát tay với anh, ý bảo không sao : "Không sao đâu, bệnh cũ của em thôi. Anh nói đúng, em có người yêu rồi. Anh ấy... là Sở Vong. Hi vọng anh chúc phúc chúng em."

Hiện tại, người em yêu là Sở Vong. Anh ấy không phải người, chỉ là một người nhân tạo, linh hồn của anh ấy, là từ anh – từ thân thể đã chết đi của Hà Khiêm Dương anh, lấy ra.

Nhưng Hà Khiêm Dương, lúc này anh không biết. Đợi đến hai mươi năm sau, khi anh trở lại bên em, vào một khắc trước khi chết đi, anh mới nhớ. Mới biết được anh đã trao cho em những giày vò ra sao, cũng như đã cho em một tình yêu sâu nặng dường nào !

"Em đi trước !" Tôi cố nén lệ, đứng dậy, đưa lưng về phía anh, không nhìn đôi mắt tràn ngập đau đớn của anh. Tất cả, đều đã được định trước.

Ngay kh cánh cửa khép lại, tôi nghe thấy âm thanh của anh thoe gió truyền đến : "Thiếu Hân, chúc hai người hạnh phúc !"

Anh ấy chúc tôi và Sở Vong hạnh phúc !

Thanh Oánh bước đến đón, tình mắt nhận ra bèn đỡ tôi : "Lại học máu ?"

Tôi gật đầu, cô không hỏi gì thêm, dìu tôi bước đi.

Một hộ sĩ hào tâm thấy tôi đỏ khoe mắt bèn lại gần, than thở : "Cô là bạn của Hà tiên sinh à ? Cậu ấy thật đáng thương, còn trẻ như vậy lại mắc bệnh hiểm nghèo, càng khổ hơn là gia cảnh lại quá bản hàn, cha mẹ mất sớm. Sau khi cậu ấy đi, em trai cậu ấy biết làm sao bây giờ."

Tôi giật mình chấn động, đúng vậy, tôi không thể đau khổ mất không chế, tôi còn có việc phải làm. Tôi gật đầu với Thanh Oánh, cô lập tức hiểu ý, dìu tôi đi về phía phòng làm việc của viện trưởng.

Viện trưởng và bác sĩ chính của Hà Khiêm Dương đang ngồi đối diện.

Hứa Thanh Oánh đặt một tấm thẻ lên bàn : "Xin hãy dùng thuốc tốt nhất cho Hà Khiêm Dương."

"Nhưng," Bác sĩ đẩy đẩy kính, bắt đầu dĩ nói, "Cậu ấy đã vào giai đoạn cuối, dù dùng thuốc tốt nhất cũng không thể bảo đảm sống quá một tháng nữa."

Tôi khẽ cắn môi : "Tôi có một yêu cầu, sau khi Hà Khiêm Dương chết sẽ bảo tồn thi thể của anh ấy trong phòng lạnh đủ hai mươi năm."

Viện trưởng và bác sĩ tròn mắt nhìn tôi, Thanh Oánh đang ngồi bên cạnh cũng giật mình : "Cậu điên rồi !"

"Tôi muốn các vị, lấy danh dự của viện trưởng, cùng tôi kí hợp đồng bảo vệ thi thể anh ấy, không được phép tổn hại chỗ nào đến năm 2026. Hứa Thanh Oánh sẽ làm người đại diện cho tôi, trong hai mươi năm này, khi tôi không có mặt ở thành phố hay ra khỏi Trung Quốc, cô ấy sẽ thay tôi giám sát tình trạng bảo tồn thi thể. Mặt khác, tôi muốn nhận nuôi Hà Cảnh Dương, em trai Hà Khiêm Dương."

"Vấn đề nhận nuôi thì cô cần mời luật sư, hơn nữa còn phải quan tâm đến nguyện vọng của Hà Cảnh Dương !" Viện trưởng và bác sĩ đã ngậy người vì yêu cầu kì quái của tôi.

"Được. Tôi sẽ mời luật sư."

Bạn đang đọc truyện *Hai Lần Gặp Gỡ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 10

Bốn mươi ngày sau. Nghĩa địa.

Hà Cảnh Dương – con nuôi tôi nhận hôm nay, đã đổi tên là Dịch Cảnh Dương, tay nâng hũ tro cốt, lặng lẽ đứng cạnh tôi trước bia mộ Hà Khiêm Dương.

"Chị ơi, anh hai chết rồi, bây giờ chúng ta đi đâu?" Gương mặt non nớt còn vuron lệ, giọng nói lại quá mức trầm tĩnh.

"Bé ngoan, sau này phải gọi là mẹ." Tôi ôm lấy be.

"Không muốn đâu!" Cậu bé cố chấp nhìn tôi, "Chị còn nhỏ hơn anh hai, chỉ lớn hơn em có mười tuổi thôi, sao em lại gọi chị là mẹ được?"

Tôi vỗ vỗ trán, nói: "Bọn họ đều nói con là con trai mẹ, cho nên con phải là con của mẹ."

Nó tròn to mắt, lời này đương nhiên nó nghe không hiểu.

"Cảnh Dương ngoan, chúng ta phải để lịch sử đi đúng quỹ đạo của nó. Cho nên con phải trở thành con của mẹ, mới có thể là Dịch Cảnh Dương."

Nó chỉ nửa hiểu nửa không nhưng vẫn gật đầu, nắm chặt vạt áo tôi.

"Bé ngoan, sau này chỉ còn lại hai chúng ta, mẹ nhất định sẽ bảo vệ con, cho con những thứ tốt nhất thế giới này."

Nó lại gật đầu, lộ ra vẻ chín chắn không hợp tuổi.

"Mẹ sẽ bảo hộ con bằng cả tính mạng mình cho đến khi con có đủ năng lực bảo hộ hai chúng ta." Tôi ôm con trai mới của mình vào lòng, đứa bé này gầy gò và nhỏ bé so với bạn đồng lứa nhiều lắm.

"Con nhất định sẽ bảo vệ mẹ!" Cậu nhóc quơ nắm tay, đầu dựa vào cần cổ tôi.

"Không, không phải hiện tại." Tôi cười khe khẽ, "Hắn là chừng... hai mươi năm sau."

Tôi sẽ đợi, đợi nhóc con của tôi lớn lên trở thành nhà khoa học ưu tú nhất, đợi cuộc chiến của con người và người máy nổ ra, cũng sẽ đợi, Sở Vong sống lại.

Đợi đến năm 2026, tôi sẽ không để Sở Vong rời xa tôi. Nhất định sẽ giữ anh ở lại, ở lại bên tôi.

□ □ □ □

Một tay nắm Dịch Cảnh Dương, một tay kéo vali hành lý, tôi về nhà.

Đây là một con đường ưu tú, ven đường trồng đủ loại cây cối, những tòa biệt thự phong cách đơn giản mà đặc sắc khác biệt đứng sừng sững giữa hàng cây xanh.

Thỉnh thoảng có vài người tóc vàng mắt xanh đi qua, cười cười thân thiện với chúng tôi.

Cũng có đôi khi, một cậu nhóc dừng lại trước mắt, huyết sắc lạnh lẽo, vui vẻ hỏi tôi có cần giúp một tay hay không.

Mỗi lần như vậy, Dịch Cảnh Dương lại hóa thành con cạp nhỏ, nắm chặt tay tôi, khiến tôi không khỏi bật cười, cảm ơn và từ chối thịnh tình của họ.

Đi hơn nửa giờ, cuối cùng cũng tới một tòa nhà ba tầng sơn màu vàng nhạt.

Trước cửa trồng đầy oải hương, tím ngắt dịu dàng.

Hai đứa trẻ chừng mười tuổi đứng trên cỏ, hình như đang điều khiển ô tô đồ chơi. Nhìn thấy chúng tôi, cậu con trai quay đầu lại, gọi với vào trong nhà: "Ba ơi, có khách tới."

Còn cô bé thì nhảy chân sáo tới trước mặt chúng tôi, nghiêng đầu đánh giá, sau đó ánh mắt dừng lại trên mặt Dịch Cảnh Dương.

"Ấy thật là đẹp nha!" Cô nhóc nói bằng tiếng Anh. Sau đó, tôi tron mắt há hốc miệng nhìn bé gái ôm mặt Dịch Cảnh Dương, hôn một cái thật mạnh.

Cảnh Dương ghét bỏ, vội vàng lấy tay lau sạch giọt nước trên má, trừng mắt nhìn cô bé kia. Cô nhóc lại chạy rất nhanh.

"Shit!" Nó mắng bằng tiếng Anh.

Tôi trở mắt: "Con nói được tiếng Anh cơ à?"

Nhóc con cười hắc hắc, bảo: "Đây là câu mắng người, học trên tivi đấy ạ."

Thằng quỷ này!

Cửa chính mở to, một đôi nam nữ trung niên chạy ra. Người đàn ông chạy phía trước có màu da giống tôi, thì phụ nữ phía sau thì tóc vàng.

Về mặt của họ lại giống nhau, từ nghi hoặc đến kích động.

Ông chạy đến trước mặt tôi, ngừng lại, miệng mấp máy muốn nói điều gì, song một lời cũng chưa thốt.

"Ba." Tôi quỳ xuống trước mặt ông. "Thiếu Hàn bất hiếu."

Nhất lời, ông cảm động rơi lệ, đỡ tôi đứng lên: "Ngốc! Cuối cùng con cũng chịu tới đây! Sao không báo cho ba một tiếng mà tự mình chạy đến?"

"Thiếu... Hàn?" Một giọng nói lơ lớ vang lên, người phụ nữ đứng sau, vợ của ông, cũng vui mừng ra mặt.

Tôi gật đầu, gọi một tiếng "Auntie", bà cười hớn hờ.

"Đây là... " Cha nhìn chăm chú vào nhóc con đang kéo tay tôi.

"Đây là mẹ tôi!" Vốn không dễ dàng thừa nhận tôi là mẹ, lúc này Dịch Cảnh Dương lại cướp lời, tự giới thiệu thân phận.

Cha và dì trừng to mắt, hiển nhiên là không tin được.

Tôi vỗ đầu Cảnh Dương, trịnh trọng: "Là con của người quen cũ. Cũng là... con nuôi của con."

* * * *

Thảo nguyên đã xanh.

Mùa xuân lại đến.

Tôi vấn tóc, chọn một chiếc quần vải dày, áo lông vàng nhạt mặc vào, trang điểm nhẹ. Người trong gương duyên dáng thướt tha, nhìn vẫn thật trẻ trung.

Có lẽ phải cảm ơn những sản phẩm dưỡng da tốt nhất, bộ quần áo và trang sức đẹp mắt nhất, tinh tế nhất.

Mở cửa phòng, tôi bước xuống lầu.

Đây là một tòa kiến trúc cực lớn, có bốn tầng, mỗi tầng có tới tám, chín gian phòng, ngoại trừ tôi còn có mười mấy vệ binh và năm, sáu thị nữ.

Đi qua hành lang dài hun hút, ánh mặt trời từ cửa sổ chiếu vào, không gian vắng lặng, chỉ có tiếng bước chân tôi vang lên đơn điệu.

Khúc quanh, hai cậu nhóc vệ binh đang châm thuốc cho nhau, dưới ánh lửa, trong ánh nắng, gương mặt trẻ trung trông thật bắt mắt.

Thấy tôi đi tới, hai người lập tức đứng nghiêm, chào tôi. Một người hi hi nói: "Phu nhân, nghe nói bữa trưa nay có tổ yến!"

Tôi giả bộ nghiêm nghị trừng mắt với cậu ta: "Tiểu Phó, lại ngứa răng rồi!"

Cậu ta vẫn hí hửng thoải mái như cũ: "Chẳng phải đều nhờ phu nhân nhân từ, thông cảm với cấp dưới hay sao!"

Tôi cười nói: "Yên tâm! Lát tôi sẽ bảo phòng bếp làm nhiều một chút, mấy đứa đòi ca thì nhớ đến đó lấy ăn nhé!"

Cậu nhóc vui vẻ cảm ơn tôi liên tục. Cậu vệ binh trẻ hơn đứng bên lại lấy dũng khí nói lớn: "Phu nhân, không được!"

Tiểu Phó trợn mắt há hốc miệng nhìn cậu ta: "Thằng ranh này!"

Tôi nhướn mày, nhìn cậu lính trẻ, khuôn mặt trắng trẻo của cậu ta thoát đồ ửng, giọng nói hơi run: "Đó là những thứ chủ nhân chuẩn bị cho phu nhân, chúng tôi sao có thể ăn được. Phu nhân, người không được khỏe, xin hãy yêu quý bản thân hơn."

Tôi thường xuyên ho ra máu, đây là chuyện mọi người đều biết.

Tiểu Phó phồng mặt lên đồ bưng, cậu lính trẻ tuy sợ nhưng vẫn kiên định. Tôi cười với cậu ta: "Cậu tên gì?"

"Nghiêm gia Sơn." Cậu vệ binh lại đập chân chào một cái. Nhìn nụ cười của tôi, mặt cậu càng đỏ hơn, vội vã cúi đầu.

Tôi nói: "Cảm ơn cậu đã quan tâm. Cậu mới tôi phải không? Kỳ thực cậu không biết, Cảnh Dương hay đưa đồ đến đây lắm, lần nào cũng đề hồng đi, mấy đứa kia nếu có tác dụng thì tôi đã sớm khỏe rồi. Hơn nữa mọi người ở đây đều vất vả, nếu đã vậy, sao phải đề lãng phí?"

Tiểu Phó lúc này mới đắc ý, mắng một câu: "Còn non lắm!"

Nghiêm Gia Sơn đã đỏ mặt tới mang tai, nói nhỏ: "Phu nhân, người thật tốt!"

Tôi tiếp tục bước xuống lầu.

Năm năm, tôi đã ở tổng toàn nhà này trống trải này năm năm. Tất cả thị nữ và vệ binh bảo vệ tôi đều đã quen thuộc, đều cho rằng Dịch Cảnh Dương đưa tôi tới nơi này là để cho tôi điều dưỡng thân thể.

Năm năm, tôi đã ở tổng toàn nhà này trống trải này năm năm. Tất cả thị nữ và vệ binh bảo vệ tôi đều đã quen thuộc, đều cho rằng Dịch Cảnh Dương đưa tôi tới nơi này là để cho tôi điều dưỡng thân thể.

La Uyên – thiếp thân thị nữ của tôi thấy tôi đi xuống bên vội chạy tới chào đón: "Phu nhân, điểm tâm vừa làm xong."

Tôi gật đầu. Cô bé ngồi xuống với tôi, cùng tôi dùng bữa.

"Phu nhân, chủ nhân hình như một tháng rồi chưa tới nhỉ?" Cô bé ngập ngừng hỏi tôi.

Lại thêm một cô nhỏ bị cn tôi mê hoặc!

"Thế nào? Nhớ nó rồi?" Tôi trêu đùa.

Mặt cô bé đỏ bừng nhưng nói vẫn rất hùng hồn: "Chủ nhân xấu sắc như vậy, chỉ là cháu sùng bái ngài ấy thôi!"

"Ồ đây có bao nhiêu cô thích nó, nhưng từ lúc nào nó đã mê hoặc cả La Uyển thân mến của tôi đi rồi?"

Cô bé đắc ý hỏi: "Phu nhân, vậy người xem cháu có được không?"

Tôi không thể không nghiêm mặt nói: "Bé con, tôi phải nói cho cháu biết chuyện này, con tôi hình như không có tình cảm với cả nam lẫn nữ thì phải. Căn cứ suy đoán của tôi, nó vẫn là còn nguyên đai nguyên kiện đấy."

La Uyển ngẩn ra, mấy con bé còn lại trong phòng cũng đờ mặt, sau đó tất cả đều ngượng ngùng cười rộ lên.

Chị Trương đầu bếp đi tới, cười mắng: "Phu nhân, nào có người mẹ lại nói xấu con mình như thế!"

"Thì tôi chỉ lo nó có xu hướng không bình thường thôi mà." Tôi nghiêm túc nói, các cô bé trong phòng lại rơi vào trầm tư.

Chị Trương khéo léo chuyển chủ đề: "Nhưng mà phu nhân, đến bao giờ phu nhân mới tìm cho mình một người bầu bạn?"

Tôi hơi dừng lại, nói: "Sắp rồi."

Sắp rồi, Ngày mừng Bảy tháng Tám năm 2026, sắp đến.

Hai mươi năm ần nhẫn và cô độc, chỉ vì đợi đến mùa hè này – Tôi gặp lại Sở Vong.

* * *

Năm năm rồi, tôi sống trong tòa nhà mệnh mông này, xung quanh là thảo nguyên mệnh mông bao la. Khu vực này là vùng cấm, tòa nhà được hệ thống phòng ngự tối tân nhất, không ai có thể xâm nhập.

Thế nhân chỉ biết người thân duy nhất của Dịch Cảnh Dương là mẹ anh ta, lại không biết bà ở nơi nào.

Tôi ngồi trước thềm nhà, Viễn Viễn đang ngồi xỏm trên thảm dưới chân tôi.

Viễn Viễn là chú chó chăn cừu Đức năm tuổi rưỡi, bạn thân của tôi trong cuộc sống tịch liêu này. Lưng nó vàng rực, lông dài, tai nhọn, lỗ tai, cái ốt, trên trán đều phủ sắc đen dày mạnh mẽ. Ngực, bụng, tứ chi cũng đen tuyền.

Nó là chú chó chăn cừu đẹp nhất mà tôi thấy. Giờ đây, nó đang làm bạn với tôi.

Gió nổi lên. Viễn Viễn vẫn luôn ngoan ngoãn bỗng nhiên đứng dậy, hướng về phía xa sủa vang, sau đó tung chân chạy vội ra ngoài!

Con chó ngốc!

Tôi bất đắc dĩ, vỗ vỗ trán mình. Không giống bề ngoài thông minh nhanh nhẹn, sau khi tôi nuôi chừng ba tháng đã phát hiện nó là một con chó ngốc nghếch. Tình cảnh "chủ - tớ tâm linh tương thông" chẳng bao giờ xảy ra. Một động tác đơn giản dạy nửa năm cũng không làm được, song ít việc vụn vặt sẽ làm nó cao hứng bùng bùng.

Tôi nhìn nó chạy đuổi theo chiếc khăn lụa đang lượn vòng tròn trong không trung, càng lúc càng xa, vội gọi to: "Viễn Viễn, về đây!"

Một bóng người cao lớn ném mũ xuống đất, nhanh như gió chạy về phía Viễn Viễn, chặn phía trước, bắt được khăn lụa đưa cho nó. Viễn Viễn há mồm cắn, cậu ta vỗ vỗ cằm nó, nó bèn ngoan ngoãn lại, rồi cậu nhỏ đuổi Viễn Viễn quay về.

Viễn Viễn chạy tới trước mặt tôi, ư ừ kêu một tiếng, chị Trương đứng chờ đã lâu bèn dắt nó đi vào nhà.

Tôi cười với cậu: "Cảm ơn, cậu Nghiêm Gia Sơn."

Mồ hôi ròng ròng theo gò má chảy xuống cằm, cậu ta đỏ mặt: "Phu nhân khách khí quá!"

"Thân thủ của cậu rất mất tiếp." Tôi tán thưởng "Làm cảnh vệ cho tôi thì lương phí nhân tài quá!"

Cậu t lập tức tròn mắt, vội vã xoa tay: "Phu nhân, người đừng nói thế! Được bảo vệ cho người là vinh hạnh của tôi! Người chính là thân nhân duy nhất của chủ nhân! Là người mẹ vĩ đại!"

Mẹ của Dịch Cảnh Dương! Thân nhân duy nhất!

Lẽ nào nửa đời sau của tôi cứ thêm cái vế ấy vào tên? Tôi không vui nhủ mày, cậu bé không biết mình lỡ lời chọc gì đến tôi, không dám lên tiếng nữa.

"Chiến sự ở tiền tuyến thế nào rồi?" Tôi đột nhiên hỏi.

"Quân ta liên tục đánh tan..." Giọng Nghiêm Gia Sơn đột nhiên ngừng bật, mặt hơi tái đi, "Phu nhân, chủ nhân hạ lệnh không được tiết lộ bất kì tin tức nào cho người. Ngài ấy không muốn phu nhân lo lắng!"

"Hử? Không muốn tôi lo đến?" Tôi cười lạnh một tiếng, phất tay ra hiệu cho cậu ta đi.

Tôi đi về phía nhà, Viễn Viễn đang ngồi xồm trước cửa trình ra dáng vẻ đáng thương, thấy tôi bước đến bèn vui mừng nhảy chồm lên.

Tôi cùng nó ngã nhào trên thảm cỏ, ngẩng đầu nhìn thía dương âm đậm treo trên bầu trời.

Tháng Tám đến rồi.

Thời tiết trở nên oi bức khó chịu. Toàn bộ toàn nhà đều mở thiết bị ổn định nhiệt độ, riêng phòng tôi thì không. Tôi mở to cửa sổ để gió đêm lùa vào.

Đây là tự nhiên. Bốn mùa thay đổi, nóng lạnh luân phiên là qui luật của tự nhiên. Chỉ có tuân theo qui luật của tự nhiên, chúng ta mới có thể sống an ổn.

Trong mộng, tôi lại gặp Sở Vong.

Đã rất lâu tôi không mơ thấy anh, năm nay lại bắt đầu thường xuyên hơn, thậm chí tần suất còn gần như mấy năm anh mới ra đi. Điều này làm tôi hoài nghi, có phải mình sắp nhìn thấy anh?

Tôi chôn anh trong tim mình, chưa từng quên một giây.

Hôm nay, tôi lại mơ về những ngày chạy trốn ở Bắc Kinh. Tôi làm bánh quy bơ cho anh ăn. Món bánh tôi tự tay làm, tuy anh không thích đồ ngọt nhưng hôm đó đã ăn hết sạch.

Ăn xong, chúng tôi lại triền miên một trận, chẳng hề quan tâm đang giữa ban ngày. Gương mặt anh vẫn đẹp như ngày mới gặp, mồ hôi như mưa, nhìn tôi thật sâu, khẽ gọi: "Thiếu Hàn!"

Tôi bật dậy. Một giấc mơ như vậy, một giấc mơ ngọt ngào lại khiến tôi cảm thấy ngực như bị tảng đá nghìn cân đè nặng. Căn phòng rộng chừng bốn, năm chục mét vuông, lớn như vậy, lại chỉ có mình tôi thờ đốc. Chỉ có mình tôi.

Ngoài cửa sổ đã tối thăm, trăng ẩn đi, không nhìn thấy một ánh sao.

Chân trần bước xuống, tôi đẩy cửa ra ngoài.

Hành lang không một bóng người. Tầng này chỉ có tôi và các thị nữ. Các cô đều đã ngủ say. Dưới lầu mới có vệ binh. Cuộc sống của họ đều khoái hoạt như thế, Dịch Cảnh Dương là thần tượng duy nhất trong lòng họ.

Phòng có bật điều hòa, sàn lạnh ngắt. Tôi thong thả bước từng bước. Thực ra tôi cũng không biết mình muốn làm gì, chỉ không muốn một mình trong căn phòng trống rỗng.

Phía trước có ánh sáng.

Bức tường cạnh cầu thang có một cửa sổ nhỏ, ánh trăng vừa rẽ mấy chiếu vào qua kẽ cửa.

Tôi lần bước về phía ánh sáng duy nhất. Cửa sổ không cao, tôi lấy một cái ghế cạnh đó, đứng lên là có thể với tới cửa sổ.

Ngoài đó là bầu trời đêm, ánh trăng dịu dịu, bãi cỏ êm đềm và gió nhẹ phất qua.

Tôi mở cửa sổ, ngán người đứng đấy, hơi nhòai nửa thân ra phía ngoài. Gió nhẹ lướt qua gò má khiến tôi tỉnh táo hơn.

Tôi không sao, tôi chỉ không có cách nào bình yên đi vào giấc ngủ khi mơ tới Sở Vong. Từng giọt từng giọt ký ức không hề xói mòn theo năm tháng mà càng lúc càng như dao nhọn, lăm trì đầu óc và thân thể tôi. Từ khi năm 2026 bắt đầu, kí ức đó càng kêu gào dữ dội hơn...

"Phu nhân! Nguy hiểm!" phía sau truyền đến một âm thanh lo lắng, âm thanh này dường như khá quen, tôi quay đầu lại, chân không tự chủ bước sang bên cạnh một bước, đập vào không trung...

Thân thể nghiêng đổ về một bên, sàn nhà làm bằng cẩm thạch chợt phóng đại trước mắt, tôi gần như đã cảm thấy con đầu nhức khi chạm vào...

Không hề phát sinh.

Tôi rơi vào một lòng ngực kiên cố. Hô hấp của người nọ thoáng ngừng trệ giây lát, sau đó trên đầu tôi truyền đến một tiếng kêu mừng rỡ: "Phu nhân, người không sao chứ?"

Tôi ngẩng đầu nhìn cậu ta. Nghiêm Gia Sơn. Chúng tôi thật có duyên nhỉ.

Cậu ta đỡ tôi đứng vững lại, lúc này tôi mới chú ý tình thế vừa rồi, quả là nguy hiểm. May nhờ cậu ta ổn định, lại khỏe mạnh, di chuyển cực nhanh về phía tôi, để tôi ngã lên người. Cậu ta chỉ một tay chống tường lại vẫn có thể cản không cho hai người chúng tôi không lăn xuống cầu thang.

Một cậu bé ngoan, rất có tài năng! Tôi nhìn cậu ta đầy cảm kích, cậu bé mắt tự nhiên quay đi.

Một cậu bé ngoan, rất có tài năng! Tôi nhìn cậu ta đầy cảm kích, cậu bé mắt tự nhiên quay đi.

"Tôi nay cậu trực à?"

"Vâng. Phu nhân, để tôi đưa người về phòng."

Tôi lắc đầu theo bản năng. Cậu ta lại lúng túng không biết nên làm thế nào.

"Đưa tôi lên sân thượng."

* * * *

Tôi ngồi bệt xuống nền sân thượng. Nghiêm Gia Sơn đứng bên cạnh, ngồi cũng khó, đứng tiếp cũng không nên, rất bối rối.

Tôi bật cười, vỗ vỗ lên sàn bên cạnh mình: "Ngồi đi, đừng giữ lễ quá."

"Vâng." Cậu ta cẩn thận ngồi xuống, cách tôi chừng hơn một mét.

"Sao cậu lại tới chỗ này?" Tôi hỏi.

"Thưa phu nhân, vì thành tích của tôi trong trường quân đội thuộc hàng xuất sắc," Cậu ta kiêu ngạo nói, "Nên mới được tuyển chọn thành vệ binh của phu nhân."

"Nhưng ra tiền tuyến chẳng phải hay hơn sao?"

Cậu bé không lên tiếng, tôi chợt nhớ tới lệnh cấm đề cập tới tình hình chiến sự của Dịch Cảnh Dương.

"Thôi được, tôi không hỏi chuyện này nữa." Tôi chuyển đề tài, "Cậu thấy người nhân tạo chuyển hồn như thế nào?"

Cậu ta bỗng đứng dậy, lấy tư thế quân nhân, dập chân chào tôi: "Thưa phu nhân, người nhân tạo chuyển hồn là phát minh vĩ đại nhất thế kỉ hai mươi mốt. Nó cải biến học thuyết về sinh mệnh, giúp con người có sinh mệnh thứ hai, hơn nữa đã thành công trong vấn đề thông qua sinh mệnh thứ hai để cải tạo gen của nhân loại..."

Tôi ngẩng đầu, trừng mắt với cậu ta: "Thằng nhóc này, đọc thuộc lòng cho tôi nghe làm gì."

Cậu bé ngượng ngùng gãi đầu, nói: "Tất cả mọi người đều nói thế, hơn nữa tôi cũng cho là như vậy."

"Mọi người" là chỉ thanh niên như cậu ta đi? Học thuyết này của Dịch Cảnh Dương quả thật được giới trẻ tung hô ghê lắm.

Tôi kéo cậu ta ngồi xuống, cười nói: "Đừng đứng, bốn phu nhân giữa đầu lâu sẽ mỏi cổ đấy."

Cậu ta lại đỏ mặt nhưng vẫn cố giữ nét mặt bình thản nhìn vào không khí. Lát sau, cậu ta nói: "Phu nhân, người không nên coi chúng tôi là trẻ con."

"Hà?"

"Người thoát nhìn cũng không nhiều tuổi hơn chúng tôi lắm, cứ suốt ngày gọi chúng tôi là nhóc con, người trẻ tuổi, nhóc quý, kì thật chúng tôi đều cảm thấy rất kỳ cục."

Tôi bật cười: "Nhưng tôi đã bốn mươi tuổi rồi. Cậu nhìn tôi trông còn trẻ thế là do Cảnh Dương chịu khó gửi mỹ phẩm dưỡng da cho tôi đấy, bản thân tôi đã già rồi."

Cậu ta quay đầu, nhìn tôi.

Tôi đột nhiên cảm thấy lúng túng. Không phải cậu ta đã....

Cậu ta vẫn nhìn tôi. Tôi chưa tiếp xúc nhiều, vẫn cho rằng cậu ta vẫn chỉ là một đứa trẻ ngây thơ nhất gan hay xây hổ, cậu ta chưa từng để lộ vẻ mặt kiên định như thế.

"Nhóc quý này...."

"Phu nhân, trước đây tôi cũng không biết." Cậu ta nhẹ nhàng nói tiếp, như thể đang kể một câu chuyện không liên quan đến mình: "Tôi từng cho rằng sau này mình sẽ gặp được một cô gái trẻ tuổi xinh, đẹp nào đó. Tôi từng cho rằng mình sẽ thích một ai đó bình thường như mình, sau đó cùng nhau vui vẻ hạnh phúc một đời. Nhưng bây giờ tôi mới biết, có một số việc, có một vài người dường như được định tước rồi. Tôi... không chỉ một lần thấy người ấy, hàng đêm không ngủ được, ôm chân ngồi trên ban công, cô độc lạ lùng; không chỉ một lần thấy, đôi mắt người ấy đẹp như vậy, lại luôn luôn thất thần; người ấy bình dị gần gũi, săn sóc người khác, chỉ riêng bản thân mình lại không chịu quý trọng, rõ ràng vẫn luôn ho ra máu lại không chịu điều dưỡng theo lời bác sĩ."

Tôi quát lên: "Cần rồi!"

Cậu thanh niên chân động cả người, ánh mắt nhìn tôi lại vẫn kiên định như thế.

"Đừng nói nữa!" Tôi kêu lên.

Cậu ta lại mỉm cười lạ lùng: "Ngay đến cả chủ nhân vĩ đại cũng chịu thua người ấy, tôi nhất định sẽ không khiến cuộc sống của người ấy khó chịu hơn, tôi chỉ cần có thể thấy người ấy, âm thầm quan tâm người ấy là đủ rồi."

Nháy mắt, tôi ghen ngào: "Đứa nhỏ này!"

"Phu nhân, tôi biết trong lòng người có một bóng hình khác." Cậu ta nói, vẫn dịu dàng quan tâm như vậy, "Phu nhân, người nhất định phải bảo trọng thân thể, đây là nguyện vọng của chủ nhân, cũng là nguyện vọng của chúng tôi. Khi thực trước đây, khi bị điều đến bảo hộ người, tôi đã từng cảm thấy không cam lòng. Nhưng hiện tại, tôi chỉ mong muốn có thể lặng yên bảo hộ người cả đời."

* * * □ * * *

Lời bày tỏ của Nghiêm Gia Sơn khiến tôi hơi bối rối. Tôi không hi vọng người trẻ tuổi vậy lại phải đối mặt với một tình yêu tuyệt vọng. Sinh mệnh đáng quý như thế, người còn trẻ phải biết trân trọng yêu quý mà sống sót chứ.

Vì vậy tôi bèn chú ý đến hành vi của mình hơn, cố gắng bảo trì khoảng cách với cậu vệ binh trẻ. Về phần Nghiêm Gia Sơn, sau ngày hôm đó tôi cũng không còn gặp lại nữa.

Nhưng có chuyện càng khiến tôi quan tâm.

Tôi vẫn không liên lạc được với Dịch Cảnh Dương, đội hộ vệ luôn nói không kết nối được với nó. Hôm nay đã là ngày mừng Năm tháng Tám. Ngày quan trọng nhất của tôi, ngày mừng Bảy tháng Tám, chỉ còn hai ngày.

Bữa trưa nay, tôi bảo chị Trương mở một bình vang đỏ. Nhìn chất lỏng đỏ thẫm chảy ra, tôi giờ tay muốn cầm bình rượu để quan sát một chút.

Chị Trương định nhận chiếc bình lại, tôi né tay qua một bên.

Một tiếng động bén nhọn vang lên, khiến tất cả mọi người ngây ra. Tôi cầm bình rượu vỡ nát chĩa thẳng vào cổ tay mình, nhẹ nhàng vẽ một vết máu, quay sang cậu đội trưởng vừa nghe tin chạy tới: "Tôi muốn nói chuyện với thằng con bất hiếu Dịch Cảnh Dương kia."

Phòng thông tin.

Cậu đội trưởng đội hộ vệ run run rẩy rẩy đưa ống nghe cho tôi: "Tướng quân đang tác chiến bên ngoài, chỉ có thể trò chuyện qua điện thoại."

Tôi gạt đầu, nhận ống nghe, chị Trương lau nước mắt đứng bên cạnh băng bó cho tôi.

"Cảnh Dương, mẹ đây." Tôi lên tiếng trước, đã mấy tháng không nghe được giọng nó, không rõ nó có ý gì.

"Thiếu Hân!" Bên kia đầu dây truyền đến một giọng nói trầm thấp giàu từ tính, rất thuần thực nhắc tên tôi.

Tôi hơi giận: "Gọi mẹ!"

Ông nghe truyền đến tiaang cười nhẹ của nó, tôi có thể tưởng tượng ra cái vẻ nhún vai "bỏ qua chuyện này đi" của nó.

"Rốt cuộc có chuyện gì?" Nó không cười nữa, nhấn từng chữ từng chữ đầy mạnh mẽ, rất giống tác phong thường ngày.

"Mẹ muốn gặp con." Tôi nói, sau lại bỏ sung một câu, "Nhất định phải gặp mặt."

Trong điện thoại rất an tĩnh, chỉ có thể nghe thấy tiếng hít thở của Cảnh Dương.

Tôi bỗng nhiên rút tay khỏi tay chị Trương, khiến cho chị ấy và cả đội hộ vệ kêu lên sợ hãi. Hồ hấp từ đầu dây bên kia chợt nặng nề hơn, tôi nói: "Dịch Cảnh Dương, trong tay mẹ là mảnh chai vỡ. Nếu con không đồng ý thì cứ chờ làm đám ma cho mẹ đi."

Tôi cúp điện thoại.

Mười phút sau, đội trưởng đội hộ vệ mới chạy đến, báo cáo: "Thưa phu nhân, máy bay một giờ nữa có thể cất cánh."

Tôi gật đầu, quay về phòng thu thập quần áo. Chị Trương và Chu Uyển đón tôi: "Phu nhân, rốt cuộc làm sao vậy?"

"Không việc gì đâu." Tôi cười nói, "Ranh con không nghe lời, tôi đi dạy cho nó một trận."

Hai người vẫn không cười nổi, bọn họ lo cho tôi. Uy tín, tiếng tăm cùng tính cách lạnh lùng vô tình của Dịch Cảnh Dương đã nổi tiếng khắp nơi. Sau khi nó hia mươi tuổi, không còn ai dám chống đối nó.

Tôi về phòng ngủ, lấy mấy bộ quần áo ném vào vali.

"Cốc cốc!" Có người gõ cửa. Ai còn đến quấy rầy tôi lúc này? Tôi không vui: "Vào đi!"

Tiểu Phó "phịch" một tiếng quỳ xuống trước mặt tôi: "Phu nhân, xin người hãy cứu Nghiêm Gia Sơn với."

Tay tôi chợt dừng lại, quay sang hỏi cậu ta: "Có chuyện gì thế?"

Cậu thanh niên ngày thường kiên cường đến thế nay đã roi nước mắt ướt mặt: "Mấy hôm trước cậu ta bị chủ nhân hạ lệnh mang đi, có người nói chủ nhân sẽ xử tử cậu ta... Tôi... chúng tôi đều không rõ đã có chuyện gì nghiêm trọng đến thế. Nhưng phu nhân, cầu người nể tình nó còn trẻ người non dạ, người hãy cứu nó lần này."

Tôi hít sâu một hơi, bước đến đỡ cậu ta dậy: "Tôi nhất định sẽ làm hết sức."

Bạn đang đọc truyện *Hai Lần Gặp Gỡ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 11

Ngồi trong máy bay chật hẹp chỉ có phi công, tôi và mấy cậu vệ binh. Sau một đoạn xóc nảy ngắn ngủi, máy bay bắt đầu bình ổn lướt đi.

Hôm nay là một ngày nắng, tôi nhìn ra phía ngoài, chỉ trông thấy bầu trời xanh thẳm cùng tầng mây trắng muốt lơ lửng bay. Năm năm rồi, cuối cùng tôi đã có thể rời khỏi cái lồng giam của Dịch Cảnh Dương vào đúng thời khắc quan trọng nhất này.

Những lời khóc của Tiểu Phó trưa nay làm tôi khó hiểu, vì sao đột nhiên Dịch Cảnh Dương muốn giết một cậu vệ binh của tôi? Việc này khiến lần gặp gỡ của chúng tôi lại thêm một lý do và mâu thuẫn.

Dịch Cảnh Dương, năm nay nó đã ba mươi. Hai mươi năm sống nương tựa vào nhau để đổi lấy sự không chế kỷ lậ hôm nay của nó.

Nó một đạo từng là tất cả của tôi, hi vọng của tôi, kiêu hãnh của tôi.

Năm ấy, sau khi tìm đến chỗ của ba tôi, được sự giúp đỡ của ông về mọi mặt, tôi vẫn luôn cho nó những thứ tốt nhất. Chi phí ăn mặc, giáo dục, rèn luyện thân thể... Còn tôi, toàn tâm toàn ý làm điểm tựa phía sau cho nó. Tôi cũng có học thêm một chút nhưng chẳng phải cố gắng để lấy bằng cấp hay học vị gì.

Cảnh Dương từ nhỏ đã có thiên phú kinh người, sau khi học được năm năm ở Mỹ thì đã được vào đại học Princeton, hia mươi tuổi có bằng tiến sĩ. Nó giống như mỗi ngày một tiến bộ, cố gắng cho tôi thấy tương lai nó sẽ ảnh hưởng đến thế giới lớn đến đâu. Cùng năm ấy, dự án về người nhân tạp của nó gây chấn động toàn cầu. Luận án ấy, chính là cơ sở lý luận của học thuyết về người chuyển hồn.

Vì vậy tôi đã phấn chấn và chờ mong gấp đôi, chờ mong nó sáng tạo ra Sở Vong.

Nó rõ ràng chính là ước mơ của tôi, kiêu hãnh của tôi. Dù tôi chỉ lớn hơn nó có mười tuổi, dù nó đã đạt được vô số vinh dự ở ngoài kia nhưng trước mặt tôi, nó vẫn ngoan ngoãn gọi tôi một tiếng "Mẹ", ngoan ngoãn nghe tôi dạy bảo, ngoan ngoãn để tôi vuốt tóc.

Tựa như tối hôm qua, nó còn tựa đầu lên đùi tôi và nói, mẹ, đừng rời con nhé.

Vậy mà hôm nay, khi nó đã nắm trong tay gần như cả thế giới, lại không tình nguyện gặp tôi một lần.

Đã sai ở đâu? Sai ở đâu nhỉ?

Máy bay khẽ lắc lư, đột nhiên tôi không muốn nhìn ra ngoài cửa sổ, nơi ánh sáng mặt trời vàng óng vẫn thả loi và tầng mây gần gũi đến mức có thể vươn tay là chạm tới. Tôi kéo cửa lên, thoáng dựa lưng vào thành ghế.

Tất cả bắt đầu thay đổi từ khi nào?

Là từ khi tôi biết thực nghiệm của Cảnh Dương bị giới khoa học liên hợp phản đối, hay từ khi nó bắt tay với một cường quốc, truy sát các chính khách và nhà khoa học phản đối thực nghiệm về người nhân tạo chuyển hồn của nó?

Hay là từ khi, tuyệt đại bộ phận nhân loại, để duy trì sự thuần khiết của gen loài người, giữ gìn đạo đức luân lý, bảo vệ tôn nghiêm bất khả xâm phạm của linh hồn con người, đã tuyên chiến với những kẻ tôn sùng học thuyết này của nó?

Sai rồi, đã sai cả rồi.

Tôi nhắm mắt, chuyện cũ như một cuốn phim tua nhanh qua đầu...

Năm Dịch Cảnh Dương mười lăm tuổi, bước vào trường đại học nổi tiếng nhất thế giới, cha tôi cho nó đầy đủ tiền, tôi cũng cho là nó đã có khả năng tự lập. Một tháng sau, tôi đến thăm nó. Đứng trong căn phòng nó thuê, nhìn nó vụng về luống cuống cầm lấy mấy thứ đồ làm bếp mới tinh định nấu một bát mì cho tôi, tôi đau lòng muốn khóc.

Khi đó nó còn chưa cao bằng tôi, thiếu niên mười lăm tuổi, gương mặt trắng nõn, ánh mắt nhu hòa. Nó thận trọng nắm tay tôi: "Thiếu Hàn, Thiếu Hàn định bỏ mặc con sao?"

Tôi không lên tiếng, thực ra lúc đó tôi đang đau lòng đến mức không nói nên lời.

Nó lại thận trọng gọi một tiếng: "Mẹ?"

Bức tường trong tim như nháy mắt sụp đổ.

Vì vậy tôi ở lại căn phòng nhỏ này, ra sức chăm sóc nó khi nó mải miết học thành tài. Tôi thật sự coi nó như con mình rồi. Nó cũng rất cố gắng, còn trẻ đã nổi danh khắp nơi. Đôi khi làm thực nghiệm đến khuya, nó vẫn sẽ trở lại căn phòng của chúng tôi mà không muốn ngủ lại phòng thí nghiệm.

Cứ như vậy, chúng tôi sống nương tựa vào nhau mấy năm. Bình thường nó học bài của nó, tôi dọn dẹp nấu nướng chăm sóc. Cuối tuần, chúng tôi cùng đi chơi thể thao. Sau này nó còn phải tham chiến, tôi cần đốc thúc con rèn luyện thân thể cho tốt.

Năm năm sau, Cảnh Dương hai mươi, tôi ba mươi tuổi, cha tôi qua đời, di mang theo hai đứa con di dân đến một châu lục khác.

Cùng năm ấy, Cảnh Dương con tôi, một đêm bùng sáng khắp thế giới.

Tivi, báo chí, đài truyền hình, không một nơi nào không có ca ngợi tài năng của người trẻ tuổi ấy. Học thuyết của nó đã phá vỡ giới hạn nghiên cứu sinh hóa của loài người.

Mọi người đều nói, Cảnh Dương là một ngôi sao mới.

Nhưng khi đó, ai cũng không nói, và ai cũng không ngờ, Cảnh Dương là người thống trị thế giới trong tương lai.

Khi các nghiên cứu ngày càng chuyên sâu, bắt đầu có các nguyên thủ quốc gia tới tìm nó. Cảnh Dương ngày càng bận rộn, ngày càng mệt mỏi. Tôi thường xuyên xoa lên nếp nhăn nhàu nhua giữa hàng lông mày của nó, nhìn nó nở nụ cười trấn an hiếm gặp.

Sau này, Cảnh Dương mua một khi nhà rất lớn ở Trung Quốc, chúng tôi chuyển về nước sống. Từ đó về sau, nó không còn đi gặp bất cứ người nào. Dẫu là ai, nếu cần đều phải đến gặp nó.

Cũng từ đó trở đi, dù vẫn cùng sống chung một nhà nhưng thời gian tôi gặp được Cảnh Dương càng ít, thậm chí có khi cả tháng cũng chẳng thấy mặt nó một lần.

Tôi thật cẩn thận, không dám quấy rầy. Cảnh Dương bận rộn như vậy là để thực hiện giấc mộng của loài người, khát vọng của Sở Vong, mơ ước của tôi.

Thậm chí tôi không còn chú ý tới, từ khi nào, trong nhà không còn thấy tivi, báo chí, Internet. Làm bạn với tôi chỉ có một đồng sách lớn và đôi khi là một Dịch Cảnh Dương kiệt sức ngủ say trên đùi tôi.

Cho đến ngày đó.

Tôi nhàn rồi buồn chán đi dạo quanh, bỗng có một ông lão tóc trắng xóa như một nhà khoa học, khóc lóc quỳ sụp trước mặt tôi.

Ông ấy khóc kể với tôi, con trai tôi đã lật đổ thế giới khoa học như thế nào, đã vi phạm luân lý dùng thân thể con người làm thực nghiệm ra sao, sau đó lại ký kết những hiệp định trái đạo đức với các thế lực. Chỉ cần là người còn có lương tri đều sợ hãi, thế hệ người nhân tạo chuyển hồn sắp thống trị thế giới.

Tôi bắt đầu hoài nghi, thực ra đã sai ở chỗ nào?

Tối đó, tôi đi gặp Dịch Cảnh Dương.

Cảnh Dương đang ở trong phòng làm việc, chỉ có mình nó trong đó. Kỹ thuật đặc biệt nhất, nó thậm chí không thể tìm ra người có thể hiểu và trợ giúp. Những người khác chỉ thực hiện những bước tiếp theo và tính toán cho sản xuất thế hệ người mới này.

Cảnh Dương đang ở trong phòng làm việc, chỉ có mình nó trong đó. Kỹ thuật đặc biệt nhất, nó thậm chí không thể tìm ra người có thể hiểu và trợ giúp. Những người khác chỉ thực hiện những bước tiếp theo và tính toán cho sản xuất thể hệ người mới này.

Tôi vẫn nhớ ngày đó, khi tôi đi về phía Cảnh Dương.

Ngày đó Cảnh Dương không làm việc, một mình ngồi lặng trước bàn làm việc, hai mắt trống rỗng.

Lúc đó tôi cũng chú ý tới biểu hiện bất thường của nó, nhưng không có lòng dạ nào tìm hiểu sâu hơn. Bởi vì tôi vội lắm, rất vội tìm bằng chứng chứng minh Cảnh Dương là phe chính nghĩa.

"Cảnh Dương." Tôi gọi, nó không hề quay đầu nhìn tôi.

"Dịch Cảnh Dương!" Tôi tức giận, kéo vai nó lại, Cảnh Dương ngẩng đầu nhìn tôi.

Tôi chưa từng nhìn thấy ánh mắt nó phần nộ như vậy, tuyệt vọng như vậy, và thống khổ như vậy.

Nhưng tôi vẫn không chịu quan tâm tìm hiểu nguồn cơn. Tôi vẫn mong đợi lâu lắm, tôi đã bị nguyện vọng của chính mình hành hạ đến không thể chịu nổi rồi. Tôi nói: "Hôm nay có người tìm đến đây, khóc nói với mẹ rằng, con trai mẹ đang hủy hoại thế giới này. Cảnh Dương, rốt cuộc là chuyện gì xảy ra? Con có làm những chuyện bọn họ nói đó không? Con chẳng phải là chính nghĩa sao? Vì sao?"

Cảnh Dương vẫn không trả lời, nó bỗng đứng lên, cúi đầu nhìn tôi.

Nhìn tôi, hận thù như vậy.

Tôi không hiểu: "Vì sao con không chịu nói gì?"

Nó nói: "Cút!"

Nó chỉ nói một chữ này, chỉ một chữ này.

Không hề giải thích, không hề trấn an. Từ ngày đó, nó giam lỏng tôi ở thảo nguyên, trong một tòa nhà riêng của một nguyên thủ quốc gia nào đó. Khả năng của nó đã mạnh đến mức khiến một số quốc gia đề mắt, né tránh và lấy lòng.

Đến một năm sau, Cảnh Dương mới bắt đầu gọi điện hàng tuần cho tôi. Nhưng mỗi lần nói lại chuyện đó, nó vẫn chỉ lạnh lùng: "Thiếu Hân, đừng cản trở bước tiến của tôi." Giữa đôi hàng lông mày giống hệt Hà Khiêm Dương là đã tâm và tàn nhẫn trần trụi không hề che giấu.

Tôi bắt đầu hiểu, tất cả, hình như từ khi bắt đầu đã sai mất rồi....

Máy bay ngừng.

Tôi nhìn phòng ốc quen thuộc, vẫn hệt như xưa, chỉ khác một điều, so với năm trước thì diện tích đã mở rộng không biết bao nhiêu lần. Nơi đây vốn là một khu dân cư đông đúc, giờ đây, trong vòng mười cây số đều đã thành căn cứ quân sự.

Kì thực tôi biết, tôi vẫn biết. Thế giới này, thời đại này, tin tức vốn là thứ không ai có thể ngăn cản. Tôi biết ba năm trước, chiến tranh giữa người nhân tạo và nhân loại đã bùng phát. Nhân loại sử dụng người máy để chiến đấu với người nhân tạo. Tôi biết, nhân loại đàn glocien tiếp bại trận.

Tôi cũng biết, Dịch Cảnh Dương là vị tướng được một số ít nhân loại đã có dã tâm tôn sùng, rất có khả năng sẽ trở thành chúa tể thế giới trong tương lai.

Lần thứ hai đi vào căn phòng này.

Tất cả dường như không có chút thay đổi so với năm năm trước, đồ gia dụng tôi tự tay mua, các thiết bị điện, toàn bộ đều ở đây. Chỉ mình tôi bước vào, không ai ngăn tôi, đội trưởng đội hộ vệ cũng đã bị căn lại ở cửa. Ở đây chỉ có Dịch Cảnh Dương và mười thân vệ của nó ra vào.

Tôi theo một thân vệ thông qua hành lang khúc khuỷu quanh co. Ở giữa khu nhà có một mảnh vườn xanh mướt và một cái ao nhỏ. Đó là do tôi thiết kế.

Mùa hè, ánh mặt trời chói chang chênh chếch chiếu tới, rải vàng lên hành lang trước mặt.

Đột nhiên, tôi cứng ngắc cả người, chẳng thể nức ních, chẳng thể nói năng, thậm chí chẳng thể hô hấp. Máu trong người tôi như muốn phá khỏi mạch máu, xé da tuôn ra ngoài, nuốt chửng tôi trong biển đỏ rừng rực như lửa.

Có người, dưới ánh mặt trời, đang đi về phía tôi.

Tôi nhìn bọn họ đến gần, tôi run rẩy, nhìn bọn họ đến gần.

Cô gái đi bên trái, quần áo đỏ rực, giống như một ngọn lửa, xinh đẹp rạng rỡ, cười tươi tắn nhìn hai người còn lại, vui vẻ hân hoan như một nàng tiên vô lo; chàng trai đi bên phải, bề ngoài tuấn lãng sáng ngời và ánh mắt âm áp.

Người đàn ông ở giữa, người ở giữa...

Anh bước trước hai người nửa bước, sai chân kiên định và mạnh mẽ. Dáng người anh vẫn cao ráo, hai hàng lông mày đen nhánh phi dương nhập tẩn. Mắt phượng sáng rực, đôi môi mỏng vẫn mím chặt như cũ, lạnh lùng như cũ.

Họ rõ ràng cách tôi chẳng xa, chỉ chừng mười bước, vậy mà vẫn như cả ngàn dặm.

Tôi dừng sò đứng đó, ngay giữa đường, chắn mất lối đi của họ. Tôi không thể nhúc nhích được. Thân vệ bên cạnh không nhìn thấy tình huống, đang vội vã báo cáo gì đó với người bên kia bộ đàm.

Bọn họ dừng lại trước mặt tôi.

Anh đột nhiên đứng nghiêm, dùng một giọng lạnh như băng, nói với tôi: "Kính chào phu nhân." Hai người phía sau cũng nghiêm túc hành lễ.

Anh không hề nhìn tôi một lần. Chỉ bình tĩnh nhìn thẳng phía trước.

Nét mặt vẫn kiên định thờ ơ, không mang bất cứ biểu tình gì, không hề vрон chút quyến luyến. Anh là thủ lĩnh của đám người nhân tạo, là người đứng đầu đội chiến sĩ anh dũng nhất.

Anh năng lực cường đại, trả trung kiêu ngạo. Anh không nhìn lấy tôi một lần.

Chỉ bởi vì tôi là mẹ Dịch Cảnh Dương, anh hành lễ với tôi.

Tâm tình như rơi xuống đáy vực, đứng vậy, đứng vậy! Tôi đã cho là tình yêu của chúng tôi mạnh hơn sinh tử, vượt cả thời không. Chúng tôi đã từng vì nhau mà sống chết! Nhưng tôi đã quên, tôi quên mất một điều. Tôi mong đợi đến năm 2026, vì một năm này tôi yên lặng mong ngóng đến hai mươi năm... cũng có nghĩa là, tôi đã bốn mươi, còn anh, chỉ là một chàng trai chừng hai mươi tuổi.

"Đây là số mệnh..." Tôi nói, đây là số mệnh. Số mệnh định trước, tôi và anh không thể bên nhau. Anh vốn vô tình, tôi làm thế nào cùng anh bên nhau? Như vậy khác nào cùng một người xa lạ yêu đương đây? Tôi làm thế nào khơi dậy tổng anh tình yêu chưa từng trải qua, chưa từng phát sinh?

"Đây là số mệnh..." Tôi nói, đây là số mệnh. Số mệnh định trước, tôi và anh không thể bên nhau. Anh vốn vô tình, tôi làm thế nào cùng anh bên nhau? Như vậy khác nào cùng một người xa lạ yêu đương đây? Tôi làm thế nào khơi dậy tổng anh tình yêu chưa từng trải qua, chưa từng phát sinh?

Ngực như bị quật thật mạnh, tôi lùi lại mấy bước.

Tôi cúi đầu nhìn máu mình vừa học ra đầy đất... Đã mấy tháng nay chưa hề ối máu... Một đôi tay mạnh mẽ đỡ lấy tôi, tôi nắm chặt cổ tay ấy, mắt chột tôi sầm, nhất đi...

Tôi mở mắt, phát hiện tay phải đang ghim kim truyền.

Hai mươi năm, y học chẳng tiên bộ bao nhiêu.

Một bóng người cao lớn đứng trước cột treo bình truyền dịch, cậu lặng lẽ quay lại, vẻ mặt không buồn không vui: "Tĩnh rồi."

Chúng tôi đã rất lâu chưa được gặp mặt. Cảnh Dương gầy hơn nhưng trông càng thêm khí phách. Cậu vẫn còn mặc bộ vest màu đen tôi mua cho hồi trước, trông càng tuấn tú đẹp mắt. Thậm chí ngay cả ngọc Quan Âm cầu bình an tôi xin cho từ mười năm trước vẫn thấy cậu đeo trên cổ, sợi dây đỏ đã phai thành một màu nhờ nhờ.

Cậu đã không còn là đứa con nuôi đáng tự hào của tôi, Dịch Cảnh Dương. Nhưng tôi vẫn như cũ vì cậu đau lòng không thôi.

Tôi đứng dậy, gạt ống tiêm, cố sức ấn miệng vết kim truyền. Cảnh Dương nhíu mày, thay tôi ấn lên vết kim.

Rất nhanh, máu không chảy nữa, cậu buông tay.

Tôi kéo áo: "Cảnh Dương, cậu còn muốn chiến tranh lạnh với tôi đến bao giờ?"

Cậu nhìn tôi, đau khổ có, lạnh lẽo cũng có.

Vì sao lại nhìn tôi như vậy?

"Hôm nay muốn gặp tôi là có chuyện gì?"

Không để ý đến vấn đề của tôi, Dịch Cảnh Dương lạnh lùng hỏi lại.

"Đừng để bọn Sở Vong quay về năm 2026." Tôi nói rất nhanh, "Trong cơ thể anh ấy là linh hồn anh hai cậu! anh ấy sẽ chết nếu quay về đó. Chuyện này tôi đã trải qua, cậu không biết đâu!"

Trên mặt Cảnh Dương chợt hiện lên một vạt sương mù, ánh mắt lạnh băng khóa chặt tôi.

Một lúc lâu sau, cậu nhìn tôi thật sâu, chậm rãi nói, "Chị vẫn thích anh ấy?"

Đầu tôi ong lên một tiếng: "Cậu nói cái gì?" Tình yêu của tôi và Sở Vong, ngoại trừ Thanh Oánh, không một ai biết. Tôi chưa từng nói với Dịch Cảnh Dương.

Dịch Cảnh Dương lại hít sâu một hơi: "Chẳng phải chị vẫn một mực chờ đợi, hi vọng đến năm 2026 có thể giữ lại anh ta bên mình sao? Chị nuôi tôi khôn lớn chẳng phải vì anh ta sao? Như vậy, trong lòng chị, tôi là cái gì?"

"Cậu nói gì, cậu là cậu, anh ấy là anh ấy!" Tôi bỗng nhiên tỉnh ngộ, "Cậu đọc nhật ký của tôi? Cậu dám đọc lên nhật ký của tôi?"

Dịch Cảnh Dương cười: "Đúng vậy, năm năm trước tôi vô tình đọc được..."

Cho nên khi đó mới tuyệt vọng và cừ hận như vậy, nhìn tôi...

"Dịch Thiếu Hàn, đối với chị mà nói, tôi là thứ gì?" Bỗng nhiên cậu nắm chặt vai tôi, mạnh đến mức tôi không thể nhúc nhích, "Công cụ thực hiện nguyện vọng? Vật lót đường cho chị và Sở Vong đến bên nhau?"

"Không phải như thế!" Sao cậu có thể nghĩ như vậy? Tôi biện giải, "Cậu là cậu, anh ấy là anh ấy. Tôi vẫn coi cậu là con mình, tuy chỉ hơn cậu có mười tuổi, nhưng mấy năm qua tôi đâu hề bạc đãi cậu. Tôi thật tình đối đãi cậu, lẽ nào cậu không thấy?"

"Con ư?" Khóe miệng cậu nhếch lên nụ cười mỉa mai, vẻ mặt lại hòa hoãn hơn.

"Cảnh Dương, tôi thật lòng đối tốt với cậu, cậu không thể hoài nghi. Có thể từ đầu là vì Sở Vong, nhưng hai mươi năm nương tựa lẫn nhau chẳng lẽ là giả?"

Cảnh Dương rõ ràng đã dao động, lực nắm tay đã giảm nhưng vẫn không chịu buông ra.

"Tôi không phủ nhận tôi yêu Sở Vong. Tôi vẫn yêu anh ấy, cho tới bây giờ. Có lẽ đối với tôi ở năm 2006, anh ấy đã chết, nhưng lúc này, anh ấy còn sống. Nếu có thể ngăn cản cái chết của anh ấy, dù không thể ở bên anh ấy, tôi cũng đồng ý! Cậu đã biết tôi yêu anh ấy, anh ấy lại mang linh hồn anh trai cậu, vậy đừng phải anh ấy đi chịu chết!" Tôi dịu dàng nói với cậu, đây thực sự là chuyện đương nhiên.

Dịch Cảnh Dương bỗng buông tay, cúi thấp đầu, lùi lại hai bước.

Thanh niên cao lớn đứng cúi đầu ở đó, không động đậy. Chặt lòng phía sau lưng không ngừng biến ảo, cậu không hề ngẩng đầu.

Tôi không dám lên tiếng, chỉ chú ý tới, hai tay cậu đã nắm chặt thành quyền, các đốt ngón tay trắng bệch.

Chúng tôi đều không nói gì, chỉ có tiếng thiết bị cơ khí vang lên trong căn phòng tĩnh lặng.

Một lúc lâu sau, cậu ngẩng đầu, nhìn tôi.

Dịch Cảnh Dương cười, cười như thể không còn lối thoát, nói: "Nhưng tôi và anh hai, phải làm sao đây?"

Giữa hai hàng lông mày như đã hiện lên cuồng vọng và ham muốn chiếm hữu.

Tôi kinh ngạc, không kịp phản ứng.

Dịch Cảnh Dương bước đến bên tôi, tôi lui lại thoe bản năng, đến bên giường, đã không còn đường lui nữa.

Cậu tóm lấy hai tay tôi, cố định chúng bên sườn, thân thể dễ dàng áp chế tôi lên giường.

Dịch Cảnh Dương ở phía trên, cao cao nhìn xuống tôi, như thể đang hỏi tôi, lại như thể đang tự hỏi.

Cậu nói: "Tôi với anh hai, biết làm sao bây giờ? Cùng yêu Dịch Thiếu Hàn, cùng muốn có cô ấy, cùng muốn giữ chặt cô ấy, không muốn chia sẻ với bất cứ ai, làm sao bây giờ?"

"Không! Cậu điên rồi. Tôi là mẹ cậu, tôi lớn hơn cậu mà!" Tôi như đại ra, "Cậu nói linh tinh! Cậu chắc chắn nhầm rồi! Cậu..."

Dịch Cảnh Dương lại nhấn mạnh từng câu từng chữ: "Trước đây tôi vốn không biết. Nhưng năm ấy nhìn thấy nhật ký của chị, tuyệt vọng rồi căm hận, tôi lại phát hiện mình lại không hề tuyệt vọng, không hề căm hận."

"Tôi chỉ không hi vọng, trên thế giới này có bất kỳ một ai khác đến chiếm lấy tim chị. Ngoại trừ tôi, Dịch Cảnh Dương." Mũi cậu rơi lên mặt tôi.

Tôi vội quay mạnh sang một bên tránh đi: "Cậu điên rồi! Cậu điên rồi! Cậu là con tôi! Cậu là con tôi!"

Dịch Cảnh Dương đột nhiên cười to: "Tôi có thể ban cho nhân loại khả năng sống lại, sao ờn ề tâm đến cái danh mẹ con? Huống chi chị còn hơn tôi có mười tuổi!"

Cậu lại thu nụ cười, đầu lại tựa vào hõm vai tôi, từng chữ từng chữ nặng nghìn cân truyền vào tai: "Thiếu Hàn, tôi muốn có chị!"

Cậu nói: "Thiếu Hàn, tôi muốn có chị. Đòi đòi kiếp kiếp!"

Bạn đang đọc truyện *Hai Làn Gặp Gỡ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12

Mùng Bảy tháng Tám.

Trong phòng làm việc rộng thênh thang, Dịch Cảnh Dương ngồi ngay ngắn phía sau bàn làm việc, lẳng lặng nhìn tôi.

"Lại đây." Từ đó về sau, cậu không còn coi tôi là mẹ nuôi nữa.

Tôi cắn môi đứng im.

Dịch Cảnh Dương nhú mày: "Đây là cơ hội cuối cùng chị thấy Sở Vong. Lại đây!"

Tôi đi tới, cậu vươn tay, ấn vào bên hông tôi một cái.

Tôi chậm chậm nhũn người, ngã vào ngực Dịch Cảnh Dương.

Cậu ôm tôi, đặt lên đùi mình, tôi cảm thấy như ngồi trên đồng lửa. Điều này vừa khiến tôi không biết nên làm thế nào, vừa làm tôi cảm thấy như bị sỉ nhục: "Buông ra."

"Thiếu Hàn!" Mũi môi Dịch Cảnh Dương phớt nhẹ qua gò má tôi, "Không có chị sẽ không có tôi. Trừ chị ra, chưa từng có có bất kì ai khiến tôi dễ mất. Chị xem, hiện tại tôi đã có khả năng bảo vệ chị rồi!"

"Tạm thời chị không cần nói gì." Dịch Cảnh Dương bỗng hôn nhẹ lên thùy tai tôi, tôi há hốc miệng, quả nhiên không thể phát ra bất cứ âm thanh nào.

"Rất quen nhỉ, dùng môi hạ độc giải độc là kỹ năng tôi dạy cho Sở Vong." Dịch Cảnh Dương hơi dùng lực ấn, đầu tôi bị vùi vào ngực nó. "Tuy không muốn để Sở Vong quay về quá khứ, khiến chị thích anh ta, nhưng nếu anh ta không đi, chị sẽ không thu dưỡng tôi, chẳng còn cách nào khác."

Cậu ấn một cái nút trên bàn: "Sở Vong, vào đi."

Trong phòng vang lên tiếng bước chân trầm ổn.

Trước mắt tôi chợt tối sầm. Tôi tha thiết muốn quay lại, chỉ quay lại nhìn anh một cái, nhìn anh một lần, lần cuối.

"Chủ nhân." Thanh âm của Sở Vong vẫn lạnh nhạt và bình tĩnh như thế.

"Dựa theo nhiệm vụ trước đó tôi đã giao, anh, Triển Trầm, Bạch Huyễn Tư ngày hôm nay xuất phát đi về năm 2006." Dịch Cảnh Dương dừng một chút, "Tôi có ba chỉ lệnh tối cao, bất luận trường hợp nào cũng phải tuân thủ. Một, không tiếc bất cứ giá nào, bảo hộ Dịch Thiếu Hàn; hai, từ đầu đến cuối, phải để Dịch Thiếu Hàn cho rằng chúng ta là chính nghĩa; ba, sau khi tiêu diệt tổ Hắc Diệu, anh tự mình hủy diệt đi."

"Vâng." Sở Vong đáp lại, không hề mang chút tình cảm.

Tìm tôi đau đớn khôn tả, ra sức muốn ngẩng đầu nhưng vẫn không sao nhúc nhích được. Dịch Cảnh Dương thở dài, tay nâng đầu tôi lên, để tôi nhìn rõ người đang đứng giữa phòng kia.

Khiến tôi không thể nói, chỉ có thể nhìn Sở Vong hạ mắt lạnh lùng. Nhìn anh tiếp nhận mệnh lệnh, sai bước kiên định, quay người, mở cửa, rồi đi.

Thảo nào bọn A Ngõa kiên trì không giết người vô tội, thảo nào dù đã chiếm lợi thế nhưng bọn họ vẫn không ra tay giết tôi! Bởi vì họ mới là chính nghĩa!

Buồn cười, Sở Vong, Triển Trầm, Bạch Huyễn Tư lại lừa tôi lâu như vậy!

"Thiếu Hàn, đừng hận tôi!" Dịch Cảnh Dương chợt dụi đầu vào trán tôi, hôn nhẹ, "Xin hãy nhìn tôi, nhìn xem tôi chinh phục thế giới này như thế nào!"

Tìm, bắt đầu vô thanh nước nỏ. Sở Vong bắt đầu bước lên con đường không lối về.

Mà tôi, chỉ có thể mở mắt trừng trừng nhìn Dịch Cảnh Dương nhốt tôi lại, hủy hoại thế giới này.

Thì ra tất cả chỉ mới bắt đầu.

Tôi đứng trong hoa viên, Dịch Cảnh Dương đứng sau lưng tôi, duy trì một khoảng cách không khiến tôi tức giận.

Ngày mai, cậu sẽ đưa tôi về thảo nguyên, nơi có hệ thống phòng ngự tân tiến nhất.

Có khác là, lần này cậu cùng đi với tôi. Trung tâm chỉ huy của Dịch Cảnh Dương sẽ chuyển về đó. Nó muốn thực hiện lời đã nói với tôi.

Cuối cùng, tôi vẫn mất đi Sở Vong. Hôm nay, tôi lại mất cả Dịch Cảnh Dương.

Trên thế giới này, tôi chẳng còn gì.

Có thân vệ chạy đến xin chỉ thị gì đó. Dịch Cảnh Dương đứng trước mặt tôi, nhìn tôi thật sâu, nói: "Chỉ nghỉ ngơi sớm đi!"

Cậu cúi đầu định hôn lên trán tôi, tôi nghiêng người tránh đi. Dịch Cảnh Dương không vui nhìn tôi, hai chúng tôi cứ thế giằng co một lúc.

Thân vệ đứng cạnh, tăng hắng một tiếng: "Tướng quân, tình hình khẩn cấp!"

Dịch Cảnh Dương vươn tay tóm chặt cằm tôi, dùng sức quá mạnh khiến tôi đau. Tôi cố chấp không nhìn, cậu chột buông tay, bỏ đi cùng thân vệ.

Tôi đứng lặng ở đó, một mình, không rõ đã bao lâu.

Đến khi một vật lạnh lẽo cứng rắn áp sát lưng tôi. Không phải lần đầu bị người dí súng vào lưng, tôi đã quen cảm giác đó rồi.

"Cô là ai?" Người phía sau lên tiếng hỏi.

"Đây là câu tôi hỏi cậu mới đúng." Tôi nói.

Khẩu súng vẫn dí vào người tôi, người kia chuyển động ra phía trước, đối diện tôi.

Anh ta chúc súng xuống, tóm lấy cổ tôi, trầm giọng hỏi: "Trên người cô sao lại có tín hiệu từ con chip của A Ngõa?"

A... Ngõa?

Tôi chột nhận ra, trên vai, vết răng hai mươi năm trước A Ngõa để lại, lúc này âm ỉ đau.

Có phải vì hôm nay tôi rời khỏi hệ thống phòng ngự ở Mông Cổ nên người đàn ông này mới bắt được tín hiệu ấy?

Có phải vì hôm nay tôi rời khỏi hệ thống phòng ngự ở Mông Cổ nên người đàn ông này mới bắt được tín hiệu ấy?

Anh ta là ai? Chắc chắn không thể là người của Dịch Cảnh Dương! Vì sao anh ta có thể vào tận căn cứ chính của Dịch Cảnh Dương, giữa bao tầng phòng ngự?

"Hai mươi năm trước, anh ta cắn tôi một cái, ở đây, anh ta bảo đã cấy vào đó một phần con chip của mình." Tôi xoa nhẹ đầu vai. Một đoạn kí ức lướt qua trong lòng:

... Cho tôi bây giờ, chưa từng có ai nhìn tôi bằng ánh mắt tiếc thương và đau lòng đến thế...

... Dịch tiểu thư, hãy để cho tôi yêu cô nhé...

... Nơi này, có tín hiệu của tôi... Chỉ cần tôi còn sống, dù cô đi đến bất kì nơi đâu trên thế giới này, tôi đều có thể tìm cô...

Về mặt người đàn ông trở nên đầy sợ hãi: "Cô là Dịch Thiếu Hàn? Là mẹ của Dịch Cảnh Dương? Sao lại trẻ như vậy được? Cô không phải mẹ đẻ anh ta?"

Sau khi Dịch Cảnh Dương thành danh đã bảo vệ tôi rất chặt chẽ, không ai gặp tôi, cũng không có ai điều tra quan hệ của chúng tôi.

Tôi gật đầu: "Tôi là mẹ nuôi Dịch Cảnh Dương."

Hai mắt anh ta lóe sáng, nháy mắt, nòng súng lại chĩa vào tôi lần nữa: "Tôi không thể không nói, người rất đáng giá với chúng tôi."

Tôi cười cười: "Đừng dí súng vào tôi, cảm giác không thoải mái chút nào, muốn giết tôi thì nhấc tay lên là xong."

Anh ta kinh ngạc: "Trần định như vậy, không hổ là mẹ Dịch Cảnh Dương!" Nhưng tay cầm súng vẫn buông xuống.

"Anh là ai?" Tôi hỏi, "Chiến sĩ của nhân loại? Nằm vùng?"

Anh ta không hề che giấu, gật đầu. "Anh lợi hại thật, Cảnh Dương cẩn thận như vậy mà vẫn không phát hiện anh." Tôi nói.

Anh ta cũng cười : "Tôi là Trang Tàn. Bọn A Ngõa là thù hạp của tôi. Trong cơ thể tôi cũng có con chip với tần số đồng điệu. Nhưng tôi là con người. Hôm qua tôi vừa đưa họ về năm 2006. Phu nhân, xin lỗi, tôi phải đưa phu nhân đi."

Trang Tàn ? Tôi giết mình.

Anh hùng thế giới, người đứng đầu nhân loại và người máy ? Anh ta vẫn nằm vùng cạnh Cảnh Dương ?

Có lẽ tôi nên cân nhắc xác suất thắng bại trong cuộc chiến này.

"Anh muốn thế nào?" Tôi hỏi.

"Thông tin tôi thu hoạch được sau ba năm nằm vùng ở đây cũng không quan trọng bằng phu nhân. Dịch Cảnh Dương rất coi trọng phu nhân, nếu bắt được người, có thể thay đổi trận chiến này."

"Trang tiên sinh, tôi rất muốn giúp anh, nhưng anh phải đồng ý với điều kiện của tôi." Tôi nói tiếp.

"Phu nhân nói đi."

Tôi yên lặng năm phút đồng hồ. Anh ta cũng không nhúc nhích.

"Tôi có thể để anh bắt cóc, khiến Dịch Cảnh Dương dừng cuộc chiến này. Anh phải bảo chứng an toàn của nó. Nếu anh dám lấy tính mạng tôi uy hiếp Cảnh Dương, tôi lập tức tự sát. Sinh mệnh đối với tôi, đã không còn đáng ngại."

"Được. Chúng tôi cũng không giết được anh ta. Anh ta sắp giết sạch người của chúng tôi rồi."

"Nó là một thiên tài, không ai có thể phủ nhận." Tôi nhìn anh ta, gật đầu, "Dù các người không giết nó nhưng kìm hãm tự do và tài hoa còn khiến nó khó chịu hơn chết."

Anh ta nhướng mày: "Vậy... ?"

Tôi hít sâu một hơi: "Cho nó một vương quốc, kí kết hiệp ước không xâm phạm lẫn nhau, để nó có thể tự do thực hiện ước mơ của mình."

Hồi lâu, anh ta gật đầu.

Tôi buông lỏng khẩu súng dí bên hông anh ta. Đây là khẩu súng Triển Trầm cho tôi, tôi vẫn mang theo bên người đến nay. Tôi đã không còn là tôi hai mươi năm trước.

Bàn đàm phán.

Một bên là Dịch Cảnh Dương, một bên là Trang Tàn. Tôi đứng bên cạnh Trang Tàn.

Cuộc đàm phán quan trọng như vậy, hai bên đều không hẹn mà chọn cách đơn giản nhất.

Trang Tàn nói : "Dịch tướng quân, tôi nghĩ anh đã hiểu rõ ý đồ của chúng ta hôm nay."

Nửa tháng trước, anh ta bắt cóc tôi từ phủ đệ, ngay trước mặt mọi người, kể cả Dịch Cảnh Dương.

Đến nay tôi vẫn còn nhớ rõ ánh mắt Cảnh Dương khi ấy, tràn ngập sát khí và tuyệt vọng.

Dịch Cảnh Dương không thèm nhìn anh ta, chỉ chăm chăm nhìn thẳng tôi.

Cậu nói : "Tôi đồng ý điều kiện của anh."

Trang Tàn vô cùng kinh ngạc : "Anh nói gì ?"

Cậu chỉ nói : "Cút, mang theo người của các anh."

Trang Tàn trầm giọng nói : "Dịch Cảnh Dương, thực ra anh có hiểu rõ chúng tôi đưa ra điều kiện gì không ? Chúng tôi muốn anh bỏ qua lãnh thổ đã chiếm đóng, chúng tôi muốn anh dời đến hòn đảo phía nam Thái Bình Dương ! Muốn anh hứa trọn đời hòa bình!"

Trang Tàn trầm giọng nói : "Dịch Cảnh Dương, thực ra anh có hiểu rõ chúng tôi đưa ra điều kiện gì không ? Chúng tôi muốn anh bỏ qua lãnh thổ đã chiếm đóng, chúng tôi muốn anh dời đến hòn đảo phía nam Thái Bình Dương ! Muốn anh hứa trọn đời hòa bình!"

"Tôi biết, người của tôi ngày mai sẽ bắt đầu rút quân." Cậu rút cuộc quay sang nhìn Trang Tàn, "Tôi hứa với anh, những năm Dịch Thiếu Hàn còn sống, tôi sẽ không chế tạo người nhân tạo, sẽ không bước ra khỏi quốc gia mình một bước ! Toàn bộ người nhân tạo sẽ không bước ra khỏi quốc gia mình ! Chúng tôi sẽ không bị ghi chép vào lịch sử, không giao tiếp với thế giới loài người ! Đó không phải là điều các người mong muốn sao ? Tôi hứa với các người, khi Dịch Thiếu Hàn còn sống, tôi sẽ làm thế."

Tôi che mặt, cậu đã biết cả rồi ! Biết cả rồi ! Mà tất cả hứa hẹn của Cảnh Dương, tất cả hứa hẹn của cậu chỉ dừng ở thời điểm tôi chưa chết ! Nhất định cậu đã nghe được câu chuyện giữa tôi và Trang Tần.

Trang Tần rời đi, đóng cửa lại.

Dịch Cảnh Dương cúi đầu nhìn tôi : "Thiếu Hàn, theo tôi về nhà !"

Dịu dàng đến xa lạ.

"Cậu... làm sao mà biết..." Biết lên thỏa thuận với kẻ địch, biết cả ý nguyện muốn chết của tôi ?

Dịch Cảnh Dương cười, tiếng cười trống rỗng, vươn tay, phát qua điểm hơi nổi lên trong vành tay tôi.

Tôi nghĩ đến lời người ấy nói hai mươi năm trước.

... Thiết bị dò tìm tân tiến nhất, cao cấp hơn thiết bị thời đại này không biết bao nhiêu lần...

Dường như có một chậu nước lạnh xối xuống đầu tôi. Đây là cái nhân Sở Vong đã gieo từ hai mươi năm trước.

Nói cách khác, mấy năm nay, mỗi tiếng nói, mỗi cử động của tôi đều bị Dịch Cảnh Dương nắm giữ. Thảo nào cậu be Nghiêm Gia Sơn kia lại bị bắt đi !

Nhưng, cũng chính là Dịch Cảnh Dương, vì bảo toàn tính mạng tôi, buông tha cuộc chiến của mình.

"Thiếu Hàn!" Cậu vươn tay ôm lấy tôi. Tôi cứng ngắc cả người nhưng không đẩy cậu ra.

Dịch Cảnh Dương nói : "Nghe chị nói, đã không còn quan tâm đến sinh tử, tôi mới biết, tôi không thể mất đi chị được."

"Tôi đã nghĩ ba ngày ba đêm. Tôi nghĩ ra rồi, chỉ cần chị còn sống, chỉ cần chị còn sống. Tôi sẽ không ép buộc chị bất cứ chuyện gì. Chỉ cần chị sống, ở lại bên tôi."

Tôi vươn tay, lau khô nước mắt trên mặt Dịch Cảnh Dương, vuốt lên hàng mày kiên nghị.

"Tôi đồng ý."

Để chúng ta tiếp tục, sống nương tựa vào nhau trong quãng đời còn lại.

Chiến tranh, kết thúc rồi.

Cơ thể tôi ngày một hồng dần. Dịch Cảnh Dương giận dữ, mắng từ trên xuống dưới một lượt những kẻ xung quanh, vẫn không thể ngăn cản sức lực tôi hao mòn.

Thực ra tôi rất vui mừng, vui mừng vì ngày ấy đã đến.

Chúng tôi đã rời khỏi đại lục đến năm năm chưa? Đại khái thế, tôi không nhớ nữa.

Dịch Cảnh Dương đang tuổi trẻ hăng hái, tuy nơi đây chỉ là một hòn đảo hoang co lập nhưng vẫn có thể khiến nó thành một quốc gia cường thịnh. Kinh doanh phát triển, khoa học kỹ thuật cường đại, quân sự vững chắc, nơi này đã không thua gì đại lục.

Quanh Dịch Cảnh Dương có bao người ngưỡng mộ, cậu lại vẫn lẻ bóng một mình.

Tôi vẫn nhớ, điều kiện để Dịch Cảnh Dương không ra khỏi đảo, là tôi còn sống.

Nhưng giờ đây tôi không còn lo được nhiều như vậy nữa. Cuộc đời này của tôi quá trắc trở. Khi nào cũng vậy, cứ mỗi khi cho rằng tình yêu đã thuộc về mình, lại là lần lượt mất đi, Cứ mỗi lúc ngỡ yên ổn, là lại rơi vào biến động.

Năm năm này là thời gian bình yên an tường nhất của tôi.

Ngày ấy cuối cùng cũng đến. Ngày đó, tôi cảm thấy, Dịch Cảnh Dương cũng cảm nhận được. Cậu đứng ở đầu giường tôi, bóng dáng cao lớn che mất ánh dương, mặt âm tóng bóng tối, tôi không thấy rõ.

Tôi nghĩ có lẽ tìm Dịch Cảnh Dương đau đớn lắm, cậu rất quyến luyến tôi. Kì thực cậu thật đáng thương, còn nhỏ thì cha mẹ mất sớm, chỉ có một người anh là nơi nương tựa duy nhất cũng đã trắng niên sớm thế. Đối với người nuôi lớn mình là tôi đây, lại sinh ra tình cảm không nên có.

Kì thực mấy năm nay tôi đã không còn trách cậu. Nhiều năm qua, tôi là thân nhân duy nhất, chỗ dựa duy nhất, Dịch Cảnh Dương này sinh tình cảm với tôi là điều bản thân cũng không thể khống chế. Tôi làm sao có thể trách móc?

Tôi suốt đời cô độc, Dịch Cảnh Dương cũng cô độc một đời. Mong rằng sau này nó có thể tìm được một người để yêu.

Tôi nói: "Cảnh Dương, qua đây."

Cậu bước lại gần.

"Tôi sắp chết rồi... Cậu biết đấy. Tôi muốn cậu... nhận lời tôi, sống... thật tốt."

Tay Dịch Cảnh Dương nhẹ nhàng ấn lên vai tôi: "Nếu chị chết, tôi sẽ rời đảo."

"Ha ha... Cảnh Dương, tôi sắp chết rồi, không lo được... nhiều như vậy. Mỗi người đều có... mạng số của mình, tôi chẳng... vĩ đại như vậy, tôi... không cứu vớt được thế giới..."

Mặt cậu dán vào mặt tôi, nóng bừng bừng, mặt tôi lại lạnh lẽo quá.

Dịch Cảnh Dương nói: "Nếu chị dám chết, chị sẽ là người nhân tạo đầu tiên tôi thực hiện sau năm năm."

Tôi nói: "Tốt... Nếu như... cậu thực sự muốn... muốn làm, nhớ... gọi cô ấy... gọi là... "

Cậu tới gần, run rẩy ghé tới gần.

"Gọi là... Bình An." Tôi thều thào hai chữ cuối cùng.

Dịch Cảnh Dương đỏ bừng hai má, điên cuồng gào thét, mắt kiểm soát vì đau đớn, là kí ức cuối cùng trong tôi.

Tôi rơi vào bóng tối, lần này, là vĩnh viễn.

Bạn đang đọc truyện *Hai Lần Gặp Gỡ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 13: Ngoại truyện

HÀ KHIÊM DƯƠNG

Em rất đáng yêu.

Khi đứng giữa đám đông em luôn rạng rỡ, luôn nở nụ cười không buồn không lo, nhưng mỗi khi nhìn đến tôi lại ngượng ngùng cuối đầu.

Tôi dễ dàng nhận ra tình cảm của em, đương nhiên tôi cũng hạnh phúc lắm, bởi vì tình cảm tôi dành cho em cũng không khác.

Đề được thầy em mời sáng mai, sáng nào tôi cũng đến sân thể dục chơi bóng rổ. Nhất định em không biết, khi ánh mắt em lơ đãng liếc qua khoảng sân, tôi đã nhìn gương mặt đáng yêu và đáng người mềm mại của em thế nào.

Tôi đang mong đợi, đợi đến sinh nhật em. Tôi biết, ngày Mười bốn tháng Mười là sinh nhật em, cho nên tôi chờ đợi, chờ đợi đến ngày thổ lộ tình yêu này. Có lẽ em cũng đã biết...

Dịch Thiếu Hàn, tình yêu của anh...

Nếu không phải vì cùng bạn thân đi kiểm tra sức khỏe, tôi sẽ không nổi hứng muốn bác sĩ kiểm tra cho mình, sẽ không phát hiện dạ dày đã đau từ rất lâu, sẽ không trả lời bác sĩ: "Vâng, dạ dày cháu vẫn hay đau hư vậy."

Cũng sẽ không nhận một kết luận: Ung thư dạ dày giai đoạn cuối.

Từ đó về sau, gần nhau trong gang tấc mà biển trời cách mặt.

Tôi sẽ nhớ mãi, khoảnh khắc đưa Mạc Cẩm Hân đến trước mặt em, trên gương mặt thân thương ấy chỉ có một nụ cười yếu ớt, trống rỗng và nhợt nhạt, khiến tôi đau đến không thở được, nỗi đau trong tim làm lu mờ cả nỗi đau thể xác.

Nhưng tôi chỉ có một lựa chọn, ra đi.

Tôi không thể để em nhìn tôi từng chút từng chút đau đớn vật lộn với cái chết, từng bước từng bước rời xa em.

Nhưng vì sao, tôi không quên được em?

Nụ cười của em, nét tính nghịch của em, gò má ửng hồng vì xấu hổ của em, ánh mắt cô đơn của em...

Buổi tối tịch mịch ngày ấy, khi em một mình ngửa đầu nhìn bầu trời đêm đầy cô độc và bi thương, tôi đã thề với bản thân rằng sẽ bảo vệ em suốt đời.

Nhưng hôm nay, tôi đã chẳng thể thực hiện lời hẹn ấy.

Bác sĩ bảo, tôi chỉ còn sáu tháng.

Tôi lặng lẽ giấu mọi người, trốn khỏi bệnh viện.

Một mình tới rừng phong xanh biếc này, nhà em ở ngay đây. Tuy rất giàu có, nhưng tôi biết, em cô độc....

Thật hi vọng, tương lai sẽ có người thay tôi bảo vệ em, không để em cô độc như vậy nữa.

Có tiếng bánh xe nghiêng lên lớp sỏi từ xa xa truyền lại. Lát sau, một chiếc xe thể thao màu đỏ dừng trước cửa nhà em.

Tôi nín thở.

Một thanh niên cao lớn tuần tú bước xuống, mở cửa xe.

Em bước ra.

Người ấy mỉm cười dịu dàng với em, lấy ra một cụm chìa khóa, mở cửa cho em!

Em lườm anh ta một cái, ánh mắt ấy mới sinh động làm sao!

Người thanh niên dường như chú ý tới ánh mắt tôi, thân nhiên liếc về phía này một lần rồi mới kéo em vào nhà, bỏ lại khát khao của tôi giữa rừng phong cô quạnh.

Đột nhiên, tôi cảm thấy tuyệt vọng.

Em... đã có người bảo vệ mới rồi?

Người ấy thoát nhìn thật xuất sắc, đối xử với em rất dịu dàng thậm chí... anh ta đã có chìa khóa nhà em!

Đây chẳng phải là điều mà tôi vẫn hi vọng ư?

Vậy mà vì sao, tim tôi lại đau đến thế?

"Quả nhiên anh tới đây." Một giọng nữ từ phía sau truyền đến, là Mạc Cẩm Hân.

Cô ấy cũng đã thấy cảnh tượng vừa rồi?

"Xin lỗi..." Xin lỗi, tôi không đành lòng để Thiếu Hân nhìn bản thân chết dần chết mòn, nhưng lại tàn nhẫn lợi dụng một người con gái cũng yêu mình tha thiết.

"Đừng nói gì nữa, mình về bệnh viện đi." Mạc Cẩm Hân vẫn dịu dàng nói với tôi.

"Ừ..." Cố nén cơn đau trong lòng ngực, tôi chậm chậm quay đi.

"Anh sao thế?" Thấy rõ mặt tôi, Mạc Cẩm Hân kêu lên sợ hãi.

"Ôc..." Rốt cuộc, tôi không nhịn được, phun ra một búng máu tươi.

Nhưng nỗi đau thể xác vẫn không sao át được nhức buốt trong tim.

"Sao anh phải dẫn vật mình như thế?" Mạc Cẩm Hân nức nở, "Cô ấy đã có người yêu mới, anh việc gì phải ở đây tự làm khổ mình thế này? Chẳng phải bác sĩ mới nói tình trạng của anh đã ổn định rồi ư? Sao còn tự mình chuốc khổ?"

Tôi mệt mỏi nở nụ cười, phải rồi, thế gian có biết bao chuyện mà con người chẳng thể không chế.

Tựa như cái chết đang đến gần, tựa như cơn tim này cứ hướng về em.

"Về thôi, Cẩm Hân." Tôi lau vết máu trên khóe miệng, đợi tôi, vẫn là tháng ngày kéo dài chút hơi tàn, cùng với nhớ thương khôn nguôi.

Thiếu Hân, cầu mong em hạnh phúc.

- - - TOÀN VĂN HOÀN - - -

Bạn đang đọc truyện *Hai Lần Gặp Gỡ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.